TESS GERRITSEN

Gece Gelen

Polisiye
Gerilim

YEPYENİ, BAMBAŞKA BİR GERİLİM

Bostonda yaşadığı trajik bir olay, yemek kitapları yazan Ava'yı ıssız bir sahil kasabasına sürükler. Burada kiraladığı 19. yüzyıldan kalma muhteşem malikânede hem kitabını yazabilecek hem de geçmişindeki hayaletlerden kurtulacaktır. Ancak hiçbir şey Ava'nın planladığı gibi gitmez, çünkü malikânede başka biri daha yaşamaktadır: 1875 yılında ölen, malikânenin ilk sahibi Kaptan Brodie!

Kaptan Brodie'nin varlığı, Ava'nın akıl sağlığını sorgulamasına yol açsa da, geceleri kaptanın gelmesini sabırsızlıkla beklemektedir artık. Aynı zamanda hem sevecen hem de cezalandırıcı olan kaptan, tam da Ava'nın ihtiyacı olan şeyi sunmaktadır genç kadına.

Malikânede kendisinden önce yaşayan kadınların başına gelenleri öğrenen Ava için tehlike çanları çalmaya başlasa da oradan ayrılmayı göze alamaz, çünkü kendi geçmişi çok daha fazla korkutmaktadır onu.

Tess Gerritsen tutku ile gerilimi büyük bir beceriyle harmanlarken, okuru insan psikolojisinin derinliklerine götürüyor.

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'ın çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın *Kemik Bahçesi*, *Mefisto Kulübü*, *Ruh Koleksiyoncusu*, *Buz Gibi Soğuk*, *Sessiz Kız*, *Kayıp Kızlar*, *Çırak*, *Günahkâr*, *İkiz Bedenler*, *Bir Sırrım Var*, *Rehine* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Mehmet Gürsel

KAKTUSUN

ISBN 978-605-09-6645-9

Sertifika no: 11940

9 786050 966459

Doğan Kitap

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Gece Gelen

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi
Cerrah (#1)
Çırak (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Bir Sırrım Var (#12)

Diğer kitaplar
Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Ucubeler
İsimsiz Ceset

GECE GELEN

Orijinal adı: The Shape of Night
© 2019, Tess Gerritsen
Yazan: Tess Gerritsen
İngilizce aslından çeviren: Mehmet Gürsel
Yayına hazırlayan: Işıl Özgüner

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Doğan Kitap'ta 1. baskı / Ekim 2019 / ISBN 978-605-09-6645-9
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serçin Çabuk
Kapak görseli: Andy McGowan / Moment / Getty Images Turkey
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / C Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Gece Gelen

Tess Gerritsen

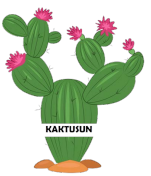
Çeviren: Mehmet Gürsel

Doğan Kitap

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM

Giriş

Brodie's Watch'ı[1] hâlâ rüyalarımda görüyorum; kâbus hep aynı. Çakıl kaplı araba yolunda duruyorum ve ev önümde, siste sürüklenen bir gemi gibi, olduğundan da büyük görünüyor. Sis ayaklarımın dibinde kıvrılarak, kayarak ilerlerken cildimi de kırağı gibi kaplıyor. Denizde dalgaların kabardığını ve kayaları dövdüğünü duyuyorum; başımın üstünde martılar çığlık çığlığa oradan uzak durmam için uyarıyorlar. O kapının ardında beni Azrail'in beklediğini biliyor, yine de geri çekilmiyorum, çünkü ev beni çağırıyor. Belki de her zaman yapacak bu çağrıyı; denizkızının şarkısı beni bir kez daha, salıncağın gıcırdayarak sallandığı verandaya çıkan o basamakları tırmanmaya zorluyor.

Kapıyı açıyorum.

İçeride her şey baştan aşağı yanlış; her şey... Burası bir zamanlar yaşadığım ve âşık olduğum o harikulade ev değil artık. Oymalı devasa tırabzan, üstüne yeşil bir yılan gibi dolanmış sarmaşıklar tarafından boğulmuş. Zemin, kırık camlardan içeri dolan ölü yapraklarla kaplanmış. Tavandan durmaksızın damlayan yağmurun sesini duyuyor, başımı kaldırıp baktığımda, iskelete benzeyen avizeden tek bir kristal süsün sarktığını görüyorum. Bir zamanlar krem rengine boyanmış ve hoş kartonpiyerlerle süslenmiş olan duvar, şim-

1. Brodie'nin Nöbet Yeri. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEŞ

di küfle yol yol olmuş. Henüz Brodie's Watch yokken, evi inşa eden işçiler ahşapları ve taşları buraya taşımadan, kirişleri kolonların üzerine yerleştirmeden önce, evin bulunduğu bu tepe bataklık ve orman arazisiymiş. Şimdi orman kendisine ait olanı geri istiyor. Brodie's Watch inzivaya çekilmiş, havada çürümüşlük kokusu var.

Başımın üstünde bir yerlerde sineklerin vızıldadığını duyuyorum, merdivenleri çıkmaya başladığımda bu meşum ses gittikçe yükseliyor. Bir zamanlar her gece tırmandığım o sağlam basamaklar, ağırlığımın altında çökecek gibi feryat ediyor. İkinci katın sahanlığına vardığımda, bir sinek daireler çizerek vızıldıyor ve başıma pike yapıyor. Koridordan yatak odasına doğru ilerlemeye başladığımda bir başkası geliyor, ardından da bir başkası. Kapalı kapının ardında, sineklerin açgözlü vızıltılarını duyabiliyorum; bir şey onları buraya, bir ziyafete doğru çekiyor belli ki.

Kapıyı açtığımda vızıltı anında gürlemeye dönüşüyor. Sinekler kalın bir bulut halinde hücum ediyorlar, kendimi boğulacakmış gibi hissediyorum. Kollarımı sallıyor, onları kovmaya çalışıyorum ama başıma, gözlerime ve ağzıma doluşuyorlar. İşte o zaman sinekleri bu odaya, bu eve çeken şeyin ne olduğunu fark ediyorum.

Ben... Sineklerin ziyafet sofrasında ben varım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

1

North Point Way'den sapıp da arabayı Brodie's Watch'a doğru ilk kez sürdüğüm ağustos ayının başındaki o gün hiç endişe duymuyordum. Yolun biraz bakıma ihtiyacı olduğunu, kaldırımların arsız ağaç kökleriyle kaplandığını görmüştüm sadece. Emlakçi telefonda bana, evin yüz yıldan daha eski olduğundan ve yenileme çalışmalarının hâlâ devam ettiğinden bahsetmişti. İlk birkaç hafta evin kule bölümünde çekiç sallayan marangozların gürültüsüne katlanmak zorunda kalacaktım ama okyanus manzarasına bakan evi böylesine ucuza kiralamamın nedeni de buydu zaten.

"Eski kiracı birkaç hafta önce, kira süresinin dolmasına aylar varken şehre dönmek zorunda kaldı. Beni tam zamanında aradınız yani" demişti emlakçi kadın. "Ev sahibi evin yaz boyu boş kalmasını istemiyor ve eve iyi bakacak birilerini arıyor. Kadın kiracı bulmayı umuyor. Kadınların bu konuda çok daha sorumlu davrandıklarını düşünüyor."

İşte o şanslı yeni kadın kiracı ben oluyordum.

Arabanın arka koltuğunda, Bostan'dan altı saat önce ayrıldığımızdan beri taşıma çantasından çıkarılmayı bekleyen kedim Hannibal miyavlıyordu. Arkaya dönüp şöyle bir göz attığımda, iriyarı ve hantal Coon cinsi kedimin, çantanın parmaklıklarının gerisinden alev saçan yeşil gözleriyle bana baktığını görüyordum. "Geldik sayılır" dedim ona ama

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bir yandan da acaba yanlış sapaktan mı saptım diye endişe ediyordum. Bitki kökleri ve don yüzünden kaldırımlar çatlamış, ağaçlar yola iyice yaklaşmış gibi görünüyordu. Bavullar ve mutfak malzemeleriyle zaten ağırlaşmış olan eski model Subaru'm, çam ve ladin ağaçlarıyla çevrili daracık yolda zıplıyor, arada bir şasisi yola sürtünüyordu. Bu yoldan dönülebilecek bir aralık yoktu; tek seçeneğim, nereye çıkarsa çıksın yola devam etmekti. Hannibal bir kez daha miyavladı; bu kez uyarırcasına bir tonla hem de... *Çok geç olmadan hemen dur*, diye uyarıyordu sanki beni.

Yola sarkan dalların arasından gri gökyüzü ilişti gözüme; ağaçlıklı alan, likenlerin kapladığı granit bir yamaca açılıyordu. Yıpranmış tabela Brodie's Watch'ın araba yoluna vardığımı doğrulasa da, yolun devamındaki yoğun sis yüzünden evi göremiyordum. Asfaltlanmamış araba yolundan devam ederken lastiklerim etrafa çakıltaşları sıçratıyordu. Yoğun sis tabakasının içinden rüzgârla sürüklenmiş çalıları, çorak granit araziyi görüyordum, başımın üstünde daireler çizen ve hayalet ordusu gibi feryat eden martıların sesini duyuyordum.

Ev birden önümde belirdi.

Motoru kapayıp yerimden kıpırdamadan Brodie's Watch'a baktım bir süre. Tepenin eteklerinden görünmemesine şaşmamalı, diye geçirdim içimden. Gri ahşap kaplamaları sisle iç içe geçmiş, alçak bulutlara doğru yükselen küçük kulesi zar zor seçilebiliyordu. Mutlaka bir hata olmalı, diye düşündüm; bana bunun büyük bir ev olduğu söylenmişti ama tepenin doruklarında bir köşk görmeyi hiç beklemiyordum.

Arabadan inip gümüşi bir renge bürünmüş, aşınmış ahşap kaplamalarına diktim gözümü. Verandada görünmez bir el tarafından itiliyormuş gibi sallanarak gıcırdayan bir salıncak gördüm. Isıtma sisteminin antika olduğunu düşündüm, evde hiç şüphesiz soğuk hava akımı olmalıydı; odaların ru-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

tubetli olduğunu ve küf koktuğunu tahmin edebiliyordum. Hayır, yaz sığınağı olarak hayal ettiğim şey bu değildi. Ben gözlerden uzak kalıp kitabımı yazabileceğim, sessiz sakin bir yer ummuştum.

Şifa bulabileceğim bir yer...

Oysa saldırgan bir ifadeyle bakan bu ev, düşman toprağındaymışım hissi veriyordu bana. Martılar daha yüksek sesle feryat ediyor ve hâlâ imkânım varken buradan uzaklaşmam için beni teşvik ediyorlardı. Geriye doğru birkaç adım attım, arabama dönmek üzereyken çakılları ezerek gelen bir arabanın sesini duydum. Gümüş rengi bir Lexus, Subaru'mun hemen arkasına park etti. Arabadan sarışın bir kadın indi. Bana doğru gelirken el salladığını gördüm; benim yaşlarımda, bakımlı, çekici bir kadındı. Brooks Brothers *blazer* ceketinden, yüzündeki *Ben senin en iyi arkadaşınım* gülümsemesine kadar, tepeden tırnağa neşe ve güven saçıyordu.

Elini uzatarak, "Ava değil mi?" dedi. "Kusura bakma, biraz geç kaldım. Umarım çok bekletmemişimdir. Ben Donna Branca, mülkün idarecisiyim."

El sıkışırken evi kiralamaktan vazgeçtiğimi söylemeye ve bunun için iyi bir mazeret bulmaya çalıştım. *Burası benim için fazla büyük. Fazla ıssız. Çok ürkütücü...*

Donna granit çorak araziyi işaret ederek, "Harika bir yer, değil mi?" diye mekânı övmeye başladı. "Hava yüzünden şu anda hiçbir şey görmemen ne kötü! Ama sis kalktıktan sonra okyanus manzarası nefesini kesecek."

"Özür dilerim ama bu ev tam olarak benim..."

Kadın elinde evin anahtarlarıyla verandanın basamaklarını tırmanmaya başladı.

"Tam zamanında aradığın için şanslısın. Senden hemen sonra evi iki kişi daha sordu. Tucker Cove yaz aylarında, kiralık yer arayan çok sayıda turist yüzünden tımarhaneden

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

farksız oluyor. Anlaşılan kimse yazı Avrupa'da geçirmek istemiyor artık; ülkelerine yakın olmak istiyorlar."

"Evle ilgilenen başkalarının olduğuna sevindim. Sanırım burası benim için fazla..."

"İşte! Evim, güzel evim!"

Ön kapı ardına kadar açılarak pırıl pırıl parlayan meşe yer döşemelerini ve oymalı tırabzanı olan gösterişli merdiveni gözler önüne serdi. Biraz önce dilimin ucuna gelen evi tutmamakla alakalı her türlü bahane buhar olup uçuverdi ve engellenemez bir güç beni kapı eşiğine doğru çekti. Girişteki kristal avizeye ve girift işlemeli alçı tavana diktim gözlerimi. Evin soğuk ve rutubetli olduğunu, toz ve küf koktuğunu düşünmüştüm, oysa burnuma taze boya ve cila kokusu geliyordu. Ve deniz...

Donna, "Evin tadilatı bitmek üzere" dedi. "Marangozların küçük kulede ve terasta biraz daha işleri var ama seni rahatsız etmemek için ellerinden geleni yapacaklar. Hem sadece hafta arası çalışıyorlar, hafta sonları tek başına olacaksın yani. Ev sahibi yaz için kirada indirim yapmaya istekliydi, marangozların kiracıya rahatsızlık verebileceklerini biliyordu çünkü. Ancak dediğim gibi, sadece bir iki haftalık işleri kaldı, sonra bu muhteşem ev yazın sonuna kadar senin." Kartonpiyere baktığımı gördü. "Yenileme konusunda iyi bir iş çıkarmışlar değil mi?" dedi. "Marangozumuz Ned çok iyi bir zanaatkârdır. Bu evin girdisini çıktısını herkesten daha iyi bilir. Gel, evin diğer bölümlerini göstereyim sana. Bol bol yemek yapacağına göre, *olağanüstü* mutfağı görmek istersin sanırım."

"Sana işimden söz etmiş miydim? Hiç hatırlamıyorum."

Utangaç bir ifadeyle güldü. "Telefonda yemek yazarı olduğunu söylemiştin, eh, ben de merakıma yenik düştüm ve Google'dan seni araştırdım, hatta zeytinyağı hakkında yazdığın kitabı sipariş ettim bile. Umarım benim için imzalarsın."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Seve seve."

"Bu evin kitap yazmak için sana *mükemmel* bir ortam sağlayacağını düşünüyorum." Beni geometrik bir desen oluşturacak şekilde döşenmiş siyah ve beyaz yer karolarıyla kaplı, aydınlık, ferah mutfağa götürdü. "Burada altı gözlü bir ocakla, büyük bir fırın var. Ancak mutfak eşyası olarak tencere, tava gibi birkaç temel eşyadan başka bir şey yok korkarım, ama sen zaten kendi eşyanı getireceğini söylemiştin."

"Evet. Denemem gereken uzun bir yemek listesi var elimde; yanımda bıçaklarım ve tavalarım olmadan asla bir yere gitmem."

"Yeni kitabın ne hakkında olacak?"

"Geleneksel New England mutfağı. Geçimini denizcilikle sağlayan ailelerin mutfağını keşfetmeye çalışıyorum."

Donna güldü. "Salamura morina ve salamura morina demek istiyorsun sanırım."

"Kitap aynı zamanda bu ailelerin yaşam tarzlarıyla da alakalı... Uzun kışlar, soğuk geceler ve balıkçıların ağlarını doldurmak için aldıkları risklerle... İnsanların geçimini denizden sağlamaları hiç de kolay bir iş değildi."

"Kesinlikle öyle. Bunun bir ispatı da yan odada."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gel göstereyim."

Şöminenin odun ve çırayla doldurulmuş ve yakılmaya hazır hale getirilmiş olduğu, sıcak, samimi ön salona götürdü beni. Şömine rafının üstünde çalkantılı denizde, pruvası fırtına yüzünden köpük köpük olmuş suları yarmaya çalışan, yan yatmış bir geminin tasvir edildiği yağlıboya tablo asılıydı.

Donna, "Bu tablo sadece bir reprodüksiyon" dedi. "Orijinal tablo kasabanın merkezindeki Tarih Derneği'nde sergileniyor; aynı yerde Jeremiah Brodie'nin bir portresi de var. Brodie uzun boyu, kapkara saçlarıyla çok etkileyici bir adammış."

"Brodie mi? Bu eve o yüzden mi *Brodie's Watch* deniyor?"

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Evet. Kaptan Brodie servetini kaptan olarak, burayla Şanghay arasında yaptığı deniz seferleri sayesinde kazanmış. Bu evi de 1861 yılında yaptırmış." Donna dalgaları yaran geminin tasvir edildiği resme bakıp ürperdi. "Sadece bakmak bile midemin kalkmasına neden oluyor. Üstüne para verseler öyle bir gemiye adım atmam. Tekneyle gezmeyi sever misin?"

"Çocukken severdim ama yıllardır tekneye binmedim."

"Buradaki sahil şeridi denize açılmak isteyenler için dünyanın en ideal yeri olarak düşünülüyor. Tabii meraklısına. Bana hiç hitap etmiyor ama." Çift kanatlı kapıya doğru yürüyüp kapıları açtı. "Evin en sevdiğim odası..."

Kapıdan içeri girdiğim anda bakışlarım anında pencerelerin ötesindeki manzaraya kaydı. Sürüklenen sis tabakasını gördüm; sonra o perdenin ötesindeki şeye ilişti gözüm: Denize...

Donna, "Güneş çıkınca manzara nefesini kesecek" dedi. "Şimdi okyanusu göremiyorsun ama yarına kadar bekle. Sabaha sis kalkmış olur..."

O pencerenin önünde biraz oyalanmak istedim ama Donna hemen hareketlendi, evi dolaşmam için acele ediyordu. Ağır bir meşe masası ve etrafındaki sekiz iskemlesiyle geleneksel bir dekoru olan yemek odasına götürdü beni. Duvarda bir başka gemi tablosu vardı; yetenek bakımından diğerine kıyasla çok daha yetersiz bir sanatçının elinden çıkmışa benzeyen bu tablonun çerçevesinde geminin adı yazıyordu.

The Minotaur.

Donna, "Bu onun gemisiydi" dedi.

"Kaptan Brodie'nin mi?"

"Evet, batan gemisi... Kaptan Brodie bu gemide öldü. Bu tabloyu Brodie'nin ikinci kaptanı, ikisi birlikte denizde kaybolmadan bir yıl önce yapmış ve ona hediye etmiş."

The Minotaur'un tablosuna diktim gözlerimi. O an odada

BELONGS TO KAKTÜS TEA

soğuk bir rüzgâr esmiş gibi, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu fark ettim. Pencerelerden biri açık mı diye dönüp baktım ama hepsi kapalıydı. Donna da aynı şeyi hissetmiş olmalı ki kollarıyla vücudunu sardı.

"Çok başarılı bir tablo sayılmaz ama Bay Sherbrooke eve ait olduğunu söylüyor. Tabloyu ikinci kaptan yaptığından, gemiye dair detayların doğru yansıtıldığını sanıyorum."

"Yine de bu tablonun burada asılı olması insanı tedirgin ediyor biraz" diye mırıldandım. "Kaptanın hayatını bu gemide kaybettiğini bilmek..."

"Charlotte da aynı şeyi söyledi."

"Charlotte mı?"

"Evin senden önceki kiracısı... Evin tarihine çok meraklıydı, öyle ki bu konuda ev sahibiyle konuşmayı planlıyordu." Donna arkasına döndü. "Gel, yatak odalarını göstereyim."

Yılankavi merdivende, yeni cilalanmış tırabzana hafifçe dokunarak onu takip ettim. Meşe ağacından yapılmış ve belli ki usta birinin elinden çıkmış tırabzan sağlam ve düzgündü. Bu ev yüzyıllara dayanması, sonraki nesillere de yuva olması için inşa edilmiş olmalıydı, ancak şimdi bomboş bir halde, yalnız bir kadını ve kedisini bekliyordu.

"Kaptan Brodie'nin çocuğu var mıydı?" diye sordum.

"Hayır, kaptan hiç evlenmemiş. Denizde öldükten sonra, ev yeğenlerinden birine geçmiş, sonra birkaç kez el değiştirmiş. Şimdiki sahibi Arthur Sherbrooke."

"Bay Sherbrooke neden burada yaşamıyor?"

"Kendisinin Portland yakınlarında, Cape Elizabeth'te evi var. Bu ev ona yıllar önce halasından kalmış. O zamanlar bayağı kötü durumdaymış; Bay Sherbrooke evi restore etmek için şimdiye dek küçük bir servet harcadı. Bir alıcı bulmayı ve evi elden çıkarmayı umuyor." Bir an duraklayıp bana baktı. "Belki ilgilenirsin diye söyledim."

"Böyle bir eve yetecek param hiç olmadı."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Oh, peki. Ben yine de bilgilendireyim dedim. Haklısın tabii, bunun gibi tarihi evlerin bakımı, onarımı tam bir kâbus."

İkinci katın koridorunda yürürken, Donna içinde pek az mobilya bulunan iki odayı içeri girmeden kapı ağzından gösterdi, sonra en sondaki kapıya yürüdü. "Burası Kaptan Brodie'nin yatak odası."

İçeri adımımı attığımda, burnuma keskin bir deniz kokusu geldi. Aynı kokuyu aşağı kattayken de duymuştum ama koku burada, kıyıya vuran köpüklü dalgaların başındaymışım da su serpintisi yüzüme geliyormuş gibi çok yoğundu. Sonra birisi pencereyi kapatmış gibi aniden yok oluverdi.

O an sisten hiçbir şey görünmese de, Donna pencereyi işaret ederek, "Bu manzaraya uyanmaya *bayılacaksın*" dedi. "Yazın güneş tam buradan, denizin üstünden doğar; havanın aydınlanmasını izleyebilirsin."

Kaşlarımı çatarak çıplak pencerelere baktım. "Perde yok mu burada?"

"Şey, mahremiyet burada asla sorun olmaz; dışarıda seni görecek kimse yok çünkü. Arazi denize kadar uzanıyor." Dönüp başıyla şömineyi işaret etti. "Ateş yakmayı biliyorsun değil mi? Önce mutlaka baca deliğini açmalısın."

"Eskiden sık sık New Hampshire'daki büyükannemin evine giderdim, o yüzden şömineler hakkında tecrübeliyim."

"Bay Sherbrooke dikkatli davranacağından emin olmak istedi sadece. Bu tür eski evler çok çabuk alevler içinde kalabiliyor." Cebinden anahtarlığı çıkardı. "Ev turumuz bu kadar."

"Yukarı katta bir de küçük kule var demiştin?"

"Oh, oraya çıkmak istemezsin. Şu anda elektrikli aletler ve kerestelerle darmadağın bir halde çünkü. Marangozlar döşemesini yenileyene kadar terasa çıkma sakın. Bu haliyle güvenli değil."

Donna'nın uzattığı anahtarları hemen almadım. Pencere-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

leri bana ölü, donuk gözlerle bakan bu evi ilk gördüğüm anı düşündüm. Brodie's Watch o an bana ne konfor ne de sığınak vaat etmiş, ilk tepkim oradan uzaklaşmayı istemek olmuştu. Ancak içeri girdikten, havasını soluduktan, ahşabına dokunduktan sonra her şey farklı görünüyordu gözüme.

Bu ev beni kabul etmişti.

Anahtarları aldım.

Evden dışarı çıkarken Donna, "Herhangi bir sorun olursa, çarşambadan pazara kadar büroda oluyorum; acil bir durumda cepten de arayabilirsin" dedi. "Charlotte su tesisatçısı, doktor, pizzacı gibi işine yarayabilecek yerlerin telefon numaralarını yazıp mutfağa bıraktı."

"Postalarımı nereden alacağım?"

"Araba yolunun bitiminde, yol kenarında bir posta kutusu var. Dilersen kasabada posta kutusu da kiralayabilirsin. Charlotte da öyle yapmıştı." Donna arabamın yanına gelince durakladı ve arka koltukta duran kedi kutusuna baktı. "Vay canına! Ne kocaman bir kedin var öyle."

"Uysaldır" diyerek rahatlattım onu.

"Dev gibi."

"Biliyorum. Kilo vermesi gerek." Arka koltuğa uzanıp kutuyu kendime doğru çektim. Hannibal parmaklıkların ardından tısladı bana. "Bunca zamandır arabaya hapsolmaktan ötürü hiç de mutlu değil tabii."

Donna, Hannibal'a yakından bakmak için çömeldi. "Fazladan ayak parmakları mı görüyorum? Maine Coon kedisi bu, değil mi?"

"Evet, on bir kilo ağırlığıyla ta kendisi."

"İyi bir avcı mı?"

"Fırsat bulursa, evet..."

Donna, Hannibal'a bakıp gülümsedi. "Buraya bayılacak desene."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

2

Taşıma çantasını eve götürüp canavarı serbest bıraktım. Hannibal kutudan çıktı, alev saçan gözlerle bana bakıp mutfağın yolunu tuttu. Gideceği ilk yer mutfaktı elbette; Hannibal kendisine yabancı bu evde bile yemeğinin nerede servis edileceğini çok iyi biliyordu.

Bavullarımı, kitap, yatak ve mutfak malzemeleriyle dolu kolileri ve Tucker's Cove kasabasından aldığım, ilk birkaç günkü ihtiyacımı karşılayacak iki market torbasını taşımak için arabaya ondan fazla sefer yaptım. Boston'daki daireden beni üç ay idare edecek her şeyi getirmiştim. Bunlar arasında raflarda tozlanmış, hep okumaya niyetlendiğim ve nihayet kapağını açacağım kitaplar, küçük Maine marketlerinde bulamam diye korktuğum değerli bitki ve baharatlarla dolu kavanozlar, mayolar, sırtı açık ve kolsuz yazlık elbiselerimin yanı sıra, Maine'in bu bölümünde, en azından bana söylendiği kadarıyla, havaya güven olmadığından, süveterler ve kabarık bir mont da vardı.

Bütün eşyalarımı eve taşıyana kadar saat yedi oldu. Sis yüzünden adamakıllı üşüdüğümü hissediyordum. O an istediğim tek şey ateşin karşısına geçip bir şeyler içmekti. Boston'dan getirdiğim üç şişe şarabı ambalajından çıkardım. Bardak almak için mutfak dolabını açtığımda, bir önceki kiracının da benimle benzer zevklere sahip olduğunu keşfet-

BELONGS TO KAKTÜS TEYZE

tim. Rafta *Yemek Pişirme Keyfi*'nin bir kopyasının yanı sıra, biri hemen hemen boş, iki şişe İskoç malt viskisi vardı.

Şarabı bir kenara koyup içinde az miktar viski kalmış şişeyi aldım.

Bu, haşmetli evde geçireceğim ilk gece, neden olmasın diye düşündüm. Yorucu bir gün geçirmiştim, bu rutubetli ve soğuk havada bir yere gitmeyecektim; viski bu ortam için biçilmiş kaftandı. Hannibal'ın mamasını verdikten sonra mutfak dolabında bulduğum kristal bardağa iki parmak viski doldurdum. Hemen oracıkta, mutfak tezgâhına yaslanarak kendimi ilk yudumla ödüllendirdim ve büyük bir zevkle içimi çektim. Viskinin geri kalanını içerken tembel tembel *Yemek Pişirme Keyfi*'nin sayfalarını karıştırmaya başladım. Kitabın sayfaları kirlenmiş, birçok yerine de yağ sıçramıştı; belli ki sık kullanılan ve sevilen bir kitaptı. Baş sayfasında elle yazılmış bir de not vardı.

Doğum günün kutlu olsun Charlotte! Artık yalnız kaldığına göre buna ihtiyacın olacak.

Sevgiler, Büyükannen.

Charlotte kitabı burada unuttuğunun farkında mıydı acaba? Kitabın sayfalarını çevirirken, tariflerin kenar boşluklarına notlar aldığını gördüm. *Biraz daha köri gerek... Fazla zahmetli... Harry buna bayıldı!* Sevdiğim yemek kitaplarından birini kaybetsem çok üzülürdüm; hele o kitap büyükannemin hediyesiyse. Charlotte'ın bu kitabı isteyeceği kesindi. Donna'ya bundan söz etmeye karar verdim.

Viski sihrini göstermeye başlıyordu. Yüzüm al al olurken omuzlarım gevşedi, gerginliğim eriyip gitti. Sonunda burada, Maine'de deniz kenarında bir evde kedimle yalnızdım. Ne beni buraya getiren şeyi ne de geride kimi ve neyi bıraktığımı düşünmek istiyordum. Bunun yerine kendimi, her za-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

man rahatlamamı sağlayan şeyle, yani yemek yapmakla oyalamaya karar verdim. Bu akşam *risotto* yapacaktım, kolay ve doyurucuydu çünkü; iki tencere ve sabır yetiyordu. Mantarları ve arpacıksoğanını soteleyip pirinçleri de çıtır çıtır olana dek hafif ateşte karıştırırken viskimi yudumladım. Tencereye beyaz şarap eklerken, yeni boşalmış viski bardağıma da birazını doldurdum. Viskiden sonra şarap pek uygun düşmezdi gerçi ama bana bakıp da kaşlarını havaya kaldıracak kim vardı ki çevremde? Tencereye bir kepçe dolusu kaynamış et suyu ilave edip karıştırdım. Şarabımı yudumladıktan ve tencereye biraz daha et suyu koyduktan sonra karıştırmaya devam ettim. Diğer aşçılar *risotto* hazırlarken sürekli başında durmanın sıkıcılığından şikâyet ederdi, bense yemek yapmaktan işte tam da bu nedenle keyif alıyordum. Yemek yapmak aceleye gelmezdi çünkü. Sabırsız olmamalıydınız.

Ocağın başında durup tencereyi tahta kaşıkla karıştırmaya devam ettim. Hafif ateşte pişen yemeğe odaklanmaktan memnundum. Tencereye biraz taze bezelye ve maydanoz ilave edip parmesan peyniri rendeledim. Yemeğin kokusu ağzımı sulandırdı.

Yemeğimi masaya koyduğumda karanlık çökmüştü. Boston'da geceler hep şehir ışıklarıyla bozulurdu, oysa burada, pencerelerin ötesinde hiçbir şey görmüyordum. Ne gelip geçen bir gemi ne deniz fenerinin yanıp sönen ışığı; sadece ve sadece kapkaranlık deniz vardı. Mumları yaktım, bir şişe Chianti açıp bardağımı doldurdum. Bu kez şarabı kadehte içecektim. Masam kusursuz görünüyordu: şamdan, keten peçete ve üstüne maydanoz tozu serpilmiş *risotto* tabağının her iki yanında gümüş çatal bıçak takımı...

Cep telefonum çaldı.

Ekrana bakmadan kimin aradığını biliyordum. Tabii ki oydu. Lucy'yi Commonwealth Meydanı'ndaki dairesinde, telefonu kulağına bastırmış, cevap vermemi beklerken gözü-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

mün önüne getirebiliyordum; keza üzerinde, çerçevelenmiş düğün fotoğrafının, ataçla dolu porselen kâsenin, tıp fakültesinden mezun olduğunda ona hediye ettiğim gül ağacından saatin bulunduğu masada oturduğunu da... Telefonum çalmaya devam ederken yumruklarım sıkılı halde oturdum; midem bulanmaya başladı. Telefon nihayet sustuğunda rahatladım; sessizlik büyük bir nimetti benim için.

Risotto'dan bir lokma attım ağzıma. Bu yemeği daha önce onlarca kez pişirmeme rağmen, bu seferki tutkal kadar tatsızdı, Chianti'den aldığım ilk yudum da dilimde acı bir tat bıraktı. Chianti yerine Prosecco'yu açmalıydım ama henüz soğumamıştı, oysa köpüklü şaraplar her zaman iyice soğutulmalı, şişe tercihen buza batırılarak bekletilmeliydi.

Tıpkı son yeni yıl arifesinde içtiğimiz şampanya gibi...

Bir kez daha Boston'daki daireme doluşmuş arkadaşlarımın, ailemin ve meslektaşlarımın konuşmaları, buz küplerinin tıkırtısı, müzik setinde çalan caz parçası geldi kulağıma. O geceki parti için elimden geleni yapmış ve paraya kıyıp Damariscotta istiridyeleri ve domuz budu pastırması almıştım. Neşeyle sohbet eden misafirlerime baktığımı ve daha önce oradaki erkeklerden hangisiyle yattığımı düşünüp o akşam hangisiyle birlikte olacağımı merak ettiğimi hatırladım. Ne de olsa o akşam yeni yıl arifesiydi ve tek başıma kutlamam söz konusu olamazdı.

Yeter Ava. O geceyi düşünme.

Ama o yarayı kaşımaktan vazgeçemiyordum bir türlü... Kabuğunu sıyırdıkça da yara kanamaya devam ediyordu. Kadehimi tazeleyip tekrar hatıraların arasına daldım. Kahkahaları, istiridye kabuklarının tıkırtısını işitiyor, dilimde köpüren şampanyanın tadını duyumsuyordum. Editörüm Simon'ın ağzına parıldayan bir istiridye attığını, o gece nöbeti olan Lucy'nin sorumluluğunun bilincinde, madensuyu içmekle yetindiğini hatırladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Gözümün önüne şarap şişesinin mantarını ustalıkla açan Nick geldi... O gece çarpık duran kravatı ve kolları dirseğine kadar kıvrılmış gömleğiyle ne kadar kaygısız, neşeli göründüğünü düşündüğümü de hatırladım... Ne zaman o geceyi düşünsem aklım hep, ama hep Nick'e gidiyordu.

Masamdaki mum titreşip söndü. Bakışlarımı biraz aşağı yönelttiğimde, şaşkınlık içinde Chianti şişesinin boşalmış olduğunu gördüm.

Ayağa kalktığımda çalkantılı denizde seyreden bir geminin güvertesindeymişim gibi her yer sallandı. Evde hiçbir pencereyi açmamıştım ama içeri bir kez daha deniz kokusunun dolduğunu hissettim, hatta dudaklarımda tuz tadı aldım. Ya halüsinasyon görüyordum ya da sandığımdan daha çakırkeyiftim.

Tabakları toplayamayacak kadar yorgundum; pek az yiyebildiğim *risotto* tabağını masada bırakarak mutfaktan çıktım, ışıkları kapatıp üst katın yolunu tuttum. Hannibal bir anda yoluma çıktı. Bir an sendeledim ve kavalkemiğimi ikinci kat sahanlığının merdivenine çarptım. Kahrolası kedi evi benden daha iyi biliyordu. Ben yatak odasına gelene dek Hannibal yataktaki yerini kapmıştı bile. Onu yerinden kaldıracak gücüm yoktu, lambayı söndürüp yatağa, yanına kıvrıldım.

Burnumda deniz kokusu, uykuya daldım.

Gece yatakta bir şeylerin kımıldadığını hissettim, elimi uzatarak Hannibal'ın sıcaklığını aradım ama kedim orada değildi. Gözlerimi açtım ve bir an nerede olduğumu hatırlayamadım. Sonra her şey birer birer yerine oturmaya başladı. Tucker Cove... Deniz kaptanının evi... Boş Chianti şişesi... Kaçmanın her şeyi değiştireceği düşüncesine nereden kapılmıştım ki? İnsan nereye giderse gitsin kendi mutsuzluğunu çürümüş bir kadavra misali yanında sürüklüyordu; ben

BELONGS TO KAKTÜS TEA

de kendi mutsuzluğumu Maine'deki bu ıssız eve sürüklemiştim işte.

Belli ki yalnız olmadığım bu eve...

Gözlerimi açarak duvardan gelen, minik pençelerin çıkardığı tırmalama seslerine kulak kabarttım. Onlarca, belki yüzlerce sıçan yatağımın arkasındaki duvarı otoban olarak kullanıyormuş gibi bir ses çıkıyordu. Hannibal da uyanmış, miyavlayarak odada dolanıyordu; kedilere özgü öldürme içgüdüsüyle çılgına dönmüş gibiydi.

Yataktan inip dışarı çıksın diye kapıyı açtım ama odadan ayrılmaya niyeti yoktu. Miyavlayarak volta atıyordu. Sıçanlar yeteri kadar gürültü yapıyordu zaten, bir de Hannibal'ın miyavlamaları arasında nasıl uyuyacaktım? Uykum kaçmıştı; sallanan iskemleye oturup pencereden dışarı diktim gözlerimi. Sis kalkmıştı, gökyüzü olağanüstü berraktı. Deniz ufka kadar uzanıyor, minik dalgalar mehtapla birlikte gümüşi bir renge bürünüyordu. Mutfak dolabındaki açılmamış viski şişesi geldi aklıma; bir an bir kadeh içki gecenin geri kalanında uyumama yardımcı olur mu diye düşündüm. Ancak oturduğum yerde o kadar rahattım ki, ayağa kalkmak gelmedi içimden. Hem manzara da harikuladeydi; deniz dövülmüş gümüş gibi uzanıp gidiyordu. Hafif bir rüzgâr yanaklarımı okşuyor, cildime serin öpücükler konduruyordu; o an deniz kokusunu bir kez daha duydum.

Birden ev sessizliğe büründü. Duvarlardaki sıçanlar bile bir şey, birisi onları alarma geçirmiş gibi sakinleşti. Hannibal yüksek sesle tısladı; kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Odada biri var.

Kalbim gümbürderken ayağa kalktım. Karanlığı gözlerimle tarayarak yatağa doğru yürürken iskemle sallanmaya devam etti. Görebildiğim tek şey mobilyaların silueti ve Hannibal'ın köşede duran bir şeye diktiği, ay ışığını yansıtan

BELONGS TO KAKTÜS TEA

parlak gözleriydi. Hannibal benim göremediğim bir şeye bakıyordu; vahşice hırlayıp gölgelerin arasına sıvıştı.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca olduğum yerde dikilip kulak kabarttım. Pencereden içeri dolan ay ışığının gümüşi parıltısı zemine yansırken, hiçbir şey hareket etmiyordu. İskemle sallanmıyordu artık. Deniz kokusu da yok olmuştu.

Odada benden ve korkak kedimden başka kimse yoktu.

Yatağa girip örtüyü çeneme kadar çektim ama yorganın altındayken bile üşüyor, titriyordum. Titremelerim, Hannibal yatağın altından çıkıp da yanıma geldiğinde durdu ancak. Sıcak ve mırıldayan bir kedi vücudunuza yaslandığında her şey yoluna giriyordu; içimi çekip parmaklarımı tüylerinin arasına gömdüm.

Sıçanlar yine duvarların içinde koşturmaya başladılar.

"Yarın kiralık başka bir yer bakacağız" diye mırıldandım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

3

Terliklerimin yanında üç ölü fare vardı.

Hâlâ dermansız ve akşamdan kalma bir halde, Hannibal'ın gece bana hediye ettiği ürkütücü hediyelere diktim gözümü. Göğsünü gururla şişirmiş, hediyelerinin yanında oturuyordu; aklıma dün, kedimin avlanmaktan hoşlandığını söylediğimde emlakçinin verdiği karşılık geldi.

Buraya bayılacak.

En azından birimiz bayılmıştık buraya.

Odayı temizlemek için kâğıt havlu almak üzere kot pantolonumu ve tişörtümü üstüme geçirip aşağı indim. Birkaç tabaka kâğıtla tutmama rağmen ölü fareler parmaklarımda mide bulandırıcı, süngerimsi bir his bıraktı. Ben fareleri sarıp sarmalarken, Hannibal, *Hediyelerimle ne halt etmeyi planlıyorsun?* dercesine, alev saçan gözlerle baktı bana. Elimde fare leşleriyle aşağı inip kapıdan dışarı çıkarken peşimden geldi.

Harikulade bir sabahtı. Güneş parıldıyordu, hava serindi, evin yakınlarındaki çalılıklarda güller açmıştı. Bir an fareleri çalılara atmayı düşündüm ama Hannibal yanımda pusuda bekliyordu; ödüllerini geri almak için beklediğine hiç şüphe yoktu, o yüzden evin arka tarafına dolaşıp fareleri okyanusa atmaya karar verdim.

Deniz ilk anda gözlerimi kamaştırdı. Güneşin altında göz-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

lerimi kırpıştırarak uçurumun kenarında durup aşağıdaki kayalara sıkıca tutunmuş, parıldayan deniz yosunlarına vuran dalgalara baktım. Başımın üstünde martılar uçuyordu, uzaklarda bir ıstakoz teknesinin suda kayarcasına ilerlediğini gördüm. Manzara öylesine büyüleyiciydi ki dışarı neden çıktığımı unuttum. Ölü fareleri, sardığım kâğıt havludan çıkarıp uçurumun kenarından aşağı savurdum. Kayalara çarptıktan sonra gelen dalgayla sürüklenip gözden kayboldular.

Hannibal'ın yanımdan uzaklaştığını gördüm; yeni bir av peşine düşmüştü kuşkusuz.

Nereye gideceğini merak ederek buruşmuş kâğıt havluları bir taşın altına sıkıştırıp kedimi takip etmeye başladım. Uçurum kenarından dolaşıp iğne çiziğinden biraz daha geniş patikada, düzensiz çalıların ve likenlerin içinde ilerlerken iş üstünde bir kedi havasındaydı. Burada toprak çoraktı, zeminin büyük bir kısmı likenle kaplanmış granitti. Patika yavaş yavaş aşağı doğru meyil yaparak her iki tarafında iri kayalar bulunan hilal şeklindeki daracık bir sahile iniyordu. Hannibal kuyruğunu, gökyüzünü kürklü bir payanda gibi işaret edercesine havaya kaldırmış yoluna devam ederken, peşinden gelip gelmediğimi görmek için arada bir duraklıyordu. Burnuma gül kokusu geldi. Rüzgâra ve tuzlu havaya rağmen bir şekilde serpilmiş, granit zeminde hemen belli olan koyu pembe çiçekler açmış dayanıklı çalılar ilişti gözüme. Çalıları geride bıraktım, kayalardan sahile inerken dikenler çıplak ayak bileklerimi çiziyordu. Burada kum değil, dalgalar çarptıkça takırdayan minik çakıltaşları ve küçük koyun her iki yanında suya doğru çıkıntı yapmış, sahili perdeleyen uzun kayalar vardı.

Burası pekâlâ saklanabileceğim, özel yerim olabilirdi.

O anda piknik programı yapmaya başladım bile. Örtü, yiyecek ve tabii bir şişe şarap getirecektim. Sıcak bir günse, buz gibi suya girme cesaretini bile gösterebilirdim. Yüzümü

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ısıtan güneş ve havadaki gül kokusuyla aylardır olmadığım kadar huzurlu ve mutlu olduğumu hissettim. Belki aradığım yer burasıydı. Olmam gereken, çalışabileceğim yer burasıydı belki de. Kendimle nihayet barışabileceğim yer...

Birden kurt gibi acıktığımı hissettim. En son ne zaman bu kadar acıktığımı hatırlamıyordum bile. Son birkaç ayda o kadar kilo vermiştim ki eskiden vücuduma yapışan kot pantolonlarım şimdi üstümden düşüyordu. Patikayı tırmanırken çırpılmış yumurta ve kızarmış ekmekle, litrelerce kremalı ve şekerli kahve geçti aklımdan. Karnım gurulduyordu, daha şimdiden Boston'dan getirdiğim ev yapımı böğürtlen reçelinin tadını almaya başlamıştım. Hannibal hızlı adımlarla önümden yürüyor, bana rehberlik ediyordu. Ya farelerini attığım için beni affetmişti ya da onun da aklından kahvaltı geçiyordu.

Sarp kayaları zorlukla tırmanıp patikayı takip ettim. Burada, karanın gemi pruvası gibi denize doğru çıkıntı yaptığı yerde, ev tek başına dikiliyordu. Bahtsız Kaptan Brodie'yi evin çatısındaki terasta durup gözünü denize dikmiş, havanın durumunu kontrol ederken canlandırdım gözümde. Evet, burası, tam da bir deniz kaptanının evini inşa edeceği yerdi; rüzgârın dövdüğü ve karanın çıkıntı yaptığı...

Bir an donup kaldım ve gözümü terasa diktim. Bana mı öyle gelmişti, yoksa biraz önce orada birisinin durduğunu mu görmüştüm? Şimdi kimseler görünmüyordu. Belki de marangozlardan biriydi ama Donna bana marangozların hafta arasında çalıştıklarını söylemişti, oysa bugün pazardı.

Patika boyunca ilerlerken adımlarımı hızlandırdım, evin çevresinden dolanıp ön verandaya geldim ama araba yolunda Subaru'mdan başka park edilmiş bir araç görmedim. Gördüğüm kişi marangozlardan biriyse, eve nasıl girmişti?

Basamakları hızla çıkıp eve girdim, "Merhaba? Ben yeni kiracıyım!" diye seslendim. Kimse cevap vermedi. Merdivenleri tırmanıp ikinci kat koridoruna çıkarken, küçük kule-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

de çalışan biri olup olmadığını anlamak için kulak kabarttım ama ne çekiç ne testere sesi ne de yukarıda birilerinin dolaştığına işaret edecek döşeme gıcırtısı duyabildim. Küçük kuleye çıkan kapıyı açarken yüksek sesle gıcırdadı; karanlık ve dar bir merdiven çıktı karşıma.

Basamaklara doğru, "Kimse var mı?" diye seslendim. Yine cevap alamadım.

Kuleye hiç çıkmamıştım. Karanlığa dikkatle baktığımda, merdivenin bitimindeki kapalı kapının çatlağından hafif bir ışık sızdığını gördüm. Yukarıda biri çalışıyorsa, tuhaf biçimde sessizdi; o an davetsiz misafirin marangozlardan biri *olmayabileceği* gibi tedirgin edici bir olasılık düşündüm. Kilitli olmayan ön kapıdan eve birileri girip yukarıya gizlenmiş, beni bekliyor olabilirdi. İyi de burası Boston değil, insanların kapılarını kilitlemedikleri, anahtarlarını arabalarında bıraktıkları küçük bir Maine kasabasıydı; en azından bana böyle söylenmişti.

Adımımı attığım ve ağırlığımı verdiğim ilk basamak meşum bir gıcırtı çıkardı. Duraklayıp kulak kabarttım. Yukarıdan hâlâ ses gelmiyordu.

Hannibal'ın yüksek sesle miyavlaması beni yerimden sıçrattı. Arkama dönüp baktığımda topuğumun dibinde durduğunu gördüm; kedimde en ufak tedirginlik belirtisi yoktu. Bacaklarıma sürünüp yanımdan geçti, hızlı adımlarla merdivenin başındaki kapıya yöneldi. Kapıya gidip karanlıkta beni bekledi. Kedim benden daha cesurdu.

Parmak uçlarımda çıktım basamakları; attığım her adımla nabzım hızlanıyordu. Merdivenin sonuna geldiğimde ellerim terlemişti, kapı kolunun kayganlaştığını hissettim. Yavaşça çevirip kapıyı hafifçe ittim.

Güneş ışığı doldu gözlerime.

Bir an hiçbir şey göremedim; göz kamaştıran ışıkta gözlerimi kısınca küçük kule önümde netleşmeye başladı. Pencerelerin tuzdan yol yol olduğunu gördüm. Tavandan aşağı sar-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

kan ipeksi örümcek ağları içeri giren havayla sallanıyordu. Hannibal döşemelik tahta yığınının yanına oturup sakince patisini yalamaya başladı. Her yer şerit testere, sistire makinesi, bıçkı tezgâhı gibi marangoz aletleriyle doluydu ama kimseler yoktu.

Bir kapı terasa, denizi kuşbakışı gören çatı verandasına açılıyordu. Kapıyı açıp temiz havaya çıktım. Aşağı şöyle bir baktığımda kayalıkların arasındaki, biraz önce geçtiğim patikayı gördüm. Dalgaların sesi çok yakından geliyordu; öyle ki kendimi bir geminin, çok eski bir geminin pruvasında duruyormuş gibi hissettim. Balkon parmaklıkları ha kırıldı ha kırılacak gibiydi, boyası hava şartları yüzünden uzun zaman önce aşınmıştı. Bir adım daha attığım anda altımdaki ahşap bel verdi; hemen geri çekilip çürümüş döşeme tahtasına baktım. Donna terastan uzak durmam konusunda beni uyarmıştı; biraz daha ilerlemem halinde teras, ağırlığımla pekâlâ çökebilirdi. Oysa henüz birkaç dakika önce burada, ahşabın karton kadar güçsüz göründüğü yerde birini gördüğümü sanmıştım.

Kuleye girdim, rüzgârın karşı koymasına rağmen kapıyı kapattım. Kule doğuya bakan pencereleriyle, sabah güneşi altında şimdiden ısınmıştı. Altın rengi ışıkla yıkanırken, aşağıda kayalıklarda durduğum sırada gördüğüm şeye bir anlam vermeye çalıştım ama hiçbir cevap bulamadım. Bir yansımaydı belki de. Pencerelerdeki antika camın neden olduğu tuhaf bir çarpıtma. Evet, gördüğüm şey bu olmalıydı. Pencereden dışarı baktığımda manzaranın, suyun içinden bakıyormuşum gibi, minik dalgalardan oluşan bir dokuyla deforme olduğunu gördüm.

O an görüş alanımın içinde bir şeyin yumuşak ve titrek bir ışıkla parıldadığını fark ettim.

Olduğum yerde hızla döndüm ama gördüğüm tek şey havada bir girdap misali süzülen, güneş ışığının içinde milyonlarca galaksi gibi parıldayan tozlar oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

4

Branca Gayrimenkul Satış ve Yönetim şirketinin bürosuna girdiğimde, Donna telefonda konuşuyordu. Beni görünce sıcak bir tavırla elini sallayarak bekleme alanına oturmamı işaret etti. Güneşli bir pencerenin yanına oturdum, Donna görüşmesine devam ederken kiralık evler broşürünü karıştırmaya başladım. Brodie's Watch'ı listede göremedim ama sahil kenarında ahşap çatılı kulübeler, şehir içinde apartmanlar, Elm Sokağı'nda, fiyatı da kendisi kadar görkemli köşk gibi başka cazip seçenekler vardı. Son derece güzel fotoğraflanmış evlerin bulunduğu sayfaları gözden geçirirken Brodie's Watch'taki odamın manzarası ve sabah gül kokuları arasında sarp kayalıklarda yaptığım yürüyüş geldi aklıma. Bu evlerden kaçının özel sahili vardı acaba?

"Merhaba Ava. Eve yerleşebildin mi?"

Başımı kaldırıp baktığımda Donna'nın görüşmesini nihayet bitirdiğini gördüm. "Evet ama, şey seninle konuşmak istediğim birkaç küçük mesele var."

"Ya... Ne gibi meseleler?"

"Öncelikle fareler..."

"Ah." İçini çekti. "Evet, bu civardaki bazı eski evlerde karşılaştığımız bir sorun. Kedin olduğu için eve zehir koymanı önermiyorum ama sana fare kapanı temin edebilirim."

"Birkaç fare kapanının sorunumu çözebileceğini sanmıyorum. O duvarların içinde bir fare ordusu var sanki."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Ned ve Billy'den, farelerin girebileceği, gözle görünen her deliği kapatmalarını rica edebilirim, ne de olsa marangozlar. Ama bu çok eski bir ev, buradaki insanların çoğu bu gerçekle yaşamayı öğrenmiş durumda."

Kiralık mülkleri gösteren broşürü havaya kaldırdım. "Başka bir yere taşınsam bile aynı sorunla karşılaşabileceğimi mi söylüyorsun?"

"Şu an bu bölgede kiralık yer yok. Yaz sezonunun en yoğun günlerini yaşıyoruz, bir iki haftalık seçenekler dışında her yer dolu. Sen uzun vadeli kiralık istiyordun, değil mi?"

"Evet, ekime kadar... Kitabımı bitirmeye yetecek kadar bir süreliğine..."

Donna başını iki yana salladı. "Brodie's Watch'ın manzarası ve mahremiyetiyle boy ölçüşebilecek hiçbir yer bulamazsın maalesef. Kiranın bu kadar düşük olmasının nedeni, evde bakım onarım işlerinin halen devam etmesi..."

"Bir diğer sorum da tadilatla ilgili..."

"Evet?"

"Marangozların sadece hafta içi çalıştıklarını söylemiştin."

"Doğru."

"Bu sabah kayalıkların arasındaki patikada yürürken, terasta birinin durduğunu gördüm; öyle sandım en azından..."

"Pazar günü mü? İyi de marangozlarda evin anahtarı yok ki. İçeri nasıl girmiş olabilirler?"

"Yürüyüşe çıktığımda ön kapıyı kilitlemedim."

"Billy miydi, Ned mi? Ned ellili yaşlarının sonundadır, Billy ise yirmili yaşlarda..."

"Kimseyle konuşmadım ki. Döndüğümde, evde kimse yoktu." Durakladım. "Işığın oyunu *olabilir*. Belki gerçekte kimseyi görmemişimdir."

Donna bir an için sessiz kaldı; o an aklından neler geçtiğini merak ettim. *Kiracım zırdeli mi?* Gülümsemeyi başardı. "Ned'i arar, hafta sonları seni rahatsız etmemesi gerektiğini

BELONGS TO KAKTÜS TEA

hatırlatırım; dilersen gördüğünde sen de kendisine söyleyebilirsin. İkisi de yarın sabah eve gelecek. Farelerle ilgili soruna gelince; istersen yarın eve birkaç kapan getirebilirim."

"Hayır, şimdi gidip kendim alacağım. Kasabada kapan satan yer nerede var?"

"Sullivan Hırdavat... Hemen sokağın aşağısında, biraz yürüyüp sola dön, gözden kaçırman imkânsız."

Kapıya gelmiştim ki sormam gereken bir şey daha olduğunu hatırladım. Arkama döndüm. "Charlotte evde yemek kitabını unutmuş. Nereye postalamamı ister acaba? Öğrenip bana söylersen, seve seve gönderirim."

"Yemek kitabı mı?" Donna omuzlarını silkti. "Belki de artık istemiyordur o kitabı."

"Büyükannesinden hediyeymiş; kitabın her yerinde Charlotte'ın el yazısı var. Geri isteyeceğine eminim."

Donna'nın dikkati benden masasına kaymıştı bile. "Ona bir e-posta gönderip durumdan haberdar ederim."

Güneşli hava turistlerin sokaklara dökülmesine neden olmuştu. Elm Sokağı'nda yürürken bebek pusetlerine çarpmamaya, ellerinde her an sağa sola damlatabilecekleri dondurma külahları olan çocuklardan uzak durmaya çalıştım. Donna'nın dediği gibi, yaz sezonunun en yoğun günleri yaşanıyor, kasabanın dört bir yanından mutlulukla çınlayan yazar kasaların sesi geliyordu; restoranlar doluydu, çok sayıda bahtsız ıstakozun sonu kaynar su oluyordu. Tucker Cove Tarih Derneği'ni, ardından hepsi de aynı tişörtlerden ve şekerlemelerden satan beş altı mağazayı geride bıraktıktan sonra nihayet Sullivan Hırdavat'ın tabelasını gördüm.

İçeri girdiğimde kapının çanı çıngırdadı; ses, büyükbabamın beni ve kardeşim Lucy'yi buna benzer bir hırdavatçıya götürdüğü çocukluk yıllarımdan kalma anıları canlandırdı. Bir an duraklayıp tozun ve yeni doğranmış ahşabın aşina ko-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

kusunu içime çektim; büyükbabamın çekiç ve vidaları, hortum ve contaları nasıl dikkatle incelediğini hatırladım. Hırdavat dükkânı, büyükbabam ve onun neslinden erkeklerin bu aletlerin ne işe yaradığını bildikleri ve hepsini mutlulukla kabul ettikleri yerdi.

Kimseyi göremedim ama dükkânın arka tarafında iki adamın pirinç ve çelik muslukların faziletleri hakkında tartıştığını duydum.

Fare kapanı bulmak amacıyla reyonlar arasındaki dar koridorda ilerledim ama mala ve bel, eldiven ve kürek gibi bahçe malzemelerinden başka bir şey göremedim. Yandaki koridora döndüm; burası da çivi, vida, makara ve akla gelebilecek her türlü boyutta zincir baklasından imal edilmiş zincirle doluydu. Bir işkence odası inşa edebilmek için gerekli her türlü malzeme vardı burada. Üçüncü reyona geçmek üzereydim ki aniden, tornavidaların asıldığı delikli panonun arkasından bir kafa göründü. Beyaz saçları hindiba gibi kabarmış bir adam, burnuna düşmüş gözlüğünün ardından dikkatle bana bakıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?"

"Evet, fare kapanı arıyorum."

"Kemirgenlerle ilgili sorun yaşıyorsunuz demek?" Koridorun sonundan dönüp bana doğru yaklaşırken kıkırdadı. Ayağında iş çizmeleri, belinde alet kemeri olmasına rağmen çekiç sallayacak yaşı çoktan geçmiş gibi görünüyordu. "Fare kapanları bu tarafta, mutfak malzemelerinin olduğu yerde..."

Mutfak malzemesi olarak fare kapanı... Pek de iştah açıcı bir düşünce değildi doğrusu. Adamın peşinden dükkânın arka köşesine kadar gittim. Burada hepsi de tozla kaplı bir sıra spatula, ucuz alüminyum tencere ve tava gördüm. Adam bir paket alıp bana uzattı. Umutsuzluğa kapıldım bir an; paketten altı tane Victor marka yaylı tuzaklardan vardı. Bu, büyükannemin New Hampshire'daki çiftlik evine kurduğu tuzaklarla aynı markaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Elinizde biraz daha... medeni bir şey var mı?" diye sordum.

"Medeni mi?"

"Öldürmeyen tuzaklardan. Kafesli kapanlar gibi mesela?"

"Sıçanları yakaladıktan sonra ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Dışarıda bir yere salmayı..."

"Tekrar gelirler. Tabii onları uzun bir yolculuğa çıkarmayı düşünmüyorsanız..." Nahoş bir kahkaha attı.

Yaylı kapanlara baktım. "Bunlar çok zalim görünüyor gözüme."

"Üstüne biraz fıstık ezmesi sürün. Kokuyu alınca kapanın yayına basarlar ve *tak!*" Çıkardığı ses yüzünden havaya sıçradığımı görüp sırıttı. "Emin olun hiçbir şey hissetmezler."

"Bunu istediğimi hiç sanmıyorum..."

"Bu konuda içinizi rahatlatacak bir uzman var burada." Adam dönüp seslendi. "Hey doktor! Gel de hanımefendiye bu kadar hassas davranmasını gerektirecek hiçbir şey olmadığını söyle!"

Yaklaşan ayak sesleri duydum; arkamı döndüğümde benim yaşlarda bir adam çıktı karşıma. Üstünde kot pantolon ve ekose bir gömlek vardı, düzgün, hoş görünümlü haliyle LL Bean[2] kataloğundan fırlamışa benziyordu. Ayağının dibinde dolanan bir *golden retriever* görsem hiç şaşırmazdım. Elinde pirinç bir musluk seti vardı; dükkâna girerken paslanmaz çelik mi, yoksa pirinç mi tartışmasının galibini belli eden görüntüydü bu.

"Emmett, nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Bu hanımefendiye farelerin acı çekmeyeceklerini söyle."

"Hangi farelerin?"

"Evimdeki farelerin" diye açıkladım durumu. "Tuzak al-

2. Merkezi Maine'de olan, giyim ve açık hava ekipmanları konusunda uzmanlaşmış eski bir Amerikan firması. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEA

maya gelmiştim ama bunlar...” Elimdeki yaylı tuzaklara bakıp ürperdim.

Emmett, “Kendisine kapanların gayet iyi iş gördüğünü söyledim ama o bunun hayvanlara zalimlik olduğunu düşünüyor” dedi.

“Ah, anlaşıldı.” Bay LL Bean omuzlarını silkti; o haliyle bana yardımcı olduğu pek söylenemezdi. “Öldürme amaçlı hiçbir aletin yüzde yüz medeni olduğu söylenemez ama bu eski Victor tuzaklarının neredeyse anında öldürmek gibi bir özelliği var. Çubuk hayvanın omurgasına kapanıyor ve omuriliği kesiyor. Bu, hiçbir acı sinyalinin beyne iletilmeyeceği anlamına geliyor, hayvanın acı çekmesi en aza indirgenmiş oluyor yani. Yapılan bazı araştırmalar...”

“Özür dilerim, bu konuda nasıl uzman olduğunuzu sorabilir miyim?”

Mahcup bir ifadeyle gülümsedi. Mavi gözlerinin ne kadar etkileyici olduğunu fark ettim; kirpiklerinin de imrenilecek derecede uzun olduğunu... “Temel anatomi... Sinyaller omurilikten beyne iletilmezse, hayvan hiçbir şey hissetmez.”

“Doktor Ben bilir” dedi Emmett. “Kendisi kasabamızın doktorudur.”

“Doktor Gordon aslında ama herkes bana Ben diye hitap eder.” Pirinç banyo armatürünü kolunun altına sıkıştırıp elini uzattı. “Sizi tanıyabilir miyim?”

“Ava.”

“Fare problemi olan Ava” dedi; ikimiz de güldük.

Emmett, “Kapanları kullanmak istemiyorsanız, belki de bir kedi alsanız iyi olur” dedi.

“Kedim var.”

“Sorununuzu çözmedi mi?”

“Eve dün taşındık. Şimdiye dek üç fare yakaladı bile ama onun da sorunu tamamen çözebileceğini sanmıyorum.” Kapanlara bakıp içimi çektim. “Bunları alsam iyi olacak gali-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ba. Kedime yem olmalarındansa, daha uygarca bir yöntem-miş gibi görünüyor."

Emmett, "Bir paket daha vereyim, ne dersiniz; bedava" dedi. Dükkânın ön tarafındaki yazar kasaya gidip işlemi-mi yaptı. "İyi şanslar genç hanım" diyerek içine kapanlarımı koyduğu plastik poşeti uzattı. "Kurarken dikkat edin, par-mağınızı kaptırmak eğlenceli olmayabilir."

Doktor Gordon "Fıstık ezmesi kullanın" dedi.

"Evet, bu tavsiyeyi duydum. Alışveriş listemde sırada o var. Eski bir ev kiralamanın bir parçası da bu galiba."

Emmett "Hangi evden söz ediyorsunuz?" diye sordu.

"Tepedeki Brodie's Watch denilen ev..."

Ani sessizlik iki adamın söyleyebileceği herhangi bir söz-den daha çok şey ifade ediyordu. Bakıştıklarını, Emmett'in kaşlarının çatıldığını ve yüzünde derin kırışıklıklar meydana geldiğini fark ettim.

Emmett, "Demek Brodie's Watch'ı kiralayan hanım sizsi-niz" dedi. "Ne kadar kalacaksınız?"

"Ekim sonuna kadar."

"Şu ana kadarki izlenimleriniz nasıl, sevdiniz mi orayı?"

Bir Emmett'e, bir Doktor Gordon'a baktım, söylemedikle-ri ne var acaba, diye merak ettim. Dile getirmek istemedikle-ri bir konu, önemli bir şey olduğunu biliyordum. "Fareler dı-şında, evet."

Emmett şaşkınlığını zoraki bir gülümsemeyle örtmek iste-di. "Eh, başka bir şeye ihtiyacınız olursa her zaman bekleriz."

"Teşekkür ederim." Çıkmak üzere hareketlendim.

Doktor Gordon "Ava?" dedi.

"Evet?"

"Orada seninle birlikte kalan birileri var mı?"

Sorusu şaşırttı beni. Başka koşullar altında olsa, bir ya-bancının yalnız olup olmadığımı sorması beni tedirgin eder, savunmasızlığımı açık etmemek için temkinli davranmama

BELONGS TO KAKTÜS TEA

neden olurdu, ancak sorusunda tehdit değil, endişe sezinledim. İki adam da beni izliyordu ve havada, ikisi de nefeslerini tutmuş da cevabımı bekliyorlarmış gibi tuhaf bir gerilim vardı.

"Bütün ev bana ait. Ve kedime." Kapıyı açıp durakladım, arkama bakıp ekledim: "Kocaman, zalim mi *zalim* kedime."

O akşam altı tuzak kurdum, hepsine fıstık ezmesi sürüp üçünü mutfağa, ikisini yemek odasına, birini de yukarı kat koridoruna koydum. Pençesini tuzaklardan birine kaptırmasını istemediğimden, Hannibal'ı yatak odama aldım. Hannibal kaçmakta ustaydı; patisiyle kapı kollarını indirmeyi biliyordu, o yüzden kapı mandalını kapayıp onu benimle birlikte odaya kilitledim. Bundan pek mutlu olmadı, odada bir aşağı bir yukarı dolanmaya başladı, yeniden fare avına çıkma şansı elde etmek için miyavlamaya başladı.

"Kusura bakma evlat" dedim. "Bu akşam benim esirimsin."

Lambayı söndürdüm; ay ışığında Hannibal'ın odada dolanmaya devam ettiğini görebiliyordum. Yine durgun bir akşamdı, deniz sakin ve dökme gümüş gibi düzdü. Karanlıkta, pencere kenarına oturup yatmadan önce viskimi yudumladım ve hayranlıkla manzarayı izledim. Deniz kenarında, mehtapla aydınlanmış bir evden daha romantik ne olabilirdi? Mehtabın ve birkaç kadeh içkinin, ilişkimizin zamana yenik düşmesine izin vermeyecek ve beni mutlu edecek adamın *o* adam olduğuna inandırdığı diğer geceleri düşündüm. Ancak birkaç gün veya birkaç hafta sonra sıkıntılar kaçınılmaz biçimde baş göstermeye başlardı ve o adamın bana göre olmadığını fark ederdim. Zaman ileriye bakma ve yeni birilerini bulma zamanıydı. Dışarıda her zaman birileri, daha iyi birileri vardı, değil mi? Bay Fena Değil'e razı olacak değildim ya!

Güneşte geçirdiğim günün ve damarlarımda hızla ilerle-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

mekte olan alkolün ardından cildim kızarmış bir halde oturuyordum. Bir kez daha şişeye uzanırken, kolum göğsüme değdi, meme uçlarımın tatlı bir biçimde ürperdiğini hissettim.

Aylardır hiçbir erkek orama dokunmamıştı. Aylardır en ufak bir şehvet hissi duymamıştım. Yeni yıl arifesinden beri... Vücudum, tüm arzularım kış uykusuna yatmış, donmuştu adeta. Ancak bu sabah plajdayken, içimde bir şeylerin kıpırdandığını, canlandığını hissetmiştim.

Gözümü kapadım ve o akşamın hatırası hemen geri geldi. Kirli şarap kadehleri ve boş istiridye kabuklarıyla dolu tabakların kapladığı mutfak tezgâhım... Çıplak sırtımın altındaki soğuk seramikler... Vücudumun üstünde, tekrar tekrar içime girip çıkan vücudu... Ama onu düşünmeyecektim artık; onu düşünmeye tahammül edemiyordum. Onun yerine yüzü olmayan, düşündüğümde suçluluk hissetmeyeceğim, gerçekte var olmayan *birini* hayal ettim. Aşk değil, sadece ve sadece şehvet hissedeceğim ve bundan ötürü utanmayacağım birini...

Bu akşam fazlasıyla içtiğimi bilsem de, kadehimi viskiyle tazeledim. Dün akşam basamağa çarptığım kavalkemiğimin sızladığını hissettim; bugün öğleden sonra kolumda morluklar fark etmiştim ama nasıl olduğunu hatırlayamadım. Bu kadeh bu akşamki son içkim olacaktı. Bir dikişte bitirip krem gibi solgun ay ışığının vücudumu yıkadığı yatağa attım kendimi. Geceliğimi açıp serin deniz havasının cildime fısıldamasına izin verdim. Bir erkek elinin vücudumun çeşitli yerlerine dokunduğunu canlandırdım hayalimde. Her türlü arzumu bilen ve sadece fantezilerimde var olan, adsız, yüzü olmayan bir erkeğin... Soluklarımın hızlandığını hissettim. Gözlerimi kapadım ve inlemelerime kulak verdim. Vücudum aylardır ilk kez içimde bir erkeği hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Erkeğimin bileklerimi kavrayıp başımın üstünde zapt ettiğini düşledim. Nasırlı ellerini, cildime sürtünen tıraşsız yüzünü hissettim. Sırtım yay gibi gerilirken, ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

sığım kasığını karşılamak üzere havaya kalktı. Açık pencereden içeri hafif bir esinti doldu ve oda deniz koktu. Elinin göğüslerimi avuçladığını, göğüs uçlarımı okşadığını hissettim.

"Onca zamandır beklediğim sendin."

Ses o kadar yakın, o kadar *gerçekti* ki; bir an nefesimin kesildiğini hissettim ve aniden gözlerimi açtım. Dehşet içinde, tepemde bir kule gibi duran karanlık şekle diktim gözlerimi. Üç boyutlu, elle tutulur bir şey değildi, yavaşça sürüklenip uzaklaşan ve ay ışığının altındaki sis gibi dağılan, bir gölge girdabıydı sadece.

Yatağımda aniden doğrulup lambayı yaktım. Kalbim küt küt atarken, davetsiz misafiri görmek amacıyla çılgınca taradım odayı. Görebildiğim tek şey köşede oturan ve beni izleyen Hannibal'dı.

Ayağa fırladım ve kontrol etmek üzere sendeleyerek kapıya yürüdüm. Hâlâ kilitliydi. Bu kez dolaba yönelip kapağını açtım, askıda duran elbiselerimi yana ittim. Dolaba gizlenmiş davetsiz misafir göremedim ama dolabın arka tarafında, daha önce fark etmediğim katlanmış ipek bir kumaş parçası buldum. Kumaşı alıp açtığımda bunun gül rengi ipek bir fular olduğunu gördüm. Bu fular bana ait değildi, dolaba nasıl girmişti?

Odada bakmam gereken bir yer daha vardı. Yatağımın altına gizlenmiş canavarlarla alakalı çocukluk kâbuslarımla yüzleşerek, dizlerimin üstüne çöktüm ve yatağın altına baktım. Tabii ki kimse yoktu. Bir çift tokyo buldum ama. Tokyoları da, ipek fular gibi, burada benden önce yaşayan kadın bırakmış olmalıydı.

Şaşkın bir halde yatağa çöktüm ve biraz önce yaşadıklarıma anlam vermeye çalıştım. Sadece bir rüyaydı elbette ama öylesine canlıydı ki hâlâ etkisi altındaydım ve titriyordum.

Geceliğimin üstünden göğüslerime dokundum ve cildimde gezinen eli düşündüm. Göğüs uçlarım biraz önce hissetti-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ğim, duyduğum, kokusunu aldığım şeyin tatlı hatırasıyla ürperdi. Dolapta bulduğum fulara baktım ve Fransızca etiketinden bunun bir Hermès olduğunu anladım. Charlotte böyle bir şeyi nasıl bırakabilirdi? Bu fular benim olsa, bavulumu toparlarken içine atacağım ilk şey olurdu. Çok sevdiği yemek kitabını ve bu pahalı eşarbı unuttuğuna göre, buradan apar topar ayrılmış olmalıydı. Aklım yine biraz önce yaşadıklarıma gitti. Göğüslerimi okşayan eli, gölgenin içinde girdap gibi dönen şekli düşündüm. Tabii o sesi de... Erkek sesini de...

Charlotte, sen de onu duymuş muydun?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

5

İki erkek evimi işgal etti; bunlar fantezilerimdeki erkekler değil, Ned Haskell ve Billy Conway adındaki gerçek erkeklerdi. Çatıdan, terasın çürümüş döşemesini değiştirdikleri yerden gelen çekiç ve testere seslerini duyabiliyordum. Onlar yukarıda çalışırken, ben aşağıda mutfakta tereyağı, şeker, kıyılmış ceviz ve krema çırpıyordum. Mutfak robotumu Boston'da bırakmıştım, o yüzden kaslarımı ve ellerimi kullanarak eski usul çalışmak zorundaydım. Bedensel çalışma, ertesi gün kollarımın ağrıyacağını bilsem de, beni rahatlatıyordu. Bugün bir deniz kaptanının karısının, 1880 yılında yazdığı hatıratı arasında bulduğum çikolatalı kek tarifini deniyordum. Çok sayıda personele göre tasarlanmış böylesine aydınlık ve ferah bir mutfakta çalışmak ayrı bir zevkti. Evin odalarının büyük olduğu göz önüne alındığında, Kaptan Brodie'nin varlıklı bir adam olduğu söylenebilirdi sanırım; yanında aşçı, kâhya ve birkaç mutfak hizmetçisi çalışıyordu muhtemelen. O günlerde buzdolabı yerine, buzcuların düzenli olarak takviye ettikleri buzlarla soğutulan çinko kaplamalı soğuk dolaplar ve odun fırını vardı. Kek fırında pişer, mutfağı tarçın kokusu sararken, ev personelini sebze doğrarken, tavukların tüylerini yolarken gözümün önüne getirdim. Yemek odasında porselen takımlar ve şamdanlarla kurulan masayı da... Deniz kaptanları evlerine dünyanın çeşitli yerlerin-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

den hatıra eşya getirirlerdi; Kaptan Brodie'nin hazineleri nerede acaba, diye merak ettim. Mirasçılarına mı kalmıştı, yoksa antika dükkânlarını veya çöplüğü mü boylamıştı? Bu hafta kasabanın tarih derneğini ziyaret edecek, koleksiyonlarında Kaptan Brodie'nin eşyalarına yer verip vermediklerini öğrenecektim. Editörüm Simon'a evden söz etmiştim; ilgisini çekmişti ve bu sabah gönderdiği e-postada Kaptan Jeremiah Brodie hakkında daha fazla bilgi toplamamı istiyordu. *Bize onun nasıl bir adam olduğundan bahset. Kısa boylu mu, uzun mu? Yakışıklı mı çirkin mi?*

Nasıl ölmüş?

Fırın saati öttü.

Keki fırından çıkardım, bir zamanlar yine bu mutfağı dolduran ve evin içine yayılan pekmez ve baharatların o keskin kokusunu içime çektim. Kaptan bunun gibi, çırpılmış kreması olan ve zarif porselenlerde servis edilen keklerden mi hoşlanıyordu, yoksa fırında kızartılmış et ve patatese mi düşkündü? Onu maceracı bir damak zevkine sahip biri olarak düşünmeyi tercih ediyordum; ne de olsa kendini tehlikeli denizlere atacak kadar cesur bir adamdı.

Kekten bir dilim kesip tadına baktım. Evet, bu tarif onu, bir mülk satışında aldığım buruşturulmuş gazetenin kenarına el yazısıyla yazılmış olarak keşfettiğime dair hikâyeyle birlikte kitabımda yer almayı kesinlikle hak ediyordu. Ancak ne kadar lezzetli olursa olsun koca keki tek başıma bitirmem söz konusu değildi elbette. Dilimleyip şimdiye dek çoktan acıkmış olması gereken marangozlara ikram etmek üzere yukarı götürdüm.

Küçük kule ahşap plakalar, bıçkı tezgâhı, alet çantaları ve şerit testereyle karmakarışık bir haldeydi. Engelli koşu parkurunu andıran odada yolumu bulup marangozların bir döşemelik tahtayı yerine çaktıkları terasın kapısını açtım. Çürümüş parmaklıkları sökmüşlerdi, bulundukları yer son de-

BELONGS TO KAKTÜS TERAS

rece tehlikeliydi, tutunacak bir yer yoktu ve aşağı baktığında insanın başı dönüyordu.

Kapıdan dışarı adımımı atmaya bile cesaret edemedim ve adamlara seslendim. "Kek isterseniz, fırından yeni çıktı."

İçlerinden genç olanı, Billy, "İşte mola vermenin *tam zamanı*" dedi. İki adam ellerindeki aletleri bıraktılar.

Kulede iskemle yoktu, bir daire oluşturduk, adamlar keklerini alıp sessizce ve iştahla yemeye başladılar. Ned, Billy'den otuz yaş daha genç olmasına rağmen, iki adam birbirlerine o kadar benziyordu ki gören baba-oğul sanabilirdi. İkisinin de cildi bronzdu, ikisi de adaleliydi, tişörtleri talaşla kaplanmış, kot pantolonları alet kemerlerinin ağırlığıyla sarkmıştı.

Billy ağzı kekle dolu olduğu halde bana bakıp sırıttı. "Teşekkürler hanımefendi! İlk kez bir müşterimiz bize bir şey ikram ediyor."

"Aslında bu benim işim" dedim. "Denemem gereken tariflerden oluşan uzun bir liste var elimde. Eh, pişirdiğim her şeyi yemem de mümkün değil tabii."

Ned, "Çekirdekten yetişme fırıncı mısınız?" diye sordu. Gümüşi saçları ve ciddi görünümüyle, bir şey söylemeden önce her kelimeyi iyice tartan, düşünen bir adam izlenimi verdi bana. Bu evde başımı nereye çevirsem, onun titiz ustalığının izlerini görüyordum.

"Ben yemek yazarıyım. Geleneksel New England yemekleri hakkında bir kitap yazıyorum ve kitabıma koymadan önce bütün tarifleri denemem gerek."

Billy kolunu havaya kaldırdı. "Er Billy Conway emir ve görüşlerinize hazırdır. Kobay fareniz olmayı gönüllü olarak kabul ediyorum. Siz pişirin ben yiyeyim" dedi. Hepimiz güldük.

Terası işaret ederek, "Zemin döşeme işinin bitmesi ne kadar sürer?" diye sordum.

Ned, "Döşemelerin yerine yenilerini yerleştirmemiz ve yeni korkulukları takmamız bir hafta kadar zaman alır" dedi.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Sonra buradaki çalışmamıza geri dönmemiz gerek. Bu da yaklaşık bir hafta daha demek..."

"Kulede işiniz bitti sanıyordum."

"Biz de öyle sanıyorduk. Ta ki Billy ahşap döşeme tahtalarından birini yanlışlıkla savurup şu alçıyı delene kadar..." Duvarda bir oyuğu işaret etti. "Arkası boş. Duvarın arkasında bir alan var."

"Ne kadarlık bir alan sence?"

"Fenerle baktım ama karşı duvarı göremedim. Arthur duvarı açmamızı ve arkasında ne olduğunu öğrenmemizi istedi."

"Arthur mu?"

"Ev sahibi Arthur Sherbrooke. Yaptığımız işin son durumuyla alakalı onu bilgilendiriyorum; bu gelişmenin bayağı ilgisini çektiğini söyleyebilirim. O duvarın arkasında bir şey olduğuna dair hiçbir fikri yoktu."

Billy, "Belki gizli bir altın zulası filan vardır" dedi.

Ned kırıntıları silkelemek için ellerini birbirine sürterken, "Ceset olmasın da" diye homurdandı. "Neyse, işimizin başına dönsek iyi olacak. Kek için teşekkürler hanımefendi."

"Bana Ava diye hitap edin lütfen."

Ned kibar bir tavırla başını eğdi. "Ava."

İkisi birlikte terasa çıkmak üzereydi ki, "İkinizden biri pazar günü buraya gelmiş olabilir mi?" diye sordum.

Ned başını iki yana salladı. "Hafta sonları burada çalışmıyoruz."

"Kayalık yolunda yürüyordum, başımı kaldırıp baktığımda terasta birini gördüm."

"Evet, Donna birini gördüğünüzden söz etti ama siz burada değilken eve giremeyiz. Bir önceki kiracının yaptığı gibi anahtarı bize bırakmadığınız sürece tabii."

Gözümü terasa diktim. "Çok garip. O adamı tam *burada* dururken gördüğüme yemin edebilirim." Terasın kenarını işaret ettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Ned, "Öyle bir şey yapmışsa çok çılgın biri demektir" dedi. "Döşemeler tamamen çürümüş. Kimseyi taşıyamaz." Bir manivela aldı, biraz önce yeni döşedikleri tahtaya basarak eski döşeme tahtalarından birine sapladı. Metal, döşemenin içine gömüldü ve çürümüş ahşabı tamamen deldi. "Birisi buraya çıkmış olsa, döşeme ağırlığı altında çökerdi. İşin doğrusu, birisi dava açsa kazanır. Ev sahibi burayı yıllar önce tamir ettirmiş olmalıydı. Başka bir kaza daha yaşanmadığı için şanslı."

Dağılmış ahşaba dikmiştim gözlerimi; Ned'in sözlerini idrak etmem için bir iki saniye geçmesi gerekti. Başımı kaldırıp baktım. "Başka bir kaza mı dedin?"

"Ben kaza filan bilmiyorum" dedi Billy.

"O zamanlar bebek beziyle dolaşıyordun da ondan. Sözünü ettiğim olay yirmi küsur yıl önceydi."

"Nasıl bir kazadan söz ediyorsun?"

"Bayan Sherbrooke öldüğünde, ev zaten yeterince yıpranmış bir vaziyetteydi. O zamanlar onun adına geçici işler yapıyordum ama hayatının son birkaç yılında buraya insanların gelmesini, tamirat filan yapılmasını istemedi, dolayısıyla ev bir nevi harabeye döndü. Kadın öldükten sonra ev yıllarca boş kaldı ve burada yaşayan çocuklar için bir çekim merkezi oldu; özellikle de Cadılar Bayramı zamanlarında. Hayaletli evde bir gece geçirmek, içki içip sevişmek bir tür ergenliğe geçiş töreni haline geldi."

Ellerimin birden buz kestiğini hissettim. "Hayaletli mi?" diye sordum.

Ned güldü. "İnsanlar bunun gibi boş evlerin hep hayaletli olduğunu düşünür. Her Cadılar Bayramı'nda çocuklar pencereyi kapıyı kırıp eve girer, zilzurna sarhoş olurlardı. O yıl, aklı pek de başında olmayan bir kız parmaklıkları aşıp çatıya çıktı. Şu döşemeler arduvazdır, yani yağmurlu havalarda çok kaygan olur. O akşam da yağmur çiseliyordu." Parmağıyla terasın aşağısını işaret etti. "Kızın cesedini aşağıda, gra-

BELONGS TO KAKTÜS TERAS

nit zeminin üstünde buldular. Sizin de gördüğünüz gibi, buradan düşen birinin hayatta kalması çok zor."

Billy, "Tanrım Ned... Bu hikâyeyi hiç duymamıştım" dedi.

"Kimse söz etmekten hoşlanmıyor, o yüzden duymamışsındır. Jessie küçük sevimli bir kızdı; henüz on beş yaşındaydı. Ne yazık ki yanlış arkadaşlarla takılmış. Polis olayı kaza olarak nitelendirdi ve dosya kapandı."

Terasa baktım, gözümün önüne sisli bir Cadılar Bayramı gecesi ve Jessie adında, içkinin etkisinde, kendini kaybetmişçesine terastan aşağı sarkan genç bir kızı getirmeye çalıştım. Bir şey parmaklıkları tutan elinin gevşemesine neden olmuş, gördüğü bir şeyden mi ürkmüştü? Kız aşağı böyle mi düşmüştü? Dün akşam odamda yaşadıklarımı düşündüm. Apar topar evden ayrılan Charlotte'ı da.

Ned'e, "Kızın ölümünün kaza olduğuna emin miydiler?" diye sordum.

"Herkes öyle diyordu ama o zamanlar ben de merak etmiştim doğrusu. Hâlâ da merak ediyorum ya." Alet kemerinden çekici çıkarıp dikkatini işine verdi. "Ama benim ne düşündüğümü kimse umursamıyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

6

Hannibal ortadan kayboldu.

Ancak akşam yemeğim bittiğinde, Ned ve Billy'nin eşyalarını toplayıp gitmesinden beri kedimi etrafta görmediğimi fark ettim. Hava kararmıştı; Hannibal konusunda emin olacağınız bir şey varsa, o da akşam yemeği saatinde mutlaka yemek kabının yanında bitivereceğiydi.

Süveterimi giyip dışarı çıktım. Akşam soğuğu denizden karaya taşınmıştı. Seslendim, evin arkasına dolanıp uçuruma doğru yürüdüm. Granit kaya tabakasının olduğu bölüme gelince durakladım ve cesedi tam da bu noktada bulunmuş kızı düşündüm. Pencereden sızan ışıkta, kızın kayalıklara sıçramış kanını görebiliyordum neredeyse ama gerçekte gördüğüm şey, taşın üstünde benek benek olmuş koyu likenlerden başka bir şey değildi elbette. Başımı kaldırıp terasa, genç kızın parmaklıklardan aşağı sarktığı yere baktım ve karanlıkta, acımasız granitin üstüne büyük bir hızla çakıldığını gözümün önüne getirdim. Bu şekilde düşmenin insan bedenine ne yapabileceğini düşünmek istemiyor, diğer yandan kırılmış omurganın ve yumurta gibi çatlamış kafatasının görüntüsünü zihnimden silip atamıyordum. Birden denizden bir gürültü yükseldi, öyle ki, dalga gümbürdeyerek tam üstüme geliyormuş gibi hissettim ve kalbim küt küt atarken uçurumun kenarından çekildim. Hava kararmıştı; Hannibal'ı ara-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

maya devam edemezdim; kedim bu akşam kendi başının çaresine bakmak zorunda kalacaktı. Zaten erkek kedilerin yaptığı şey de geceleri dışarıda dolanıp av peşinde koşmak değil miydi? On bir kilosuyla bir iki öğün atlamasında hiçbir sakınca yoktu hem.

Hannibal'ı gerçekten kısırlaştırmam gerekiyordu.

Eve döndüm, kapıyı kilitlemek üzereydim ki belli belirsiz bir miyavlama sesi duydum. Ses yukarıdan geliyordu.

Demek bunca zamandır evin içindeydi. Odalardan birinde kapalı mı kalmıştı yoksa? İkinci kata çıkıp kullanılmayan yatak odalarının kapılarını teker teker açtım. Hiçbirinde Hannibal'ın izine rastlayamadım.

Bir kez daha miyavladığını duydum. Hâlâ yukarıdan geliyordu ses. Hannibal kuledeydi.

Kuleye çıkan merdivenin kapısını açtım. Işığı yakıp basamakları tırmanmaya başladım; yolu yarılamıştım ki ampul *pat* diye bir ses çıkararak söndü ve beni zifiri karanlıkta bıraktı. O dördüncü kadeh şarabı içmemeliydim; şimdi merdiveni tırmanırken dengemi bulmak için tırabzana tutunmak zorundaydım. Karanlığı sıvı gibi algılıyor, vücudumun suyun içindeymişçesine hareket ettiğini ve yüzeye çıkmak için mücadele verdiğini hissediyordum. Sonunda kuleye çıktığımda duvara tutunarak el yordamıyla ilerledim, lambanın düğmesini bulup yaktım.

"İşte buradasın yaramaz oğlan."

Hannibal kendini beğenmiş haliyle marangoz aletlerinden oluşan karmaşanın ortasında oturuyordu. Ayağının dibinde yeni öldürdüğü fare vardı.

"Haydi, gelsene; yemek istemiyor musun?"

Hannibal benimle birlikte aşağı gelme konusunda hiç de istekli görünmüyor, hatta yüzüme bile bakmıyordu; gözlerini terasa bakan pencereye sabitlemişti. Neden aç değildi? Yakaladığı fareyi gerçekten de *yiyecek miydi*? Karnında kemir-

BELONGS TO KAKTÜS TERAS

gen, yatağıma zıplayıp benimle birlikte yattığı düşüncesiyle ürperdim.

"Haydi ama" diye yalvardım ona. "Tonbalığı vereceğim sana."

Bana şöyle bir baktıktan sonra bakışlarını yine pencereye yöneltti.

"Tamam, artık gitme zamanı geldi." Hannibal'ı yerden kaldırmak üzere eğildiğim anda kudurmuşçasına tısladı ve aniden pençesini savurdu. Şoke oldum. Aniden geri çekildim; kolum yanıyordu. Hannibal doğduğundan beri benim yanımdaydı ve daha önce hiç saldırmamıştı bana. Fareyi elinden almaya çalıştığımı mı sanmıştı yoksa? İyi de yüzüme bile bakmıyordu ki; bakışları hâlâ pencereye sabitlenmişti ve dik dik, benim görmediğim bir şeye bakıyordu.

Cildimdeki tırmık izlerine, kanın paralel biçimde aktığı koluma baktım. "Anlaşıldı; bu akşam sana yemek memek yok!" Lambayı söndürdüm, karanlık basamaklara yönelmek üzereydim ki vahşi hırıltısını duydum. Ses ensemdeki tüyleri diken diken etti. Karanlıkta Hannibal'ın gözlerinin korkunç parıltısını gördüm.

Ama gördüğüm bir başka şey daha vardı: pencerenin hemen yanında gittikçe yoğunlaşan ve katılaşan bir gölge... Yerimden kıpırdayamadım, gıkımı bile çıkaramadım; gölge yavaş yavaş bir şekle bürünüp bir noktadan sonra arkasındaki pencereyi göremeyeceğim kadar koyulaşırken, korkudan yerime çakıldım. Burnuma deniz kokusu doldu; öylesine güçlü bir kokuydu ki bu, kendimi kısa bir süre önce dalganın altında kalmışım gibi hissettim.

Pencerede, omuz hatları ay ışığıyla belirginleşen bir adam göründü. Sırtı bana dönük halde gözünü denize dikmişti; odadaki varlığımdan habersiz gibiydi. Uzun boyluydu, dimdik duruyordu, gür ve dalgalı siyah saçları vardı, uzun, koyu renk paltosu geniş omuzlarının ve dar belinin biçimini al-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

mıştı. Elbette ay ışığının bir oyunuydu bu; öyle ya insanlar birden peyda olmazlardı. O adam orada duruyor olamazdı. Hannibal'ın gözleri, hayalimin ürünü olan bu şeye bakarken ışıl ışıldı. Orada bir şey yoksa kedim gözlerini neye dikmişti?

Çılgınca ışığa gitti elim, ama sadece çıplak duvarı hissettim. Düğme neredeydi, nerede?

O şekil pencereden bana doğru döndü.

Elim duvara dayalı halde donakaldım; kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Bir an için yüzü profilden görünecek şekilde durduğunda, sivri burnunu ve çıkık çenesini gördüm. Sonra bana baktı; gözleri belli belirsiz titrek bir ışıktan ibaret olsa da, doğrudan bana baktığını biliyordum. Ardından sesini duydum; hem hiçbir yerden, hem de her yerden geliyormuş gibiydi.

"Korkma" dedi.

Elimi yavaşça yan tarafıma indirdim. Artık çılgınca lamba düğmesini bulmaya çalışmıyordum, sadece ona, önümde durması imkânsız olan adama odaklanmıştım. Bana öylesine sessizce yaklaştı ki duyabildiğim tek ses kulaklarıma hücum eden kendi kanımın sesi oldu. Yanıma geldiğinde bile yerimden kıpırdayamadım. Kollarım bacaklarım uyuşmuştu; havada süzülüyormuşum, bedenim gölgelerin içinde eriyormuş gibi hissettim. Hayalet bendim sanki ve bana ait olmayan bir dünyaya sürükleniyordum.

"Benim çatım altında sana hiçbir zarar gelmez."

Yüzüme dokunan eli, kendi cildim gibi ılık ve canlıydı. Titrek bir nefes alıp okyanusun tuzlu kokusunu içime çektim. Bu onun kokusuydu.

Dokunuşunun tadını çıkarırken bile elinin eriyip gittiğini hissedebiliyordum. Ayın hafif parıltısı aydınlatıyordu onu. Bana son bir kez bakarken gözleri üzerimde bir süre oyalandı, ardından dönüp gitti. Daha o anda bir tutam gölgeye dönüşmeye, toz gibi hafif bir niteliğe bürünmeye başlamıştı bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

le. Terasın kapalı kapısına geldiğinde duraklamadı, doğrudan ahşabın ve camın içinden geçip terasa, döşeme tahtalarının bulunmadığı, şimdi kocaman bir delikten ibaret olan yere çıktı. Ne sendeledi ne baş aşağı yere çakıldı; havada uzun adımlarla yürüyüp zamanın diğer tarafına geçti.

Gözlerimi kırpıştırdığım anda ortadan tamamen yok oldu.

Keza okyanus kokusu da...

Nefesimi tutmuş halde bir kez daha uzandım duvara ve bu kez lambanın düğmesini buldum. Gözüm bir an kamaştı, sonra elektrikli testereyi, marangoz aletlerini ve döşeme tahtalarının oluşturduğu yığını gördüm. Hannibal onu ilk gördüğüm yerde oturuyor, sakince patisini yalıyordu. Ölü fare ortalarda yoktu.

Pencereye gidip terasa baktım.

Kimse yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

7

Donna bilgisayarının başında oturmuş, parmaklarını hızla klavyenin tuşlarında gezdiriyordu. Masasının önüne gelene dek başını kaldırıp bakmadı bana; sonrasında kısa bir bakış attı, yüzünde otomatik bir gülümseme belirdikten sonra yazmaya kaldığı yerden devam etti.

"Şimdi ilgileneceğim seninle. Şu e-postayı bitirmem gerek" dedi. "Mülklerimizden birinde sıhhi tesisat felaketi yaşanıyor da. Öfkeden deliye dönmüş kiracılara yardım edecek birilerini bulmalıyım..."

Donna yazmaya devam ederken, duvarda asılı *satılık* mülkler listesine göz gezdirdim. Maine'e taşınmam halinde, Boston'dakilere kıyasla çok daha iyi bir yer satın alabilirdim. İki odalı evimin fiyatına, taşrada altı dönümlük arazi içinde bir konut ya da köyde tadilat gerektiren dört odalı bir ev veya Aroostook County'de bir çiftlik almam mümkündü. Ben bir yemek yazarıydım ve dünyanın her yerinde yaşayabilirdim; sadece bir dizüstü bilgisayara, internet bağlantısına ve tarifleri denemek için işler durumda olan bir mutfağa ihtiyacım vardı. Yazın Maine'i ziyarete gelen diğer birçok tatilci gibi ben de kendimi, buraya yerleşmek ve yeni bir hayata başlamakla alakalı fanteziler kurmaktan alamıyordum. İlkbaharda bezelye ekerken, yazın domates, sonbaharda da elma toplarken hayal ediyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

dum kendimi. Dışarıda kar tanelerinin bir girdap gibi döndüğü uzun ve karanlık kış günlerinde de ocakta yahni tenceresini kaynattığımı, fırında ekmek pişirdiğimi canlandırıyordum gözümde... Dikkatli, mutlu, üretken yepyeni bir Ava olabilir, uyumak uğruna, kendimden geçene dek çaresizce içki içmeyi bırakırdım.

"Beklettiğim için kusura bakma, ama inanılmaz yoğun bir sabah yaşıyoruz."

Donna'ya döndüm. "Bir sorum daha var... Evle ilgili."

"Yine fareler mi? Eğer gerçekten rahatsız ediyorlarsa sana başka bir kasabada kiralık daire bulabilirim. Yeni bir binada, manzarası yok ama..."

"Hayır, farelerle baş edebilirim. Aslına bakarsan, daha geçen hafta altı tane yakaladım. Sorum kuleye alakalı..."

"Ya." Şikâyetimin ne olacağını anlamış gibi içini çekti. "Billy ve Ned tadilatın beklediklerinden uzun süreceğini söylediler. Duvarın arkasındaki o gizli bölümü açmaları gerekiyormuş. Sana uymazsa tadilatı ekim sonuna, senin evden ayrılacağın tarihe kadar ertelemelerini söyleyebilirim."

"Hayır, evde çalışmalarında hiçbir sorun yok. Onları misafir etmekten memnunum."

"Böyle düşündüğüne sevindim. Ned son birkaç yıldır zor zamanlar geçiriyor. Bay Sherbrooke işi ona verdiğinde gerçekten çok mutlu oldu."

"İyi bir marangoz için çok iş var o evde."

"Evet, şey..." Bakışlarını masasına yöneltti. "Onu her zaman güvenilir bulmuşumdur. İşini bitirdiğinde kulenin harika olacağına eminim."

"Kuleye gelecek olursak..."

"Evet?"

"Bir önceki kiracı kuleyle ilgili... eee, tuhaf herhangi bir şeyden söz etti mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Tuhaf gıcırtılar. Sesler. Kokular." *Okyanus kokusu gibi mesela...*

"Charlotte bana hiçbir şeyden bahsetmedi."

"Peki ondan önceki kiracılar?"

"Charlotte o evi kiraladığım tek kişiydi. Ondan önce Brodie's Watch yıllarca boş kalmıştı. İlk kez bu sezon kiralığa çıktı." Yüzüme dikkatle bakarken, gerçekte ne sormak istediğimi anlamaya çalışıyor gibiydi. "Üzgünüm ama ne tür bir sorun yaşadığını tam olarak anlamış değilim. Bütün eski evlerde gıcırtılar ve sesler olabilir. Özellikle ilgilenmem gereken bir şey var mı?"

Ona gerçeği söylemek geçti aklımdan: Brodie's Watch'ın hayaletli olduğuna inandığımdan yani. Ama bu pratik zekâlı işkadınının, hakkımda düşüneceklerinden korktum. Onun yerinde olsam, *hakkımda* ne düşünürdüm, çok iyi biliyordum.

Sonunda, "Aslında çok da büyük bir sorun değil" dedim. "Haklısın; eski bir ev sadece, arada bir tuhaf gıcırtıları dert etmemek gerek."

"O zaman yeni bir daire bakmama gerek yok, öyle mi? Farklı bir kasabada yeni bir daire..."

"Hayır, daha önce planladığım gibi ekim sonuna kadar kalacağım. O zamana dek kitabımın büyük bölümünü tamamlamış olurum."

"Kaldığına memnun olacaksın. Hem ekim, yılın en güzel zamanıdır burada."

Kapıya varmıştım ki aklıma bir soru daha geldi. "Ev sahibinin adı Arthur Sherbrooke, değil mi?"

"Evet. Ev ona halasından miras kaldı."

"Brodie's Watch'ın tarihçesiyle alakalı olarak onunla temasa geçmemde bir sakınca var mı sence? Kitabım için ilginç bir arka fon olacağını düşünüyorum."

"Arthur, Ned'in çalışmalarının nasıl gittiğini görmek için arada bir Tucker Cove'a gelir. Bir daha ne zaman uğrayaca-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ğını öğrenirim ama ev konusunda konuşmayı kabul edeceğini sanmıyorum."

"Neden?"

"Burayı satmak için çok uğraştı. İhtiyacı olan en son şey, birinin evin fare problemiyle ilgili yazı yazması..."

Donna'nın bürosundan çıkıp sıcak bir yaz gününe adım attım. Kasaba insan kaynıyordu. Lobster Trap Restoran'ın bütün masaları doluydu, Village Cone Dondurmacısı'nın önünde uzun bir turist kuyruğu göze çarpıyordu, ancak Tucker Cove Tarih Derneği'ne ev sahipliği yapan beyaz ahşap kaplama binaya ilgi gösteren kimse yoktu. İçeri girdiğimde tek bir kişi bile göremedim; ayaklı duvar saatinin tıkırtısı dışında bina tamamen sessizliğe gömülmüştü. Turistler Maine'e denizlerinde yelken açmaya, ormanlarında yürüyüş yapmaya geliyordu, tozlu, eski sanat eserleriyle dolu kasvetli binalarda gezinmeye değil... Antika yemek tabakları, şarap kadehleri ve gümüş çatal, bıçak takımlarının sergilendiği bir camekânı inceledim. Tahminen 1880 yıllarından kalma bir yemek masası düzeniydi bu. Hemen yanında taze süt ve tereyağıyla pişirilen uskumru tarifi sayfasının açık olduğu eski bir yemek kitabı vardı. Bu, Tucker Cove gibi sahil kasabalarında servis edilen türden bir yemeğe benziyordu. Deniz mahsulleriyle yapılan sade bir yemekti.

Camekânın hemen üstünde asılı duran yağlıboya tabloda bana hiç de yabancı gelmeyen, yelkenleri tamamen şişmiş, çalkantılı yeşil sularda ilerlemekte olan üç direkli bir gemi resmedilmişti. Bu, Brodie's Watch'taki resmin aynısıydı. İyice yaklaştım tabloya; sanatçının fırça darbelerine öyle odaklanmıştım ki, arkamdan birinin yaklaştığını ancak döşeme tahtası gıcırdayınca fark edebildim. İrkildim, arkamı döndüğümde bir kadının kalın gözlük camlarının ardından beni izlemekte olduğunu gördüm. Yaşlılıktan kamburlaşmıştı

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ve boyu ancak omzuma geliyordu ama bakışları sabit ve ihtiyatlıydı, baston olmaksızın ayakta durabiliyor, çirkin ama rahat ayakkabılarıyla yere sağlamca basıyordu. Yaka kartından, isminin *Bayan Dickens* olduğu anlaşılıyordu; bu kadına bundan daha çok yakışan bir isim olamazdı herhalde.

"Çok güzel bir tablo, değil mi?" dedi.

Beklenmedik bir biçimde karşıma çıkmış olmasından ötürü hâlâ şaşkın bir halde, başımı sallamakla yetindim.

"Bu *Mercy Annabelle*. Eskiden Wiscasset açıklarına yelken açardı." Gülümsedi, aşınmış deriye benzeyen yüzündeki çizgiler derinleşti.

"Küçük müzemize hoş geldiniz. Tucker Cove'a ilk gelişiniz mi?"

"Evet."

"Ne kadar kalacaksınız?"

"Yaz boyu."

"Ah, çok iyi... Turistlerin çoğu sahile akın ediyor, bir kasabadan diğerine geçiyorlar; her yer birbirine karışıyor tabii. Oysa bir yerin nabzını tutabilmek, karakterini öğrenebilmek zaman alır." Burnundan aşağı kayan ağır gözlüğünü itip dikkatle baktı bana. "Size nasıl yardımcı olabilirim? Özellikle aradığınız bir şey var mı, tarihimizin belli bir kesimiyle mi ilgileniyorsunuz?"

"Brodie's Watch'ta kalıyorum. Evin tarihini merak ediyorum."

"Ah. Yemek yazarı sizsiniz demek."

"Nerden bildiniz?"

"Postanede Billy Conway'e rastladım. Sabahları işe gitmekten hiç bu kadar mutlu olmadığını söyledi. Böğürtlenli kekleriniz kasabada çok ünlü. Ned ve Billy buraya yerleşir ve bir fırın açarsınız diye ümit ediyorlar."

Güldüm. "Bu konuyu düşüneceğim."

"Ç tepede yaşamak hoşunuza gidiyor mu?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Harika bir yer. Tam bir deniz kaptanının evini inşa edeceği bir konumda."

"Bakın, bu ilginizi çekebilir." Farklı bir camekânı işaret etti. "Bu malzemeler Kaptan Brodie'ye aitti. Çıktığı yolculuklardan getirmiş."

Eğilip camın altında mücevher gibi parıldayan deniz kabuklarını inceledim. "Kaptan deniz kabuğu mu topluyormuş? Hiç tahmin etmezdim."

"Bu malzemeleri incelemek üzere Boston'dan biyolog geldi. Bize bu deniz kabuklarının dünyanın çeşitli yerlerinden toplanmış olduğunu söyledi. Karayipler, Hint Okyanusu, Güney Çin Denizi... Heybetli bir deniz kaptanı için çok hoş bir alışkanlık, ne dersiniz?"

Camekânın içinde sararmış sayfaları özenli bir el yazısıyla kaplı bir seyir defteri gördüm.

"Bu, daha önceleri kaptanlığını yaptığı gemi, *The Raven*'ın seyir defteri. Görünen o ki, kaptan fazla konuşkan biri değilmiş. Tuttuğu kayıtların çoğu hava ve seyir koşullarıyla alakalı; bu nedenle kendisi hakkında bir şey söylemek güç. Anlaşılan, deniz onun ilk aşkıymış."

Uzun zaman önce ölmüş adamın el yazısını incelerken, ilk aşkı deniz, sonunda ölümü de olmuş, diye düşündüm. Seyahatinin o gününe, *İyi seyirler*, diye not düşmüş. Ancak hava sürekli değişirdi ve deniz tehlikeli bir metresti. Kaptanın *The Minotaur* batmadan hemen önce seyir defterine yazdığı son sözleri merak ettim. Rüzgârda ölüm kokusu almış, geminin armasında çığlığını duymuş muydu? Benim şimdi uyuduğum eve bir daha ayak basamayacağını anlamış mıydı?

"Koleksiyonunuzda Kaptan Brodie'ye ait başka şeyler var mı?" diye sordum.

"Yukarı katta birkaç malzeme daha var." Kapının çanı çıngırdadı; kadın arkasına döndüğünde içeri küçük çocukla-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

rı olan bir aile girdi. "Siz biraz dolaşın. Bütün odalar ziyaretçilere açıktır."

Yaşlı kadın yeni gelenleri karşılarken, ben de kapıdan geçip bir masanın etrafına, hanımlar günü toplantısı varmışçasına dizilmiş kırmızı kadife iskemlelerin bulunduğu salona girdim. Duvarda gri saçlı bir adamla, bir zamanlar bu binanın sahibi olan kadına ait iki portre asılıydı. Adam yüksek yakalı gömleğiyle gergin ve rahatsız görünüyor, karısı, salonunda ne işim olduğunu sorarcasına sert bir ifadeyle bakıyordu

Diğer odadan bir çocuğun koşuşturduğunu, ardından annesinin, "Hayır, hayır tatlım! O vazoyu yerine koy!" diye ona yalvardığını duydum.

Gürültücü ailenin yanından uzaklaşıp mutfağın yolunu tuttum. Bayram mönüsünü temsilen balmumundan bir pasta, yapay meyve ve plastikten devasa bir hindi gördüm. Böyle bir mönüyü dökme demirden fırında ve odun ateşiyle yanan ocakta hazırlamanın, mutfağa su taşımanın, ateşin harını düşürmemek için sürekli odun atmanın, hindinin tüylerini yolmak gibi yorucu işleri yapmanın nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Hayır, teşekkürler; ben modern mutfak alayım lütfen, diye geçirdim içimden.

"*Anneeeeee*! *Bırak* beni!" diye bağıran çocuğun sesi şimdi daha yakından geliyordu.

Merdivene kaçtım, bir zamanlar hizmetkârların kullandığını düşündüğüm dar basamakları tırmandım. İkinci katın koridorlarının duvarlarında Tucker Cove'ın yüzyıl önceki seçkin sakinlerine ait portreler asılıydı; Laite, Gordon, Tucker gibi bazı isimleri kasabadaki dükkânlardan hatırlıyordum.

Brodie ismini göremedim.

İlk odada dört direkli bir karyola, bitişiğindeki odadaysa antika bir beşikle sallanan bir at vardı. Koridorun sonunda yer alan son odanın büyük bölümünü, baş ve ayakuçları kıza-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ğı andıran devasa bir yatakla çift kapılı, uzun bir dolap kaplamıştı ve dolabın içinde dantel bir gelinlik asılıydı. Odadaki mobilyalarla hiç ilgilenmedim ama; dikkatim şöminenin üstünde asılı duran şeye yöneldi.

Bu siyah, dalgalı saçları ve belirgin kaşları olan dikkat çekici bir adamın portresiydi. Bir pencerenin önünde poz vermişti, omzunun üstünden liman ve yelkenlerini şişirmiş bir gemi görünüyordu. Yalın ve süssüz koyu renk paltosu geniş omuzlarına tam oturuyordu; sağ elinde pirinçten, parıldayan bir sekstant vardı. Tablonun etiketine bakma gereği duymadım; bu adamın kim olduğunu biliyordum, onu ay ışığında görmüştüm çünkü. Elinin yanağımı okşadığını hissetmiş, karanlıkta bana fısıldayan sesini duymuştum.

"Benim çatım altında sana hiçbir zarar gelmez."

"Ah. Görüyorum ki onu bulmuşsunuz" dedi müze rehberi.

Yaşlı kadın şöminenin önüne, yanıma gelirken, bakışlarımı portreden ayırmadan, "Bu Jeremiah Brodie" dedim.

"Yakışıklı adammış, ne dersiniz?"

"Evet" diye fısıldadım.

"İskeleden indiğinde, kasabanın kadınları baygınlık geçiriyorlardı herhalde. Geride mirasçı bırakmamış olması ne yazık."

Bir an, neredeyse bir buçuk yüzyıl önce ölmüş adamın resminin önünde büyülenmiş halde yan yana durduk. Bakışları sanki doğrudan bana, sadece bana yönelmiş gibi görünen adamın...

Bayan Dickens, "Gemisinin batması bu kasaba için korkunç bir trajedi olmuş" dedi. "Kaptan çok gençmiş, otuz dokuz yaşındaymış ama denizi çok iyi tanıyormuş. Suda büyümüş, hayatı karadan çok denizde geçmiş."

"Ama o harikulade evi inşa etmeyi bilmiş. Bir süredir Brodie's Watch'ta yaşadığımdan, o evin değerini takdir etmeye başladım."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Orayı seviyorsunuz yani."

Durakladım. Sonunda, "Evet" dedim. Doğruydu da; orayı *gerçekten* seviyordum. Fareleriyle, hayaletleriyle, her şeyiyle seviyordum.

"Bazı insanların o eve karşı tam tersi tepkileri olabiliyor."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Her eski evin bir geçmişi vardır. Karanlık bir geçmişi olduğunda ise bazen insanlar bunu sezinler."

Bakışlarından rahatsız oldum. Bir kez daha tabloya dönüp dikkatle baktım. "İtiraf etmeliyim ki evi ilk gördüğümde, orada kalmak istediğimden emin değildim."

"Ne hissettiniz?"

"Sanki... Sanki ev beni orada istemiyormuş gibiydi."

"Yine de taşındınız."

"Taşındım, çünkü o his içeri adımımı attığım anda değişti; o evde istenmediğime dair his birden kayboldu. Evin beni kabul ettiğini hissettim."

Çok fazla şey söylediğimi fark ettim; kadının bakışlarından da rahatsız olmuştum. Neyse ki üç yaşındaki söz dinlemez çocuğun koridorda paldır küldür koşturması ve aniden odaya dalmasıyla müze müdürünün dikkati dağıldı. Çocuk doğrudan şömine aletlerine yöneldi ve göz açıp kapayıncaya dek şömine demirini kaptı.

Annesi diğer odadan, "Travis? Travis neredesin?" diye seslendi.

Müze müdürü demiri çocuğun elinden çekip aldı ve erişemeyeceği bir yere, şömine rafına koydu. Sıkılmış dişlerinin arasından, "Genç adam, annenin oyun oynayabileceğin *çok* daha iyi bir yer bulacağına eminim" dedi ve çocuğu elinden tutup biraz da sürükleyerek odadan dışarı çıkardı. "Haydi, gidip anneni bulalım, olur mu?"

Fırsattan istifade sessizce çıktım odadan ve aşağı inip çıkışa yöneldim. Brodie's Watch'ta bana neler olduğuyla alaka-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

lı o kadınla konuşmak istemiyordum. Bunu yapacak durumda değildim henüz. Daha ne *gördüğümden* emin değilken, yapamazdım.

Ya da ne görmediğimden...

Sokaklardaki turist izdihamına karışıp arabama yürüdüm. Yaşayanların, nefes alanların dünyasıydı bu; duvarların içinden geçenlerin, gölge misali bir görünüp bir kaybolanların değil... Burada, bizden önce var olanların, şimdi bile benimle aynı yolda yürüyenlerin yaşadığı, benim göremediğim paralel bir dünya mı vardı yoksa? Güneş ışığıyla kamaşan gözlerimi kıstığımda, Tucker Cove'ı neredeyse, bir zamanlar kaldırım taşlarıyla döşeli yollarında atların nal seslerinin duyulduğu, kadınların uzun elbiselerini hışırdatarak dolaştıkları haliyle görebildim. Sonra gözlerimi kırpıştırdım ve o dünya gitti, ben de kendi zamanıma döndüm.

Jeremiah Brodie yüz elli yıldır ölüydü.

Boğucu bir keder hissiyle sarmalandım birden; kayıp duygusu o denli büyüktü ki bir an sendeledim. İnsanlar yanımdan geçip giderken, o kalabalık kaldırımın ortasında durdum. Neden ağladığımı bilmiyordum. Kaptan Brodie'nin ölümünün beni neden bu kadar kederlendirdiğini bilmiyordum. Kendimi bir banka bırakıp öne arkaya sallanmaya başladım. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum, vücudum tir tir titriyordu. Gerçekte Jeremiah Brodie için gözyaşı dökmediğimi biliyordum; kendim için, yaptığım hata ve o hata yüzünden kaybettiğim şey için ağlıyordum. Kaptan Brodie'yi nasıl geri getiremezsem, Nick'i de getiremezdim. İkisi de ölmüştü, ikisi de hayaletti ve benim için bu acıdan tek kaçış yolu mutfak dolabında bekleyen şişeydi. Tek bir kadeh, peşinden nasıl da kolayca ikinciyi, üçüncüyü, dördüncüyü getiriyordu.

Zaten daha en başında her şeyin kötü gitmesinin de nedeni buydu. Karlı bir yeni yıl arifesinde içilen çok fazla şampanya... Mutlulukla tokuşturulan kadehlerin seslerini du-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

yabiliyor, dilimde fışıldayan kabarcıkları hissedebiliyordum. Keşke o akşama geri dönebilsem ve yeni yıl arifesindeki Ava'yı, *Dur; hâlâ imkânın varken dur*, diye uyarabilsem, diye düşündüm.

Bir elin omzuma dokunduğunu hissettim. Bankta olduğum yerde hızla arkama döndüğümde, aşina bir yüzün kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm. Bu hırdavatçıda tanıştığım doktordu. İsmini hatırlayamadım. Onunla konuşmak hiç mi hiç gelmiyordu içimden ama yanıma oturup alçak bir sesle, "Ava iyi misin?" diye sordu.

Gözyaşlarımı sildim. "İyiyim. Biraz başım döndü sadece. Sıcaktan olmalı."

"Hepsi bu mu?"

"Evet, *kesinlikle* iyiyim, teşekkür ederim."

"İşine burnumu sokmak istemem ama kahve almaya çıkmıştım ve seni gördüm; yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

"Nesin sen; kasabanın psikiyatrı mı?"

Sert cevabım karşısında sakinliğini korumayı başararak, nazikçe, "Psikiyatra ihtiyacın olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Gerçeği itiraf etmekten korkuyordum; kendime bile... Belki gerçekten de ihtiyacım vardı. Brodie's Watch'ta yaşadığım şey, akıl sağlığımın bozulmaya başladığının ilk işaretleriydi.

"Sorabilir miyim; bugün herhangi bir şey yedin mi?" dedi.

"Hayır. Şey, evet."

"Emin değil misin?"

"Bir fincan kahve içtim."

"O zaman sorun bu olabilir. Reçete olarak yemek yazıyorum sana."

"Aç değilim."

"Bir iki kurabiye yemeye ne dersin? Kahve dükkânı hemen köşede... Merak etme sana zorla bir şey yedirmeyece-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ğim. Düşüp bayıldığında başına dikiş atmak zorunda kalmak istemiyorum, o kadar." Elini uzattı; bir an şaşırmama neden olan, kibarca bir hareketti bu. Reddetmem kabalık olur gibi geldi.

Elini tuttum.

Köşeyi dönüp dar bir sokağa ve sokağın aşağısındaki No Frills[3] Cafe'ye yönlendirdi beni. Burası ismiyle, insanı üzecek kadar uyumlu bir yerdi. Floresan lambaların altında muşamba bir zemin ve içi insanın iştahını kaçıran türden fırın mamullerinin sıralandığı bir camekân gördüm. Burası tercih edeceğim bir kafe değildi kesinlikle, ama yerel halkın buluşma mekânı olduğu belliydi. Peynirli poğaçasını yemekte olan marketteki kasabı, yanında götürmek üzere kahve almayı bekleyen postacıyı tanıdım hemen.

Doktor, "Otur lütfen" dedi. İsmini hâlâ hatırlamıyor, bunu itiraf etmekten çok utanıyordum. Birinin ona ismiyle hitap edeceğini umarak yakınımızdaki bir masaya oturdum ama tezgâhın arkasındaki kız onu, " Selam doktor, ne arzu edersin?" sözleriyle karşıladı sadece.

Bu sırada kapı açıldı ve içeri bir başka tanıdık sima girdi. Donna Branca *blazer* ceketini üstünden atmıştı, rutubet, genelde bir başlık gibi toplu duran sarı saçlarını kabartmış görünüyordu. Gençleşmiş gibiydi; bir zamanlar nasıl göründüğünü tahmin edebiliyordum. Yetişkinlik ona işkadını üniformasını giydirmeden önce bronz tenli, güzel bir genç kadın olmalıydı. Doktoru görünce yüzü aydınlandı. "Ben, sana rastlarım diye ümit ediyordum. Jen Oswald'ın oğlu tıp fakültesine başvuru formu dolduruyor, ona tavsiyede bulunacak en doğru kişi sensin."

Ben. Şimdi hatırladım. Doktorun adı Ben Gordon'dı.

Ben, "Büyük bir zevkle... Onu ararım" dedi. "Haber verdi-

BELONGS TO KAKTÜS TEK

3. Gösterişsiz, sadece temel hizmetlerin verildiği yer anlamında. (ç.n.)

ğin için sağ ol." Doktor oturduğum masaya yönelince Donna arkasından dik dik baktı. Sonra gördüğü resimde doğru olmayan bir şeyler varmış, Doktor Gordon'la aynı masayı paylaşmaya hakkım yokmuş gibi gözlerini bana dikti.

Doktor, "İşte, bu kan şekerini yükseltir" diyerek kurabiye tabağını önüme koydu. Fincan altlığı büyüklüğünde, çikolata taneleriyle kaplı bir kurabiyeydi bu.

Kurabiyeyi yemeye hiç niyetim olmasa da kibar davranmak adına bir ısırık aldım. Tadı ketenhelvasına benziyordu ve aşırı tatlıydı. Çocukken bile her iyi tarifte tatlının ekşiyle, tuzluyla ve acıyla dengelenmesi gerektiğini biliyordum. O an aklıma ilk kez kendi başıma yaptığım yulaf ezmeli kurabiyeler ve fırından çıktıktan sonra Lucy'yle birlikte büyük bir hevesle tatmamız geldi. Lucy övgü dolu sözler söylemekte her zaman cömertti ve kurabiyelerin *o güne dek yediklerinin en iyisi* olduğunu söylemişti ama ben öyle olmadığını biliyordum. Yemek yapmak da hayatın kendisi gibi dengeyle alakalıydı ve ben bir dahaki sefere hamura biraz daha tuz eklemem gerektiğini biliyordum.

Keşke hayatta her hatanın telafisi böyle kolay olabilseydi.

Doktor, "Nasıl?" diye sordu.

"Gayet iyi. Aç değilim sadece."

"Yüksek standartlarını karşılamadı mı? Son derece leziz böğürtlenli kek yaptığını söylediler." Kaşlarımı çattığımı görünce güldü. "Postanedeki hanımdan duydum. Ona da Billy söylemiş."

"Bu kasabada sır diye bir şey yok anlaşılan."

"Fare sorunun ne durumda? Hırdavat dükkânındaki Emmett bir hafta içinde birkaç kapan daha almak üzere geri döneceğin tahmininde bulundu."

İçimi çektim. "Aslına bakarsan bugün birkaç tane almayı planlıyordum, sonra Tarih Derneği'nde aklım biraz karışınca..." Donna'nın birkaç masa ötemizde oturmuş bize baktığını

BELONGS TO KAKTÜS TEA

görünce sessizleştim. Gözleri gözlerime kilitlendi; bakışlarından tedirgin oldum. Bir yere izinsiz girmişim de beni yakalamış gibi bakıyordu.

Kapı birden ardına kadar açıldı, herkesin başı, içeri giren balıkçı tulumu giymiş adama döndü. Adam, "Doktor?" diye seslendi Ben'e. "Limanda sana ihtiyaçları var."

"Şimdi mi?"

"Evet. Pete Crouse tekneyi biraz önce karaya çekti. Körfezden bir şey çekmiş; görmen gerek."

"Nedir?"

"Bir ceset."

Kafedeki hemen herkes Ben'in ve balıkçının peşinden dışarı çıktı. Merak bulaşıcıdır; gerçekte görmek istemediğimiz şeylere bakmaya zorlar bizi. Ben de diğerleri gibi neşesi kaçmış insanlar grubunun katıldığı geçit töreninin bir parçası oldum ve onlarla birlikte limana giden kaldırım taşı kaplı yolda yürümeye başladım. Cesetle alakalı haber çoktan yayılmış olmalıydı ki ıstakoz teknesinin bağlı olduğu rıhtımda daha şimdiden küçük bir kalabalık toplanmıştı. Bir Tucker Cove polisi Ben'i fark edip elini salladı.

"Selam doktor. Güvertede, muşambanın altında..."

Istakoz avcısı, "Scully's Rock'ın yakınlarında, deniz yosunlarına dolanmış halde buldum" dedi. "Önce gördüğüm şeye inanmak istemedim ama tekne kancasına takıp da çektiğimde gerçek olduğunu anladım. Şey... tekneye çekerken biraz zarar vermiş olabilirim ama orada bırakıp suda sürüklenmesine izin veremezdim; batmasından korktum. Onu bir daha asla bulamayabilirlerdi."

Ben ıstakoz teknesine çıkıp belli belirsiz insan şeklini almış mavi muşambaya yaklaştı. Neye baktığını göremesem de, muşambanın kenarını kaldırıp da altında yatan şeye baktığında yüzüne hâkim olan dehşet ifadesini fark edebildim.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Uzunca bir süre dizlerinin üstüne çökmüş halde öylece kalakaldı, denizin insan bedenine verebildiği zararın dehşetiyle yüzleşti. Karada toplanan kalabalıktan çıt çıkmıyor, insanlar bu ciddi ana saygı gösteriyorlardı. Ben birden muşambayı bırakıp polis memuruna döndü. "Adli tıbba haber verdin mi?"

"Evet efendim, yoldalar." Polis memuru muşambaya bakıp başını iki yana salladı. "Sanırım bir süredir sudaymış."

"En az birkaç hafta. Giysisinden artakalanlara ve bedenine bakıldığında, muhtemelen bir kadın..." Ben yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve tekneden karaya indi. "Son zamanlarda herhangi bir kayıp ihbarı yapıldı mı?"

"Son birkaç aydır, hayır."

"Yılın bu zamanı körfeze çok sayıda tekne açılıyor. Tekneden düşmüş ve boğulmuş olabilir."

"Ama birkaç haftadır sudaysa, şimdiye dek hakkında kayıp ihbarı yapılmış olması gerekmez miydi?"

Ben omuzlarını silkti. "Belki tek başına denize açılmıştı; kaybolduğunu kimse fark etmemiştir."

Polis dönüp gözünü suya dikti. "Ya da biri bulunmasını istemedi."

Arabamla Brodie's Watch'a dönerken rıhtımda gördüklerim yüzünden sarsılmış haldeydim. Cesedi görmesem de mavi muşambanın altındaki, şüphe götürmez biçimde bir insana ait olduğu anlaşılan insan şeklini fark etmiştim ve hayal gücüm, Ben'in yüzleşmek zorunda kaldığı tüm o korkunç detayların eksiğini tamamlıyordu. Aklıma bedeni, okyanusun acımasız gücüne emanet edilmiş olan Kaptan Brodie geldi. Tuzlu su ciğerlere dolar, kollar ve bacaklar suyu döverken boğulmanın nasıl bir his olduğunu düşündüm. Akıntıyla keskin mercanlara sürüklenen, balıklara ve yengeçlere yem olan insan eti, cildi ve kasları gözümün önüne geldi. Suyun altında bir buçuk yüzyıl geçirdikten sonra, portresinden ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

na dik dik bakan güçlü kuvvetli adamdan geriye ne kalmış olabilirdi?

Evin araba yoluna saptım, Ned'in kamyonetinin evin önüne park edilmiş olduğunu görünce inledim. Evin anahtarını marangozlara bırakmaya başlamıştım, onlar da gelmiş çalışıyorlardı tabii; ancak o an bütün bir öğleden sonra çekiç sesi kaldıracak ruh halinde olmadığıma karar verdim. Eve girdim, piknik sepetini kapıp ekmek, peynir ve zeytinle doldurdum. Çoktan açılmış olan bir şişe kırmızı şarap mutfak tezgâhından bana sesleniyordu; onu da sepete koydum.

Öğle yemeğimi ve piknik örtüsünü yüklenmiş halde, likenlerle benek benek olmuş kayalıklarda, dağ keçisi gibi hızlı adımlarla yürüyerek plaja inen patikayı takip etmeye başladım. Arkama dönüp baktığımda Billy ile Ned'i terasta çalışırlarken gördüm. Yeni parmaklıkları yerine yerleştirmekle meşguldüler, beni fark etmediler. Patikadan aşağı indim, yeni açmış gülleri geride bıraktım ve buraya geldiğim ilk sabah keşfettiğim, kimsenin beni göremeyeceği çakıllı sahile atladım. Örtümü yere serip piknik sepetimi açtım. Keçileri kaçırıyor olabilirdim ama doğru düzgün bir yemek nasıl hazırlanır, hâlâ unutmamıştım. Basit bir piknikti sonuçta ama işin merasim kısmını atlamayacaktım. Bez peçeteyi açtım, çatal, bıçak ve bardağı yerli yerine yerleştirdim. Şaraptan aldığım ilk yudum vücudumu ısıttı. İçimi çekip sırtımı iri bir kaya parçasına dayadım ve gözümü denize diktim. Su bugün tuhaf ve ürkütücü biçimde düzdü, yüzeyi ayna gibiydi. Bugün yapmam gereken şey işte tam olarak buydu: Kesinlikle ve kesinlikle yan gelip yatmak... Kaplumbağa gibi güneşi içime çekecek ve şarabın sihrini göstermesine izin verecektim. Denizden çıkarılan kadın cesedini, kemikleri dalgalara saçılmış Kaptan Brodie'yi unutacaktım. Bugün şifa bulma günüydü.

Ve unutma günü... Hepsinden öte unutma günüydü.

Tuzlu hava karnımı acıktırdı. Ekmekten bir parça kopar-

BELONGS TO KAKTÜS TERAS

dım, Brie peyniriyle birlikte iki lokmada yiyip bitirdim. Ağzıma birkaç zeytin atıp ikinci bir kadeh şarapla mideye indirdim. Yemeğimi bitirene kadar Rioja şişesi boşalmıştı. Uyku bastırdı, gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

Örtüye uzandım, yüzümü şapkayla örtüp derin, rüyasız bir uykuya daldım.

Ayaklarıma çarpan suyla uyandım.

Şapkamı kenara ittim, başımı kaldırıp baktığımda gökyüzünün koyu menekşe rengine büründüğünü, güneşin iri kaya parçasının ardında batmakta olduğunu gördüm. Ne kadar uyudum, diye merak ettim. Sular yükselmeye başlamış, küçük sahilimin yarısına kadar gelmiş, örtümün alt kısmı su içinde kalmıştı. Uyku sersemi ve dermansız bir halde pikniğimden geri kalanları topladım, her şeyi sepete doldurup sudan uzaklaştım. Cildim ısınmış ve kızarmıştı, bir bardak madensuyu içmek için yanıp tutuşuyordum; biraz da roze şarap belki...

Patikadan zorlukla yürüyüp kayalıkların tepesine çıktım. Orada bir an duraklayıp nefeslendim, başımı kaldırıp terasa baktım. Gördüğüm şey donup kalmama neden oldu. Yüzünü seçemesem de orada kimin durduğunu biliyordum.

Eve doğru koşmaya başladım; boş şarap şişesi piknik sepetimin içinde yuvarlanıp takırdıyordu. Patikanın bir yerinde şapkam uçtu başımdan ama almak için geri dönmedim ve koşmaya devam ettim. Verandanın basamaklarını koşarak tırmandım ve ön kapıdan içeri daldım. Marangozlar gitmişti, yani evde benden başka kimse olmamalıydı. Girişte piknik sepetini elimden bıraktım; tok bir sesle yere çarptı. Kulak kabarttım ama küt küt atan kalbimin dışında hiç ses duymadım. Kalp atışlarımın davulu andıran sesi, ikinci kata çıkıp koridora geldiğimde, oradan da küçük kuleye çıkan kapıya yöneldiğimde iyice hızlandı. Kapıyı açtım, basamakların dibinde durup kulak kabarttım.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Yukarısı sessizdi.

Tabloda gözlerini doğrudan bana, sadece bana dikmiş o adamı düşündüm ve onu bir kez daha görmeye can attım. O adamın gerçek olduğunu bilmek istiyordum; buna *ihtiyacım vardı*. Alacakaranlığın parıltısı yolumu aydınlatırken, kulağıma aşina olan bir dizi gıcırtının ardından kuleye çıkan merdiveni tırmandım. Kuleye adımımı attığım anda, okyanus kokusu hücum etti burnuma. Kokuyu tanıdım; bu *onun* kokusuydu. O okyanusa âşıktı ve canını alan da okyanus olmuştu. Okyanusun bağrında sonsuz ikametgâhını bulmuştu ama bu evde ondan izler vardı hâlâ.

Marangoz aletleriyle darmadağın olmuş odayı geçip terasa çıktım. Çürük döşeme tahtalarının hepsi değiştirilmişti, terasta ilk kez yürüyebilecektim. Kimse yoktu burada. Ne marangozlar ne de Kaptan Brodie. Deniz kokusunu alıyordum hâlâ ama bu kez kokuyu taşıyan, denizden sürükleyip getiren rüzgârdı.

"Kaptan Brodie?" diye seslendim. Cevap gelmesini beklemiyordum ama yine de içimde bir umut vardı. "Senden korkmuyorum. Seni görmek istiyorum. *Lütfen*, seni görmeme izin ver."

Rüzgâr saçlarımı dağıttı. Soğuk bir rüzgâr değil, hafif bir yaz esintisiydi bu ve güllerin, ılık toprağın kokusunu taşıyordu. Karanın kokusunu... Bir zamanlar Kaptan Brodie'nin de yapmış olabileceği gibi, uzunca bir süre denize diktim gözlerimi ve onun sesini duymayı bekledim ama kimse konuşmadı benimle. Kimse görünmedi.

Kaptan Brodie gitmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

8

Yatak odamın karanlığında uzanmış, bir kez daha duvarların içinde cirit atan farelerin sesini dinliyordum. Alkol aylardır uyuşturucum haline gelmişti; kendimden geçinceye dek içtiğimde uyuyabiliyordum ancak ama bu akşam iki kadeh viskiden sonra bile hiçbir şekilde uykum yoktu. Biliyordum; bu akşam bana görüneceğini bir şekilde biliyordum.

Bir süredir yanımda pineklemekte olan Hannibal birden kıpırdandı. Duvarların içindeki fareler duruldu. Dünya sessizliğe büründü, deniz bile o ritmik çağıltısını kesti.

Odaya o aşina koku doldu.

Okyanusun kokusu...

O buradaydı.

Yatağımda doğruldum, nabzım boynumda atarken, ellerimin buz kestiğini hissettim. Odayı taradım ama görebildiğim tek şey, Hannibal'ın beni izleyen gözlerinin yeşil parlaklığı oldu. Ne bir hareket vardı ne de ses. Okyanus kokusu, sular yükselmiş de odaya dolmuşçasına gittikçe güçlendi.

Sonra pencerenin yanında karanlık, bir girdap gibi döndü. Ortaya bir vücut çıkmamıştı henüz; gecede belli bir şekle bürünmeye başlayan siluetin ilk işaretiydi sadece.

"Senden korkmuyorum" dedim.

Gölge duman gibi sürüklendi; neredeyse kaybolmak üzereydi. "Kaptan Brodie, lütfen geri gel!" diye seslendim. "*Sen*

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kaptan Brodie'sin değil mi? Seni görmek istiyorum. Gerçek olduğunu bilmek istiyorum!"

"Peki, *sen* gerçek misin? Soru bu."

Ses ürkütücü biçimde netti ve kelimeler *tam yanımda* telaffuz edilmişti. Nefesimi tutup yana döndüm ve gözümü doğrudan Jeremiah Brodie'nin gözlerine diktim. Bu sadece bir gölge değildi; hayır, bu, gür siyah saçları ay ışığıyla gümüşi bir renge bürünmüş, kanlı canlı bir adamdı. Çukur gözleri öylesinde sert bir ifadeyle bana odaklanmıştı ki bakışlarındaki alevi hissedebiliyordum neredeyse. Tabloda gördüğüm yüz buydu; aynı sert çene, şahin gagasını andıran aynı burun... Yüz elli yıl önce ölmüş bir adamdı bu, gel gör ki şimdi ona bakıyordum; yatakta yanıma otururken, şiltenin çökmesine neden olacak kadar elle tutulur, gerçekti.

"Benim evimdesin" dedi.

"Şimdi burada yaşıyorum. Buranın senin evin olduğunu biliyorum ama..."

"Birçok insan bu gerçeği unutmuştu."

"Ben hiçbir zaman unutmayacağım. *Burası* senin evin..."

Baştan aşağı süzdü beni; bakışları bir süre beni tahrik edercesine geceliğimin üst kısmında oyalandı, sonra yine yüzüme odaklandı. Yanağıma dokunduğunda parmaklarının irkilmeme neden olacak kadar ılık olduğunu hissettim. "Ava."

"Adımı biliyorsun."

"Hakkında, adından çok daha fazlasını biliyorum. Acını algılıyor, uykunda gözyaşı döktüğünü duyuyorum."

"Beni izliyor musun?"

"Birinin sana göz kulak olması gerek. Kimsen yok mu?"

Sorusu gözlerimin dolmasına neden oldu. Yanağımı okşadı; hissettiğim şey bir cesede ait soğuk parmaklar değildi. Jeremiah Brodie canlıydı ve dokunuşu içimi titretiyordu.

"Burada, evimde ne ararsan, onu bulacaksın" dedi.

Geceliğimin askısını hafifçe yana çekip omzumu öperken

BELONGS TO KAKTÜS TEA

gözlerimi kapattım ve titredim. Tıraşsız, pürüzlü yüzünü cildimde hissettim, başımı arkaya atarken içimi çektim. Gecelik omuzlarımdan kaydı ve ay ışığı göğüslerime döküldü. Titriyordum ve bakışlarının karşısında savunmasızdım, yine de korkmuyordum ondan. Ağzı ağzımla buluştu; öpücüğünden, dudaklarından tuz ve rom tadı aldım. Zar zor nefes alabildiğimde nemli yün ve deniz suyu kokusu geldi burnuma. Uzun süre gemide yaşamış, bir kadının tadına aç bir adamın kokusu...

Onun bir kadına aç olduğu kadar ben de bir erkeğe açtım.

"Ne arzuladığını biliyorum" dedi.

Arzuladım şey *oydu*. Bir erkek tarafından kucaklanmak dışında bana her şeyi unutturmasını istiyordum. Sırtüstü devrildim; anında üstüme çıktı, ağırlığıyla beni yatağa mıhladı. Beni bileklerimden kavrayıp başımın üstünde kenetledi. Ona karşı koyamazdım. Ona karşı koymak istemiyordum.

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Elleri göğsümün üzerine kapanırken bir an ürktüm ve nefessiz kaldığımı hissettim. Bu, nazik değil, talepkâr bir hareketti; damgasını cildime dağlamış gibi irkildim.

"Ve neye layık olduğunu da."

Gözlerimi açtım birden. Kimse yoktu; hiçbir şey yoktu. Çılgınca etrafıma bakındım, mobilyaların hatlarını, ay ışığının zemine yansıyan donuk parlaklığını gördüm. Hannibal'ın bana dikilmiş yeşil, dikkatli gözlerini de.

"Jeremiah?" diye fısıldadım. Kimse cevap vermedi.

Elektrikli testerenin vızıltısıyla ve gözlerimi kamaştıran sabah güneşiyle uyandım. Yatak örtüsü bacaklarıma dolanmıştı, kalçamın altındaki çarşaf nemliydi. O an bile hâlâ ıslaktım ve onu arzuluyordum.

Gerçekten de burada mıydı?

Yukarıdan, kuleden ayak seslerinin döşemede çıkardığı gıcırtılar ve çekiç sesleri geliyordu. Billy ile Ned işbaşı yap-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

mışlardı ve ben hemen altlarındaki odada bacaklarımı iki yana açmış, cildim arzudan al al olmuş halde yatıyordum. Birden kendimi çıplak hissederek utandım. Yataktan kalkıp dünkü giysilerimi giydim. Yerdeydiler; onları üstümden ne zaman çıkardığımı hatırlamıyordum. Dışarı çıkmak isteyen Hannibal kapalı kapıya pençe atmaya, sabırsızca miyavlamaya başlamıştı bile. Kapıyı açtığım anda fırladı ve aşağı mutfağa, kahvaltısına koştu.

Onun peşinden aşağı inmek yerine kuleye çıkan merdiveni tırmandım. Odaya girdiğimde duvardaki kocaman deliği görüp irkildim. Billy ile Ned alçıyı kırmışlar, ortaya çıkan oyuğa bakıyorlardı.

"Oradaki şey de nedir?" diye sordum.

Ned bana döndü, dağılmış saçlarıma bakıp kaşlarını çattı. "Oh, Tanrım. Umarım seni uyandırmamışızdır."

"Şey, biraz öyle oldu." Gözlerimi ovuşturdum. "Saat kaç oldu?"

"Dokuz buçuk. Ön kapıyı çaldık, ama bizi duymadın sanırım. Yürüyüşe filan çıktığını düşündük."

Billy kolumu işaret ederek "Koluna ne oldu?" diye sordu.

Pençe izlerine baktım. "Ah, önemli bir şey değil. Hannibal geçen gün tırmaladı."

"Diğer kolunu kastetmiştim."

"Ne?" Kolumun ön tarafını çirkin, mavi bir bilezik gibi kuşatmış morluğa baktım. Tıpkı geçen gece dizimi nasıl morarttığımı hatırlamadığım gibi, bu morluğun da nasıl olduğunu hatırlamıyordum. Kaptanı ve kollarımı yatağa mıhlamasını düşündüm. Vücudunun ağırlığını, dudaklarının tadını hatırladım. Ama bu sadece bir rüyaydı ve rüyalar insanların vücutlarını morartmazlardı. Banyoya giderken karanlıkta bir yere mi çarpmıştım, yoksa dün öğleden sonra deniz kenarındayken mi olmuştu? Şaraptan uyuşmuş halde kolumu kayaya çarpmışsam, acı hissetmemiş olabilirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Boğazım o kadar kuruydu ki, Billy'nin sorusunu zar zor cevaplayabildim. "Belki mutfaktayken oldu. Bazen yemek yapmaya kendimi o kadar çok kaptırıyorum ki canımı acıttığımı bile fark edemiyorum." Bir an evvel buradan çıkıp gitmek istiyordum. Arkamı dönerek, "Kahveye ihtiyacım var. Siz de isterseniz, demliğe koyup getireyim" dedim.

Ned, "Önce şu duvarın ardında ne bulduğumuza bir bak" dedi. Alçıpandan irice bir parça daha söktü, duvardaki deliği, arkasındaki girintiyi daha iyi görmemizi sağlayacak şekilde büyüttü.

Açıklıktan dikkatle baktım ve pirinç bir duvar şamdanıyla nane yeşiline boyanmış duvarlar gördüm. "Burası küçük bir bölme. Ne kadar garip..."

"O arkadaki duvarlar gayet iyi durumda. Şu kartonpiyerlere baksana; evin ilk halinden kalma. Bu mekân bir tür zaman kapsülü gibi; onca yıldır el değmeden muhafaza edilmiş."

"Neden bir insan duvar örüp de bir bölme inşa eder?"

"Arthur'la bu konuyu konuştuk; ikimizin de bir fikri yok doğrusu. Halasından önce inşa edildiğini sanıyoruz."

Billy, "Belki de kaçak içkileri gizlemek için yapılmıştır" diye fikrini belirtti. "Belki de bir hazine gizlemek için."

"Girip çıkılabilecek bir kapısı yok; buraya nasıl ulaşıyorlardı o zaman?" Ned başını iki yana salladı. "Hayır, burası bir lahit gibi kapatılmış. Birisi burada böyle bir odacık olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaya çalışmış sanki."

Zamanın en az bir nesildir dondurulduğu odaya bakarken ürpermekten kendimi alamadım. Ne tür bir utanılacak tarih birini bu mekânı kapatmaya ve varlığına dair izleri alçıyla örtmeye itmiş olabilirdi? Ne tür bir sırrı gizlemeye çalışmışlardı?

Ned, "Arthur burayı açmamızı ve duvarları kulenin geri kalanıyla uyumlu şekilde boyamamızı istedi" dedi. "Zemini de zımparalayıp cilalamamız gerekiyor; bu da işimizin bir

BELONGS TO KAKTÜS TERAS

iki hafta daha uzayacağı anlamına geliyor. Aylardır çalışıyoruz; bana, bu evde iş hiç bitmeyecekmiş gibi gelmeye başladı artık."

Billy, "Yaşlı, çılgın ev" diyerek balyozu eline aldı. "Orada ne saklıyor, merak ediyorum."

Billy ile Ned mutfak masamda oturuyorlardı. Üstünde dumanı tüten, et ve defneyaprağıyla mis gibi kokan kâseleri önlerine koyduğumda, ikisinin de ağzı kulaklarına vardı.

Dipsiz iştahıyla beni her zaman şaşırtmayı beceren Billy, "Sabahtan beri bu kokuyu duyuyorum" dedi. Hevesle kaşığını eline alarak "Mutfakta ne hazırladığını merak ediyorduk" diye ekledi.

"Yahni" diye cevap verdim.

"Sığır güveci gibi geldi bana." Ağzına bir kaşık dolusu güveç atıp içini çekti, ardından büyük bir hazla gözlerini kapattı. "Her neyse, şu anda öldüm ve cennetteyim."

İki adam önlerindeki yemeğe odaklanmışken, "Denizci güveci olarak bilinir" diye açıkladım. "Tarif aslında Vikinglere ait, ama onlar sığır eti değil, balık kullanırlarmış. Tarifin zamanla dünyanın birçok yerindeki denizciler tarafından bilinir hale gelmesiyle balığın yerini sığır eti almış."

Billy, "Çok da iyi olmuş" diye mırıldandı.

"Tabii birayı da unutmamak gerek" diye ekledim. "Bu yemekte bol miktarda bira da var."

Billy yumruğunu havaya kaldırarak, "Bira! Süper!" dedi.

"Haydi ama Billy. Sadece yiyorsun; yemek hakkında neler *düşündüğünü* de söylemelisin."

"Bir kâse daha yiyebilirim." Tabii ki yerdi. İş yemek yemeye geldiğinde, Billy hayatımda gördüğüm en az seçici insandı. Önüne kızarmış ayakkabı köselesi koysam yerdi.

Ned ise yerken acele etmedi, ağzına iri bir parça patates ve et atıp çiğnerken, düşündü. "Bunun eski denizcilerin ye-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

diği güveçten çok daha lezzetli olduğunu tahmin ediyorum" dedi sonunda. "Bu yemek, kitabına kesinlikle girmeli Ava."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ned Haskell'in onayını aldığıma memnunum."

Billy, "Gelecek hafta bize ne yemek yapacaksın?" diye sordu.

Ned omzuna bir yumruk savurdu Billy'nin. "Ava *bize* yemek yapmıyor. Kitabı için araştırma yapıyor."

Daha şimdiden nesilden nesile aktarılan, kadifemsi yağında pişirilmiş leziz domuz etli börek gibi Fransız-Kanada tarifinden, geyiğin sırt etinden ardıç meyveleriyle yapılmış yemeğe ve salamura morina balığının bulunduğu birçok tarife kadar, derlediğim ve kitabımda yer vermeyi uygun bulduğum düzinelerce tarif vardı. Bu tariflerin hepsini iştahı yerinde, gerçek Maine'lilerle deneyebilirdim şimdi.

Billy ilk kâse güveci yalayıp yuttuktan sonra, çalışmak üzere yukarı katın yolunu tuttu. Ned ise yemeğinin son lokmalarının tadını çıkarmak üzere masada oyalandı biraz.

"Kuledeki iş bitince çok üzüleceğim" dedi.

"Ben de tariflerimi deneyecek kişilerden mahrum kalacağım için üzüleceğim."

"Ava bu konuda gönüllü bulmakta sıkıntı çekmeyeceğine eminim."

Cep telefonum çaldı ve ekranda editörümün adı beliriverdi. Bir süredir telefonlarını açmıyordum ama konuşmayı sonsuza dek erteleme gibi bir şansım da yoktu. Şimdi açmadığım takdirde aramaya devam edecekti.

"Selam Simon" diye cevap verdim.

"Anlaşılan bir ayıya falan yem olmamışsın."

"Arayamadığım için kusura bakma. Yarın kitabın birkaç bölümünü daha göndereceğim."

"Scott arabaya atlayıp oraya gelmemizi ve seni yaka paça eve götürmemizi önerdi."

"Yaka paça eve götürülmek filan istemiyorum. Yazma-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ya devam etmek istiyorum. Biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı."

"Neden uzaklaşmak istiyordun?"

Ne diyeceğimi bilemedim ve durakladım. Ned'e şöyle bir baktım; sağduyulu bir biçimde ayağa kalkıp boş kâsesini eviyeye götürdü.

"Aklımda bir sürü şey var, hepsi bu" dedim.

"Ya, adamın adı ne?"

"Simon *gerçekten* yanılıyorsun. Gelecek hafta seni arayacağım." Telefonu kapatıp bulaşıkları özenle yıkamakta olan Ned'e döndüm. Elli sekiz yaşında olmasına rağmen vücudunda bir gram yağ yoktu ve hayatını kaslarıyla kazanan birinin atletik yapısına sahipti. Ancak onda kas gücünün ötesinde bir şeyler olduğunu sezinliyor, sessizliğinde bir derinlik hissediyordum. Ned izleyen ve dinleyen, diğer insanların sandığından çok daha fazlasını anlayan biriydi. Hakkımda ne düşündüğünü merak ettim. Yaramaz kedimle birlikte bu ıssız yere kapanmamı tuhaf buluyor muydu acaba?

"Bulaşıkları yıkamana gerek yok" dedim.

"Sorun değil. Arkamda dağınıklık bırakmaktan hoşlanmıyorum." Kâsesini durulayıp kurulama bezini eline aldı. "Böyle daha rahat ediyorum."

"Burada aylardır çalıştığını söyledin."

"Altıncı aya girmek üzereyim."

"Benden önceki kiracıyı tanıyor muydun? Adı Charlotte'tı galiba."

"İyi bir hanımdı. Boston'da okul öğretmeniydi. Burayı sevmiş görünüyordu, eşyalarını toparlayıp kasabadan ayrıldığını öğrenince şaşırdım."

"Sana nedenini söylemedi mi?"

"Hayır, hiçbir şey söylemedi. Bir gün çalışmaya geldiğimizde o gitmişti." Kâseyi kurulayıp dolaba, ait olduğu yere

BELONGS TO KAKTÜS TEA

yerleştirdi. "Billy o kadına abayı yakmıştı; kendisine veda etmeden gittiğini görünce gerçekten çok üzüldü."

"Eee... evle ilgili tuhaf bir şeyden söz etmiş miydi?"

"Tuhaf mı?"

"Anlam veremediği sesler, kokular... Ya da başka şeyler..."

"Başka derken?"

"Birinin... onu izlediği hissine kapılmış mıydı mesela?"

Ned dönüp bana baktı. Sorumu ciddiye almış, düşünmek için zaman ayırmıştı en azından; bunun için ona müteşekkirdim. Ned, "Şey, bize perde sormuştu" dedi, sonunda.

"Perde mi?"

"Pencereden içerisi görünmesin diye yatak odasına perde asmamızı istedi. Ona pencerenin denize baktığını ve kimsenin onu göremeyeceğini söyledim ama o bu konuda ev sahibiyle görüşmemiz için ısrar etti. Bir hafta sonra da kasabayı terk etti. O perdeleri asmak kısmet olmadı yani."

Vücuduma hafif bir ürperti dalgasının yayıldığını hissettim. Demek Charlotte da onu hissetmiş, bu evde yalnız olmadığını ve izlendiğini sezinlemişti. Ama perdeler çoktan ölmüş birinin bakışlarını engelleyemezdi ki...

Ned kuleye döndükten sonra mutfak iskemlesine çöküp alnımı ovuşturmaya, dün akşamın hatırasını zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Salim kafayla düşündüğümde, yaşadıklarım sadece rüya olabilirdi. Tabii ki rüyaydı, öyle ya, diğer seçenek, yani çok uzun zaman önce ölmüş bir adamın benimle sevişmeye çalışması mümkün değildi.

Hayır, olayı bu şekilde adlandıramazdım. Dün akşam olanlar aşk değil, bir tür ele geçirme, hak iddia etmeydi. Beni korkutmuştu evet, ama daha fazlası için yanıp tutuşuyordum. *Neye layık olduğunu biliyorum*, demişti. Bir şekilde sırrımdan haberdardı, utancımın kaynağını biliyordu. Biliyordu, çünkü beni izliyordu.

Şimdi bile izliyor muydu beni?

BELONGS TO KAKTÜS TEK

Doğrulup gergin bir biçimde mutfağı taradım. Kimse yoktu tabii. Tıpkı dün akşam yatak odamda kimsenin olmadığı gibi... O hayalet yalnızlığımın eseriydi. Ne de olsa bir hayalet, her kadının kusursuz âşığıydı. Onu baştan çıkarmaya, eğlendirmeye ihtiyacım yoktu; tıpkı çok yaşlı, kilolu veya gösterişsiz biri olsam da endişelenmeme gerek olmayacağı gibi... Akşamları yatağımda kalabalık etmeyecek, ayakkabılarını, çoraplarını odamda sağa sola saçmayacaktı. Sevilme, *istediğim* biçimde sevilme ihtiyacı duyduğum her defasında gerçeğe dönüşecek, sabah olduğunda münasip bir biçimde sırra kadem basacaktı. Ona kahvaltı hazırlamama bile gerek olmayacaktı.

Bunları düşünüp duyanın delirdiğimi düşünebileceği tiz bir kahkaha attım. Ya keçileri kaçırıyordum ya da bu ev gerçekten hayaletliydi.

Kimle konuşsam, içimi kime döksem bilmiyordum. Çaresizlik içinde dizüstü bilgisayarımı açtım. Son yazdığım belge hâlâ ekrandaydı; bir sonraki tarifim için gerekli olan malzemelerin listesiydi bu: krema, bir parça tereyağı, istiridye... New England sahili boyunca her yerde görebileceğiniz dökme demirden ocakta kaynatılan bir tür güveçti. Dosyayı kapatıp arama motorunu açtım. Ne arayacaktım ki? Kasabadaki psikiyatrları mı?

Arama çubuğuna, *Evim hayaletli mi?* diye yazdım.

Ekranın bir sürü web sitesi adresiyle dolması şaşırttı beni. İlk bağlantının üstüne tıkladım.

Birçok insan evinin hayaletli olduğuna inanır, ancak vakaların büyük çoğunluğunda söz konusu kişilerin yaşadıklarının mantıklı bir açıklaması vardır. İnsanların konuyla ilgili tarif ettiği bazı doğaüstü şeylere örnek olarak şunlar gösterilebilir:

Tuhaf davranan evcil hayvanlar.

Evde kimse yokken ortaya çıkan tuhaf sesler (ayak sesleri, gıcırtılar).

Kaybolan ve sonra farklı bir yerde ortaya çıkan cisimler.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

İzlenme hissi...

Durdum ve bir kez daha mutfakta çevreme bakınırken, dün akşam bana söylediği şeyi düşündüm. *Birinin sana göz kulak olması gerek.* Tuhaf davranan evcil hayvanlara gelince; Hannibal yemeğini yemeye öylesine odaklanmıştı ki başını bir kez bile tasından kaldırmadı. Bay Şişko için hiç de yadırganmayacak bir davranıştı bu.

Ekranı aşağı doğru kaydırıp web sitesinin bir sonraki sayfasına geçtim.

Belli belirsiz insan şeklinde görüntüler ya da hareketli gölgeler.

Dokunulma hissi.

Boğuk sesler.

Gidip gelen, nedeni açıklanamayan kokular.

Hayaletli evin belirtisi olan son dört maddeye diktim gözümü. Ulu Tanrım, bunların tümünü yaşamıştım ben. Sadece dokunulma hissi ya da boğuk sesler değil; bizzat ağırlığını üstümde hissetmiştim. Dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissediyordum. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. Konuyla ilgili birçok web sitesi vardı; demek bu sorunu yaşayan tek kişi ben değildim. Acaba benim gibi kaç kişi sorularına cevap bulmak için çaresizce internete başvurmuştu? Kaçı delirdiğinden şüphelenmeye başlamıştı?

Bir kez daha bilgisayar ekranına odaklandım.

Evinizin hayaletli olduğunu düşünüyorsanız ne yapmalısınız?

Sıra dışı her türlü şeyi gözlemleyin ve kayıt altına alın. Olağanüstü olayın zamanlamasını ve yerini kaydedin.

Fiziksel ya da sesle ilgili oluşumları videoya kaydedin. Cep telefonunuzu her zaman yanınızda bulundurun.

Tavsiye almak için bir uzmana başvurun.

Uzman. Uzmanı nereden bulacaktım? "Kimi çağıracaksın?" dedim yüksek sesle ve isterik bir kahkaha kopardım.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Arama motoruna geri dönerek bu kez, *Maine hayalet araştırmaları*, yazdım.

Web siteleriyle dolu yeni bir sayfa açıldı. Sitelerin çoğu hayaletli evlerle ilgili hikâyelere ayrılmıştı ve görünen o ki Maine, bazıları televizyon programlarına konu olmuş bu tür hikâyeler bakımından bayağı bereketli bir yerdi. Misafirhanelerde, otoyollarda, sinemalarda hayaletlere dair hikâyeler gırla gidiyordu. Ekranı aşağı kaydırarak listeyi incelemeyi sürdürürken şüphelerim gittikçe arttı. Bunlar gerçek hayaletlerden çok, kamp ateşi etrafında anlatılan söylencelere benziyordu. Kaçırılan beyazlı kadın... Silindir şapkalı adam... Ekranı aşağı kaydırdım, tam kapatmak üzereydim ki sayfanın altındaki bir bağlantı dikkatimi çekti.

Hayalet Vakaları İçin Yardım... Maine, Profesyonel Hayalet Araştırmaları...

Bağlantının üstüne tıkladım. Web sitesinde şirketin amacını açıklayan bir paragraf dışında pek bir şey yoktu.

Maine eyaletindeki doğaüstü faaliyetleri araştırıyor ve kayıt altına alıyor, diğer yandan bilgi alışveriş merkezi olarak hizmet veriyor, alışılmamış doğaüstü olayların üstesinden gelebilmek için duygusal ve lojistik destek sağlıyoruz.

Sayfaya bir iletişim formu eklenmişti ama telefon numarası yoktu.

Forma adımı ve telefon numaramı yazdım. *Bizimle iletişim kurma nedeniniz* satırına "Evimin hayaletli olduğuna inanıyorum ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum" yazıp gönder tuşuna bastım.

Mesajım bir yerlere uçtu gitti; daha o an kendimi aptal gibi hissettim. Gerçekten de bir hayalet avcısıyla mı iletişime geçmiştim? Mantık abidesi kız kardeşim Lucy bunu duysa ne derdi, çok merak ettim. Tıp eğitimi almış, bilimselliğe inanan kız kardeşim, benim hakkımda ne düşünürdü acaba? Onun tavsiyesine her zamankinden çok ihtiyacım vardı

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ama onu arayamazdım. Bana söyleyeceği şeyden korkuyordum; *ona* söylemem gereken şeylerse beni daha çok korkutuyordu. Uzun zamandır arkadaşım olan editörüm Simon'ı da arayamazdım; benimle alay eder, keçileri kaçırdığımı söyler, sonra da metinleri teslim etmekte ne kadar geç kaldığımı hatırlatırdı, eminim.

Dikkatimi başka yöne çekmek için ne yapabilirim diye çaresizce düşünürken, sığır güveçten kalanları bir tasa koyup buzdolabına götürdüm. Buzdolabının kapısını açtığım anda gözüm içeride parıldayan beyaz şaraba gitti. O kadar cazip görünüyordu ki alkolün ağzımdaki o serin tadını alabiliyordum. Şişe beni ayartırcasına çağırıyordu, öyle ki posta kutuma düşen e-postanın sesini neredeyse duymayacaktım.

Bilgisayarıma geri döndüm. E-posta bana yabancı bir hesaptan gelmişti ama hemen açtım.

Kimden: Maeve Cerridwyn

Re: Hayaletli eviniz

Ne zaman buluşmak istersiniz?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

9

Hayalet avcısının yaşadığı Tranquility kasabası, Tucker Cove'dan arabayla iki saatlik mesafedeydi. Haritaya göre kuş uçuşu sadece doksan kilometreydi ama ben bir arka yoldan diğerine sapıp sahilden karanın iyice iç taraflarına doğru ilerlerken, *Tuttuğun yol yanlış* sözünün halime bire bir uyduğunu düşünüyordum. Ahırları çökmüş, terk edilmiş çiftlikleri, uzun zamandır nadasa bırakılmış ve otlarla istila edilmiş tarlaları geride bırakıp ağaçlardan güneşin görülmediği ormanlık araziye girdim. GPS'im beni, hiçbir yere çıkmıyormuş gibi görünen bir yola soktu ama ben nerede olduğumu kesinlikle bilemediğimden, hoparlörden çıkan o sinir bozucu sese uydum. Birkaç kilometredir tek bir araba bile görmemiştim ve olduğum yerde dönüp duruyor muyum diye şüphelenmeye başladım. Nereye baksam sadece ağaç görüyordum, aldığım virajlar birbirine benziyordu.

Sonra yol kenarındaki, yan tarafında uçuk mavi renkte kelebek resminin olduğu posta kutusunu gördüm. 41 numara burasıydı. Doğru yerdeydim.

Arabam araba yolunda seke seke ilerlerken, ağaçlar biraz ileride seyrekleşti ve Maeve Cerridwyn'in evi göründü. Hayalimde hayalet avcısının evini karanlık ve meşum bir yer olarak canlandırmıştım, oysa ormanın içindeki bu kır evi, yedi cücelerin yaşayabileceği bir yere benziyordu. Arabamdan in-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

diğimde rüzgâr çanlarının sesini duydum. Evin arkasında, hayaleti andıran beyaz gövdeleriyle ormanın bekçileri görünümündeki huş ağaçları vardı. Güneş alan ön bahçeye adaçayı ve yabansümbüllerinden oluşan şifalı bitkiler ekilmişti.

Bahçe içindeki doğal taşla döşeli patikayı takip ederken, mutfakta kullanmaya aşina olduğum her zamanki dostlarımı gördüm: kekik ve biberiye, maydanoz ve tarhun otu, adaçayı ve güveyotu... Ama bilmediğim başka şifalı otlar da vardı ve ormanlık arazinin bu noktasında bu bitkilerin ne tür gizemli amaçlarla kullanıldığını merak ettim. Aşk iksiri yapmak için olabilirdi mesela veya iblisleri savuşturmak için... Çömelip mavi meyveleri ve minik mor yaprakları olan bir sarmaşığı inceledim.

Ayağa kalktığım anda verandada bir kadının beni izlediğini görüp irkildim. Ne zamandır oradaydı?

Kadın "Ava, gelebildiğine sevindim" dedi. "Buraya gelirken kaybolmak çok kolay..."

Maeve Cerridwyn hayalimdeki hayalet avcısı tipine hiç de uymuyordu. Ne gizemli ne de korkutucuydu; tatlı yüzlü, minyon bir kadındı. Güneşten yüzünde çiller çıkmıştı, soluk mavi gözlerinin çevresinde derin kırışıklıklar vardı ve koyu renk saçlarına yer yer aklar düşmüştü. Bu kadının hayaletleri sindirebileceğini, iblislerle mücadele edebileceğini düşünemiyordum; hayalet ve iblislerle başa çıkmaktan çok, olsa olsa onlara kurabiye pişirebilirmiş gibi geliyordu.

"Beni görmek için onca yol gelmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Normalde müşterinin evine ben giderim ama arabam hâlâ tamirde."

"Sorun değil. Bugün evden biraz uzaklaşmak iyi geldi." Bahçesine baktım. "Burası harika. Ben yemek yazarıyım ve daha önce denemediğim şifalı otlar bulmaya çalışırım sürekli."

Maeve biraz önce hayranlıkla baktığım sarmaşığı işaret ederek "Bunu yemeklerde kullanmak istemezsin" dedi. "Gü-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

zelavratotu denir buna. Ölümcül köpeküzümü... Birkaç tanesi insanı öldürmeye yeter."

"Neden yetiştiriyorsun o zaman?"

"Her bitkinin bir faydası vardır; zehirli olanların bile. Alkolle karıştırılmış güzelavratotu, yaraların iyileştirilmesinde faydalıdır ve anestezik olarak kullanılabilir." Gülümsedi. "İçeri gel. Çayına baldan başka bir şey koymayacağıma söz veriyorum."

Eve girdim ve bir an durakladım. Şaşkınlıkla hemen hemen bütün duvarlarda asılı aynalara baktım. Bazıları sadece küçük bir parçadan ibaretken, bazıları yerden tavana kadar uzanıyordu. Birkaçı da dekoratif çerçevelere monte edilmişti. Baktığım her yerde hareket vardı; bir yansımadan diğerine dönerken kendimi görüyordum.

Maeve, "Gördüğün gibi ayna takıntım var" diye itirafta bulundu. "Bazıları porselen kurbağa toplar, ben de dünyanın çeşitli yerlerinden ayna topluyorum." Koridorda yürürken her birini tek tek işaret etti. "Bu Guatemala'dan. Bu Hindistan'dan. Şu Malezya'dan, şu da Slovenya'dan... Dünyanın neresine gidersen git, insanların kendilerine bakmak istediklerini görüyorsun. Beçtavuğu bile oturup kendi yansımasına bakıyor."

Özellikle ilginç bir aynanın karşısında durdum. Aynanın teneke çerçevesi garip ve korkutucu yüzlerle, *iblislerle* donatılmıştı. "İlginç bir hobin var" diye mırıldandım.

"Hobiden öte bir şey. Aynı zamanda korunmak için de."

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. "Neden korunmak için?"

"Bazı kültürlerde aynalar tehlikeli olarak görülür. Ruhların gidip geldiği ve kötülüklere neden olduğu, başka bir dünyaya açılan kapılar gözüyle bakılır aynalara. Çinlilerse aynaların koruyucu olduğuna inanırlar ve kötü ruhları uzak tutmak için evlerinin dışına asarlar. İblis kendi yansımasını gö-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

rünce korkup kaçar ve insanları rahatsız etmez." Mutfak kapısının üstünde asılı olan, çerçevesi parlak yeşil ve altın rengine boyalı aynayı işaret etti. "Bu bir Ba Gua aynası. Bombesini fark ettin mi? Bu özelliğiyle negatif enerjiyi emer, mutfağa girmesini engeller." Şüpheci yüz ifademi görünce, "Saçmalık olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" dedi.

"Doğaüstü olaylar konusunda hep şüpheciyimdir."

Gülümsedi. "Yine de buraya geldin."

Penceresinden sarkan kristallerin duvarlara küçük gökkuşakları yansıttığı mutfağa oturduk. Burada hiç ayna yoktu; Maeve mutfağın istiladan uzak olduğunu, koridordaki iblis-savar aynaların oluşturduğu engelli koşu parkuru tarafından korunduğunu düşünüyordu belki de. Burada kendi yansımamı görmemek beni rahatlattı. O iblisler gibi ben de kendi yansımamdan korkuyor, kendimle göz göze gelmekten çekiniyordum.

Maeve masaya üstünde dumanlar tüten iki fincan papatya çayı koydu. "Hayalet sorunundan söz et bakalım."

Mahcup bir tavırla gülmekten alamadım kendimi. "Özür dilerim ama kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Öyle hissetmen normal, sonuçta ruhlara inanmıyorsun."

"Gerçekten de öyle. Hiçbir zaman inanmadım. Hayalet gördüğünü söyleyen insanların ya hayal dünyasında yaşadıklarını ya da fantezilere meyilli olduklarını düşündüm ama evimde olanları nasıl açıklayacağımı bilemiyorum."

"O olayların normal ötesi olduğuna mı inanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, onları *hayal etmediğim*."

"Hayal etmediğine eminim ama eski evlerin döşemeleri gıcırdar; ahşap gevşer ve sıkışır; musluklar su damlatır."

"Bunların hiçbiri gördüğüm şeyi açıklamıyor; ya da bana dokunduğunda hissettiğim şeyi."

Maeve'nin kaşları havaya kalktı. "Bir şey sana gerçekten *dokundu mu*?"

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Evet."

"Nerene?"

"Yüzüme. Yüzüme dokundu." Başka nereme dokunduğunu ya da vücuduyla bedenimi yatağa nasıl mıhladığını ona söylemeyecektim.

"Telefonda koku aldığını da söyledin. Değişik bir koku..."

"O ortaya çıkmadan önce her zaman fark ettiğim ilk şey bu oluyor."

"Kokular genellikle doğaüstü varlıkların gözcüleri olarak nitelendirilirler. Nahoş bir koku muydu?"

"Hayır. Şey gibi... Okyanustan esen rüzgâr gibi... Deniz kokusu."

"Başka ne gibi şeyler fark ettin? Kedinin zaman zaman tuhaf davrandığından söz etmiştin."

"Kedim onun farkında sanırım. Onu gördüğünü düşünüyorum."

Maeve başını sallayıp çayından bir yudum aldı. Söylediğim hiçbir şey onu şaşırtmamıştı ve bana son derece tuhaf gelen bir hikâye karşısındaki sükûneti benim de sakin kalmamı, hikâyemin aslında o kadar da gülünç olmadığını düşünmemi sağlıyordu. "Ne gördün Ava? Tarif et bana."

"Bir adam gördüm. Benim yaşlarda, uzun boylu, gür siyah saçlı bir adam..."

"Boy görünümü..."

"Evet, tepeden tırnağa..." *Dahası da var*. "Koyu renk bir palto giyiyor. Üstünde hiçbir şey olmayan, düz bir palto. Kaptan Brodie'nin portresinde giydiği palto gibi."

"Oturduğun evi Kaptan Brodie mi inşa etmiş?"

Başımla onayladım. "Portresi Tucker Cove Tarih Derneği'nde asılı. Denizde öldüğünü söylediler; bu durum, ortaya çıktığı zamanlarda okyanus kokusu almamı açıklıyor. Benimle konuştuğunda 'Benim evimdesin' dedi. Oranın *hâlâ* kendi evi olduğuna inanıyor. Öldüğünün farkında mı bilmi-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

yorum...” Maeve’nin bana inanmasını öyle çok istiyordum ki, bakışlarımı aşağı yönelttiğimde ellerimi masanın üstünde sıkıca kenetlediğimi fark ettim. “O Kaptan Brodie’ydi. Bundan eminim.”

“O evde hoş karşılandığı hissediyor musun?”

“Şimdi, evet.”

“Daha önce hissetmiyor muydun?”

“O evi dışarıdan ilk kez gördüğümde, beni orada istemiyormuş gibiydi, hasmane bir görüntüsü vardı. Sonra içeri girdim ve deniz kokusu aldım. Birden hoş karşılandığım hissine kapıldım. Evin beni kabul ettiğini hissettim.”

“O zaman en ufak bir korku bile duymadın mı?”

“Başta duydum ama şimdi duymuyorum. Duymalı mıyım?”

“Bu gerçekte neyle karşı karşıya olduğuna bağlı... *Sadece* bir hayaletse...”

“Hayalet değilse başka ne olabilir?”

Durakladı, ilk kez tedirgin olduğunu hissettim; aklından geçeni bana söylemek istemiyordu sanki. “Hayaletler ölen kişilerin, dünyamızdan tam anlamıyla ayrılmayı beceremediği ruhlarıdır” diye açıkladı. “Yarım kalmış işleri yüzünden aramızda gezinmeye devam ederler veya öldüklerini fark etmediklerinden bu dünyada sıkışıp kalırlar.”

“Kaptan Brodie gibi.”

“Muhtemelen. Umalım ki hepsi bu olsun. İyi huylu bir hayalet yani.”

“İyi huylu olmayan hayaletler de mi var?”

“Gerçek hayatta nasıl biri olduğuna bağlı olarak, evet... Dostane insanlar dostane hayalet olurlar. Karşına çıkan varlık seni korkutmadığına göre, belki de seni evine kabul eden, hatta seni tehlikelere karşı koruyacak iyi huylu bir hayalettir.”

“O zaman endişe edecek bir şey yok.”

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Fincanına uzanıp çayından bir yudum aldı. "Muhtemelen yok."

Muhtemelen kelimesinden hoşlanmadım. Kelimenin akla getirdiği ihtimallerden de... "Endişelenmem *gereken* bir şey var mı?"

"Kendilerini eve bağlayabilecek başka varlıklar da var. Bazen negatif enerjiyle eve bağlanabilirler. Örneğin kötü ruhlar, ergenlik çağındaki çocukların yaşadığı evlerde ya da duygusal karmaşaların yaşandığı ailelerde ortaya çıkabilirler..."

"Ben yalnız yaşıyorum."

"Halen kişisel bir krizle yüz yüze olduğunu söyleyebilir misin?"

Nereden başlamalıydım? Son sekiz ayı suçluluk duygusuyla felç olmuş halde geçirdiğimi, geçmişle yüzleşmeye tahammül edemediğim için Boston'dan kaçtığımı söyleyebilirdim ama bunların hiçbirini söylemedim. Sadece "Bir kitap yazıyor ve onu bitirmeye çalışıyorum; neredeyse bir yıllık bir gecikme söz konusu ve editörüm başımın etini yiyip duruyor. O bakımdan evet; bugünlerde biraz stres altındayım" dedim. Maeve yüzümü inceledi, o kadar dikkatle bakıyordu ki bakışlarımı kaçırmak zorunda hissettim. "O şeyin kötü ruh *olup olmadığını* nereden anlayacağım?" diye sordum.

"Kötü ruhlar varlıklarını fiziksel bir biçimde belli ederler. Cisimler hareket eder veya havaya kalkar. Tabaklar uçar, kapılar çarpılır. Şiddet bile söz konusu olabilir."

Başını kaldırdım. "Şiddet mi?"

"Ama sen böyle bir şey yaşamadın, değil mi?"

Durakladım. "Hayır."

Maeve bana inanıyor muydu? Sessiz kalması şüphe ettiği anlamına geliyordu ama kısa bir süre sonra konuşmaya devam etti. "Evin geçmişiyle ilgili bir araştırma yapacak ve bir hayaletin varlığını açıklayacak bir hikâye olup olmadığı-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

nı anlamaya çalışacağım. Sonra ıslah edecek miyiz, karar veririz."

"Islah etmek mi? Yani hayaleti kovmak anlamında mı?"

"Olağanüstü olayları ortadan kaldırmanın çeşitli yolları var. Sözünü ettiğin olayları her gün yaşıyor musun?"

"Hayır."

"En son ne zaman oldu?"

Bakışlarımı çay fincanına yönelttim. "Üç akşam önce..." Son üç akşam gözüm açık halde yatağımda uzanmış, kaptanın tekrar ortaya çıkmasını beklemiş, onun hayal gücümün eseri olup olmadığını merak etmiştim.

Onu bir daha göremeyeceğimden endişelenmiştim.

"Onu evden kaçırmak istemiyorum" dedim. "Yaşadıklarımın *gerçek* olduğu konusunda güvence istiyorum, o kadar."

"Demek varlığına katlanmaya isteklisin?"

"Elimden başka ne gelir?"

"Ondan gitmesini isteyebilirsin."

"Bu kadar basit mi?"

"Bazen istemek yeterli olur. Hayaletlerinden evlerini boşaltmalarını isteyen müşterilerim oldu; istediklerini elde edip hayatlarına devam ettiler. Problem o noktada çözüldü. İstediğin buysa, sana yardım edebilirim."

Onu gölgelerin içinde bir daha hiç görmemenin, varlığının bana göz kulak olduğunu, beni koruduğunu bir daha hissedememenin nasıl bir duygu olacağını düşünüp bir an için hiçbir şey söylemedim. *Benim çatım altında sana hiçbir zarar gelmez.*

"Bu varlıkla birlikte yaşamaya istekli misin?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Garip ama onunla kendimi daha güvenli hissediyorum. Onun orada olduğunu bilmek beni rahatlatıyor."

"O zaman hiçbir şey yapmamak mantıklı seçenek gibi görünüyor. Bu arada ben Brodie's Watch'la ilgili bilgi toplamaya çalışacağım. Augusta'daki Maine Eyalet Kütüphanesi'nde

BELONGS TO KAKTÜS TEA

geçmişi yüz yıl geriye uzanan gazete arşivleri var. Orada çalışan bir arkadaşımdan yardım isteyeceğim."

"Ne arayacaksın?"

"Evde yaşanmış trajik herhangi bir olay. Ölüm, intihar, cinayet... Alışılmamış, normal ötesi herhangi bir olayla ilgili bilgi..."

"O evde yaşanmış bir trajedi biliyorum. Marangozum bana anlattı. Yirmi küsur yıl önce bir Cadılar Bayramı zamanında yaşanmış. Bazı gençler eve girmiş, sarhoş olmuş, gürültü patırtı çıkarmışlar. İçlerinden biri, bir kız terastan düşüp ölmüş."

"Bir ölüm olayı *yaşanmış* demek."

"Ama bir kazaymış sadece. Evle ilgili benim bildiğim tek trajedi bu."

Bakışları rengârenk kristalin asılı olduğu mutfak penceresine yöneldi. Alçak bir sesle, "Başkaları da varsa, bu beni şüphelendirir" dedi.

"Hangi konuda?"

Bana baktı. "Sorununun gerçekten tek bir hayalet olup olmadığı konusunda."

Tucker Cove'a dönmek üzere yola çıktığımda ikindi olmak üzereydi. Akşam yemeği için yolumun üstünde bir restoranda durdum ve Maeve'nin bana söylediklerini düşündüm: *Sana yardım edebilirim. Olağanüstü olayları ortadan kaldırmanın çeşitli yolları var.* Kaptan Brodie'yi sonsuza dek kaybetmenin yolları... Ama benim istediğim bu değildi; bunu daha onunla konuşmaya başlamadan önce biliyordum. İstediğim, bana inanmasıydı. Brodie's Watch'ta gördüğüm ve hissettiğim şeyin gerçek olduğunu bilmek istiyordum. Hayır, Kaptan Brodie'nin hayaletinden korkmuyordum.

Beni dehşete düşüren şey, onun var olmama, benim de akıl sağlığımı yitirmiş olmam ihtimaliydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Kızarmış tavuk siparişimin gelmesini beklerken, telefonumdaki mesajlara göz gezdirdim. Maeve'yle bir aradayken telefonumu sessize almıştım ve şimdi birkaç sesli mesaj bırakıldığını gördüm. İlki editörüm Simon'dandı; kitabımla ilgili çok önceden teslim etmem gereken metinlerin durumunu soruyordu. *Bana gönderdiğin bölümler muhteşem! Gerisini ne zaman görebileceğim? Hem seninle kitabın yeni çıkış tarihini konuşmamız gerek.*

Ona yarın cevap yazacaktım. En azından kitabın iyi gittiğini haber verebilirdim. (Marangozlarımın kilo almaya başladıklarını da söyleyebilirdim pekâlâ.) Sonraki iki sesli mesajı dinledim; ikisi de reklam amaçlı gönderilmiş mesajlardı. Ardından bana hiç de yabancı olmayan bir numara gördüm.

Öğlen 1.23'te Lucy aramıştı.

Lucy'nin mesajını dinlemedim, onun sesini duymaya cesaretim yoktu.

Garsonun biraz önce masama getirdiği yemeğime odaklandım. Kızarmış tavuk kuru ve lif lifti, patates püresi bir süredir beklemiş gibiydi. Öğle yemeğini atlamış olmama rağmen iştahım yoktu ama kendimi yemeye zorladım. Lucy'yi de, Simon'ı da, bitirmem gereken kitabı da düşünmeyecektim. Hayır, dikkatimi dağıtmak için aklımı hayalete verecektim, ki bu seve seve yapacağım bir işti. Maeve başka insanların, akıl sağlığı yerinde olan insanların da hayalet gördüklerini söylemişti. Bir hayaletin arkadaşlığı bana iyi gelebilirdi; hem ev ikimizin de rahatlıkla paylaşacağı kadar büyüktü. Hangi yalnız kadın yatağını, dalyan gibi bir deniz kaptanıyla paylaşmak *istemezdi* ki?

Kaptan Brodie nerelerdesin? Bu akşam seni görecek miyim?

Pek az yiyebildiğim yemeğin parasını ödeyip tekrar yola koyuldum.

Eve varana dek hava kararmıştı. Zifiri karanlıkta veran-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da basamaklarını ancak ayağımla yoklaya yoklaya çıkabildim, ön kapıya vardığımda durdum ve bütün sinirlerimin ayağa kalktığını hissettim. Karanlıkta bile kapının aralık olduğunu görebiliyordum.

Bugün cumaydı, Billy ile Ned eve gelip çalışmışlardı ama kapıyı kilitlemeden asla gitmezlerdi. Ön kapının anahtarı kimlerde var diye düşündüm: Donna Branca... Arthur Sherbrook... Benden önceki kiracı... Charlotte evden ayrılırken anahtarı iade etmeyi unutmuş muydu? Anahtar başkasının eline mi geçmişti?

Evin içinden miyavlama sesi geldi ve Hannibal başını uzatıp beni karşıladı. Benim Coon cinsi zeki kedim kapı kollarını çekip kapıları açmakta ustaydı ve şimdi karşımda son derece sakin ve soğukkanlı görünüyordu. Panik yapmadığına göre evin içinde her şey yolunda olmalıydı.

Hafifçe ittiğimde kapı korkutucu bir sesle gıcırdadı. Işığı açtım ve girişte her şeyin yerli yerinde olduğunu gördüm. Hannibal kuyruğunu sallaya sallaya ayağımın dibine oturdu ve miyavlamaya başladı; akşam yemeğini istiyordu. Belki Ned kapıyı kilitlemeyi unutmuştu, belki de Hannibal açmayı başarmıştı.

Belki hayaletin işiydi bu.

Hannibal'ın peşinden mutfağa gidip ışığı açtım. Kedim, mamasının durduğunu bildiği dolaba yöneldi hemen ama ben ona bakmıyordum artık, gözüm yerdeki çamur kümesine sabitlenmişti.

Ve ayak izlerine...

Sonra bir başka ayak izi daha gördüm, ardından bir başkasını. İzleri ilk göründüğü yere, mutfak penceresine kadar takip ettim. Pencere ardına kadar açıktı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

10

Polis evin bütün odalarına, dolaplarına tek tek baktı. Polisten kastım Memur Quinn ve Memur Tarr'dı. Tavşan ve Kaplumbağa... Devriye arabasından inmelerini izlerken aklıma gelen ilk şey bu olmuştu. Genç Quinn yolcu koltuğundan bir tavşan gibi fırlarken, ellili yaşlardaki Memur Tarr oturduğu şoför koltuğundan ağır hareketlerle kalkmıştı. Direksiyonda uyuşuk Tarr varken, polisin acil hattına bıraktığım çağrıya kırk beş dakika sonra cevap vermesine şaşmamak gerekirdi.

Ancak geç de olsa gelmişlerdi ve eve izinsiz girme olayına, bir cinayet soruşturmasının ciddiyetiyle yaklaşıyorlardı. Benimle birlikte yukarı kattaki odalara çıktılar; Memur Quinn basamakları ikişer ikişer tırmanırken, Tarr hantal adımlarla arkasından geldi. Bu katta da her şeyin yerli yerinde olduğunu gördüm. Tarr defterine titizlikle notlar alırken, Quinn dolapları kontrol etti, sonra davetsiz misafirin yukarı gizlenmediğinden emin olmak için kulenin yolunu tuttu.

Tekrar mutfağa indiklerinde, bana ait olmayacak kadar iri ayak izlerini yakından incelediler. Sonra Tarr dikkatini davetsiz misafirin eve girdiği aşikâr olan yere, açık pencereye yöneltti.

"Evden çıkarken pencere açık mıydı?" diye sordu bana.

"Emin değilim. Bu sabah kahvaltı hazırlarken açtığımı biliyorum." Durakladım; pencereyi kapattıktan sonra kilitleyip

BELONGS TO KAKTÜS TEYZE

kilitlemediğimi hatırlayamadım. Kitap ve hayalet yüzünden son zamanlarda aklım başımdan gitmiş, dikkatim fena halde dağılmıştı; *o morluklar gibi,* hatırlamam *gereken* detayları sürekli unutuyordum.

"Son zamanlarda buralarda gezinen birileri dikkatinizi çekti mi? Şüpheli birileri?"

"Hayır. Evde çalışan iki marangoz var ama onların şüpheli olduklarını söyleyemem."

Tarr defterinde yeni bir sayfa açtı. "Marangozların isimleri nedir?"

"Ned ve Billy." Soyadları aklımdan uçup gitmişti. Tarr başını kaldırıp bana baktı.

"Ned mi? Ned Haskell mi?"

"Evet, o."

Memur Tarr verdiğim bu bilgi üzerine düşünürken, yaşanan sessizlik beni tedirgin etti. "Marangozlar istedikleri zaman eve girebilirler" diye belirttim. "Onlara anahtar bırakıyorum. Kapıdan rahat rahat girme imkânları varken, pencereden tırmanacaklarını hiç sanmıyorum."

Tarr'ın bakışları yavaşça mutfağa çevrildi, mutfak masasının üstünde fişe takılı ve hâlâ açık vaziyette duran dizüstü bilgisayarıma sabitlendi. Sonra o bakışlar miskince tezgâhın üstünde, bir kâsenin içinde dokunulmamış halde duran bozuk paralara yöneldi. Memur Tarr biraz ağırkanlı biri olabilirdi ama aptal değildi ve insanı kafa karıştıran bir sonuca götürecek ipuçlarını okuyordu.

Yüksek sesle düşünürken, "Davetsiz misafir pencere telini çıkarıp çalılara atıyor" dedi. "Açık pencereden içeri dalıyor ve zeminde çamur izlerini bırakıyor." Bir kaplumbağanınkini andıran kafasını eğip mutfağın ortalarında yavaş yavaş gözden kaybolan ayakkabı izlerini takip etti. "Evinize giriyor ama değerli tek bir şey bile almıyor. Bilgisayarı yerinde bırakıyor, bozuk paraları bile cebine atmaya tenezzül etmiyor."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Quinn, "Bu bir soygun değil öyleyse" dedi.

"Bunu söylemek için henüz erken."

"Neden hiçbir şey almamış?"

"Belki de fırsat bulamadığındandır." Tarr ağır adımlarla mutfaktan çıkıp girişe yöneldi. Homurdanarak yavaşça yere çömeldi; işte o zaman neye baktığını anladım. Kapının hemen önündeki, daha önce gözümden kaçan çamur topağına bakıyordu.

Tarr "Ayakkabısından düşmüş" dedi. "İlginç değil mi? Evin başka hiçbir yerinde çamur izi yok; sadece mutfakta ve burada, evden çıkarken kullandığı ön kapıda... Bu da aklıma şu soruyu getiriyor..."

"Nedir?" diye sordum.

"Evden neden böyle apar topar ayrıldı? Hiçbir şey almamış, yukarı kata çıkmamış. Sadece pencereye tırmanıp mutfağa girmiş, sonra evden, kapıyı kapatmaya bile gerek duymadan aceleyle ayrılmış." Tarr homurdanarak ayağa kalktı. Harcadığı çaba, yüzünün kıpkırmızı kesilmesine neden olmuştu. "Cevaplanması gereken soru bu, değil mi?"

Üçümüz bir süre sesimizi çıkarmadan öylece durduk, davetsiz misafirin tuhaf davranışına nasıl bir açıklama getirilebileceğini düşündük. Hannibal yanımdan sessizce yürüyüp geçti ve kendisi gibi uyuşuk Memur Tarr'ın ayaklarının dibine yayılarak oturdu.

Memur Quinn, "Belli ki bir şey korkutup kaçırmıştır onu" dedi. "Belki araba yolunda arabanızın farlarını gördü ve kaçtı."

"Ama ben kimseyi görmedim" dedim. "Hem eve geldiğimde yolda araba filan yoktu."

Quinn, "Bu bir çocuksa yayan gelmiştir" dedi. "Kayalıklardaki patikayı kullanmış olabilir. Yolun başlangıcı, buraya sadece bir buçuk kilometre mesafedeki halk plajı... Evet, sanırım bu iş bir çocuğun işi; boş bir eve girdiğini sanan çocuklardan biridir muhtemelen. Aynı şey daha önce de olmuştu."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Ned'in sözünü ettiği, Cadılar Bayramı esnasında yaşanan, çocukların eve girdiği ve o talihsiz kızın terastan düşerek öldüğü o olayı hatırlayarak, "Bunu ben de duydum" dedim.

"O hanıma verdiğimiz tavsiyenin aynısını size de vereceğiz. Kapıları ve pencereleri kilitli tutun. Eğer yine bir şey olursa..."

"O hanıma mı dediniz?" Gözlerim iki polis memuru arasında gidip geliyordu. "Kimden söz ediyorsunuz?"

"Sizden önceki kiracı hanımdan... Okul öğretmeninden."

"Charlotte'ın da başına aynı şey mi geldi?"

"Yatağında yatarken, aşağı kattan gürültüler geldiğini duymuş. Aşağı indiğinde pencerenin açık olduğunu görmüş. Davetsiz misafir o zamana kadar çoktan gitmiş ve evden hiçbir şey alınmamış."

Bu akşam evime gizlice giren davetsiz misafirin ayakkabısından düşen çamur topağına baktım. Ben araba yolunda ilerlerken hâlâ evimde olması muhtemel davetsiz misafirin... Birden ürperdim ve kollarımla vücudumu sardım. Alçak bir sesle, "Bunu yapan ya bir çocuk değilse?" diye sordum.

Memur Quinn, "Tucker Cove son derece güvenli bir kasabadır hanımefendi" dedi. "Arada bir mağazalarda küçük hırsızlık vakaları olur ama uzun zamandır büyük çapta bir suç..."

Tarr araya girerek, "Önlem almakta her zaman fayda var" dedi. "Pencerelerinizi ve kapılarınızı kilitli tutun. Belki bir köpek almayı da düşünebilirsiniz." Çizmesine dayanmış, halinden memnun, mırıldamakta olan Hannibal'a baktı. "Kedinizin soyguncuları caydıracağını sanmıyorum."

Kedim soyguncuları caydıramayabilirdi ama bunu yapabilecek birini tanıyordum. *Hayalet.*

Ön kapının sürgüsünü çekip evin ilk katını dolaştım, pencereleri kapatıp hepsini kilitledim. Polis her odayı, her dola-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

bı kontrol etmişti ama ben hâlâ gergindim ve yatağa girmeye hazır değildim.

Mutfağa gittim ve kendime bir kadeh viski doldurdum. Ardından ikinci kadehi...

İkinci şişe neredeyse boşalmak üzereydi. Brodie's Watch'a taşındığımda bu şişe doluydu oysa; onca viskiyi bu kadar kısa zamanda mı bitirmiştim gerçekten?

Kendimi bir kadehle sınırlamam gerektiğini biliyordum ama gerçekten huzur bozucu günün sonrasında rahatlamamı sağlayacak birkaç yuduma daha ihtiyacım vardı. Kadehimi ve şişeyi yanıma alıp yukarı kata çıktım.

Yatak odamda bluzumun düğmelerini açıp kot pantolonumu çıkarırken, elimde olmadan etrafıma bakındım. İç çamaşırlarımla kaldığımda, odada kimse olmamasına rağmen kendimi açıktaymış gibi hissettim. Kimse yoktu; benim görebildiğim kadarıyla tabii. Okyanus bu akşam kıpır kıpırdı, açık pencereden sahile vuran dalgaların sesini duyabiliyordum. Deniz zift gibi kapkaraydı ve yıldızlarla aydınlanmış ufka uzanıyordu. Odam ıssız kayalıklara ve denize baksa da, Charlotte'ın pencereye neden perde asılmasını istediğini anlıyordum. Akşamın beni görebilen gözleri vardı sanki.

Işığı söndürüp karanlığın beni sarmasına izin verdim. Pencerenin önünde, serin hava cildimi okşarken kendimi artık açıktaymışım gibi hissetmiyordum. Boston'a döndüğümde cildimdeki tuzlu havayı, dalgaların sesiyle uykuya dalmayı çok özleyecektim. Şehre hiç dönmesem ne olur, diye geçirdim içimden. Son zamanlarda bu olasılığı ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım. Ne de olsa her yerde çalışabilir, yazabilirdim. Boston'da bütün köprüleri yakmış, eski hayatımı sarhoş bir kundakçı gibi umursamaksızın ateşe vermiştim. Bu evde, Tucker Cove'da kalamaz mıydım?

Geceliğimi giyerken, bir an penceremin ilerisinde hafif bir ışığın titreştiğini gördüm. Işık bir an parlayıp yok oldu.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Geceye diktim gözlerimi. Orada kayalıklardan ve denizden başka bir şey olmadığını biliyordum; o ışık nereden gelmişti peki? Karanlık odamda görünmezdim ama birkaç dakika önce pencereye bakan biri, beni çıplak halimle görmüş olabilirdi. Bu düşünce geriye adım atmama ve karanlığın derinliklerine kaçmama neden oldu. Sonra rüzgârda sürüklenen bir kıvılcım gibi göz kırpan ışığı gördüm yine. Havada süzülüp pencereyi geride bıraktı, bir an parıldayıp gecenin karanlığına karıştı.

Bir ateşböceği...

Viskimi yudumlayıp Lucy'yle birlikte büyükannemizin çiftliğinde ateşböceklerini kovaladığımız sıcak yaz akşamlarını düşündüm. Binlerce yıldızla ışıl ışıl parıldayan çayırda koşar, ağımızı fırlatıp tüm galaksiyi kavanozun içine hapsederdik. Çiftliğe döndüğümüzde, ateşböceklerinden oluşan fenerleri taşıyan ikiz perilere benzerdik. Bu hatıra o kadar canlıydı ki ayaklarımı gıdıklayan çimenleri hissedebiliyor, eve girerken tel örgülü kapıdan gelen gıcırtıyı işitebiliyordum. Gece yarılarına kadar uyumadığımızı, biri Lucy'nin, diğeri benim komodinimin üstünde duran kavanozların içinde fırıl fırıl dönen ışıkları hayranlıkla izlediğimizi hatırlıyorum. Kavanozlar birbirinin tıpatıp aynısıydı; tıpkı Lucy ve benim gibi.

Eskiden olduğumuz gibi...

Şişede kalan son viskiyi bardağıma doldurdum, bir dikişte bitirip yatağıma uzandım.

Kaptan Brodie'yi dört gecedir görmüyordum. Saatler boyunca gözlerim açık yatağımda uzanmış, Kaptan Brodie'nin gerçekten olup olmadığını düşünerek huzursuzlanmaya başlamıştım. Sonunda akıl sağlığımı mı kaybetmiştim acaba? Bugün hayalet avcısını ziyaret ettiğimde en çok istediğim şey, hayal dünyamda yaşamadığıma, yaşadıklarımın gerçek olduğuna dair beni rahatlatmasıydı. Şimdiyse şüphelerim geri gelmeye başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Tanrım, uykuya ihtiyacım vardı! Bir gece deliksiz uyku çekebilmek için neler vermezdim. Şeytana uyup mutfağa inmek ve yeni bir şişe şarap açmak geldi içimden. Bir veya iki kadeh daha içki, beynimdeki bu elektrik vızıltısını susturabilirdi belki.

Yatakta yanımda yatan Hannibal birden başını havaya kaldırdı. Tüylü kulaklarını dikti, alarma geçip gözlerini açık pencereye dikti. Olağandışı hiçbir şey göremedim orada; ne Kaptan Brodie'nin gelmekte olduğunun habercisi olan girdap halinde bir sis ne de yoğunlaşan bir gölge... Hiçbir şey yoktu.

Yataktan kalkıp denize baktım. "Lütfen gel bana" diye yalvardım. "Lütfen geri dön."

Kolumu bir şey sıyırıp geçti ama bu hayal gücümün bir oyunuydu elbette. Yanımda birinin olmasına duyduğum özlem, meltem fısıltısını hayalimde bir hayaletin beni okşadığı şeklinde yorumlamama mı neden olmuştu? Ama şimdi de omzumda bir elin ılık ağırlığını hissediyordum. Arkamı döndüm; işte orada, karşımda dikiliyordu. Herhangi bir adam kadar gerçekti.

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. "Seni bir daha hiç görmeyeceğimi sandım."

"Beni özlemişsin."

"Evet."

"Ava, beni ne kadar özledin?"

Parmakları yanağımdan aşağı kayarken, içimi çekip gözlerimi kapattım. "Tanrım, çok... Tek düşündüğüm sensin. Bir tek..."

"Bir tek beni mi arzuluyorsun?"

Son derece yumuşak bir tonda sorduğu bu soru, içimde ani bir heyecan dalgasının kabarmasına neden oldu. Gözlerimi açıp gölge nedeniyle göremediğim yüze baktım. Yıldızların ışığı altında sadece sivri burnunu ve çıkık elmacıkkemiklerini görebiliyordum. Karanlık benden daha başka ne saklıyordu?

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Beni arzuluyor musun?" diye sordu.

"Evet."

Yüzümü okşadı; parmakları yumuşak ve nazik olsa da, cildim dokunuşuyla birlikte yanmaya başladı. "İtaat edecek misin?"

Zorlukla yutkundum. Ne istediğini bilmiyordum ama evet demeye hazırdım. İstediği her şeye evet demeye hazırdım.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum.

"Yapmaya istekli olduğun her şeyi."

"Söyle."

"Bakire değilsin. Erkekleri tanıyorsun."

"Evet, tanıyorum."

"Birlikte günah işlediğin erkekleri..."

Cevabım bir fısıltıdan ibaretti. "Evet."

"Telafi edemediğin günahlar." Biraz önce yüzümü kavrarken son derece yumuşak olarak algıladığım elleri, çenemdeyken birden kasıldı. Doğrudan gözlerinin içine baktım. Biliyordu. Bir şekilde ruhumu okumuş ve suçlu olduğumu görmüştü. Utancımı biliyordu.

"Ava sana işkence eden şeyin ne olduğunu biliyorum. Ne arzuladığını da... İtaat edecek misin?"

"Anlamıyorum."

"Söyle." İyice yaklaştı bana. "İtaat edeceğini söyle."

Zor duyulan bir sesle, "İtaat edeceğim" dedim.

"Benim kim olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Jeremiah Brodie."

"Ben gemi kaptanıyım. Emirleri ben veririm, sen yerine getirirsin."

"Ya getirmek istemezsem?"

"O zaman sabreder ve beklentilerime uyacak başka bir kadının gelmesini beklerim ve sen bu evden ayrılırsın." Daha o anda dokunuşunun yok olmaya başladığını, yüzünün gölgelerin içinde eriyip gittiğini hissettim.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Lütfen" diye seslendim. "Beni terk etme!"

"Kabul etmek zorundasın."

"Ediyorum."

"Boyun eğmeyi kabul ediyor musun?"

"Evet."

"İtaat etmeyi?"

"Evet."

"Acı olsa bile mi?"

O an sessizleştim. "Ne kadar acı?" diye fısıldadım.

"Aldığın zevki daha da tatlı hale getirmeye yetecek kadar."

Göğüslerimi okşadı; elleri ılık ve nazikti. İçimi çekip başımı geriye attım. Daha fazlası, çok daha fazlası için yanıp tutuşuyordum. Göğüs uçlarımı hafifçe sıktı, beklenmedik acı zevke dönüşürken, dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

"Hazır olduğunda burada olacağım" diye fısıldadı.

Gözlerimi açtım. Gitmişti.

Odada tek başına durdum; bedenim kasılıyor, bacaklarım düşecekmişim gibi titriyordu. Göğüslerimin tatlı bir şekilde ürperdiğini hissetim; göğüs uçlarım biraz önceki saldırı yüzünden hâlâ hassastı. Islaktım; arzuyla öylesine ıslanmıştım ki bacaklarımın arasında bir akıntı hissettim. Bedenim içime girmesi için yanıp tutuşuyordu, ama o beni terk etmişti.

İyi de o gerçekten de burada mıydı?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

11

Ertesi sabah ateşle uyandım.

Güneş sisi çoktan dağıtmıştı, dışarıda kuşlar cıvıldıyordu ama açık pencereden içeri dolan yumuşak deniz havası kutup rüzgârı gibi hissediliyordu. Üşüyor ve titriyordum, pencereyi kapatmak için sendeleyerek yataktan kalktım, sonra geri dönüp örtünün altına girdim. Kalkmak istemiyordum. Yemek yemek istemiyordum. İstediğim tek şey, titremelerin durmasıydı. Yatağın içinde top olup derin bir uykuya daldım.

Bütün gün yatakta kaldım, sadece tuvalete gitmek veya su almak için kalktım. Başım zonkluyor, güneş ışığı gözlerimi acıtıyordu, yatak örtüsünü yüzüme çektim.

Hayal meyal birinin bana seslendiğini duydum. Bir kadın sesiydi.

Örtüyü yüzümden çektiğimde gün ışığının kaybolduğunu, odanın gölgelere boğulduğunu gördüm. Yarı uyanık halde uzanırken, gerçekten biri bana seslendi mi, yoksa rüyamda mı gördüm diye merak ettim. Bütün gün uyumuş olabilir miydim? Hannibal kahvaltısını istemek için neden tırmıklayıp uyandırmamıştı beni?

Ağrıyan gözlerle odayı taradım ama kedim görünürlerde yoktu ve yatak odası kapısı ardına kadar açıktı.

Aşağıda birisi kapıyı yumrukluyordu; yine bana seslenildiğini duydum. Demek rüya değilmiş diye geçirdim içimden.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Yataktan çıkmayı hiç mi hiç istemiyordum ama kapıda her kim varsa vazgeçecekmiş gibi görünmüyordu. Sabahlığımı giydim, sendeleyerek odadan çıkıp aşağı indim. Alacakaranlık evi karanlığa gömmüştü, merdivenlerden inerken tırabzana tutundum. Girişe geldiğimde ön kapının açık olduğunu ve ziyaretçimin, arkasındaki araba farıyla aydınlanmış, kapı ağzında duran siluetini gördüm.

El yordamıyla duvardaki düğmeyi aradım; ışığı açtığımda giriş öylesine aydınlandı ki gözlerim acıdı. Hâlâ sersem gibiydim; onu daha dün ziyaret etmiş ve konuşmuş olmama rağmen adını hatırlayabilmek için bir an düşünmem gerekti.

"Maeve?" demeyi becerdim sonunda.

"Sana ulaşmaya çalıştım. Telefonun cevap vermeyince arabaya atlayıp evine bakmaya geleyim dedim. Ön kapın ardına kadar açıktı." Kaşlarını çatıp bana baktı. "İyi misin?"

Aniden başım döndü; sıkıca tırabzana tutundum. Oda sallanıyor, Maeve'nin yüzü netliğini kaybediyordu. Birden yer ayaklarımın altından çekildi ve ben uçuruma doğru yuvarlanmaya başladım.

Maeve'nin, "Ava!" diye seslendiğini duydum.

Sonra hiçbir şey duymaz oldum.

Salondaki kanepeye nasıl geldiğimi bilmiyordum ama kendimi orada uzanırken buluverdim. Biri ateş yakmıştı ve şöminede, üstümü örten battaniyeye henüz nüfuz etmemiş sıcaklığın neşeli hayali olan alevler dans ediyordu.

"Tansiyonun 9'a 6'ydı ama şimdi çok daha iyisin. Sanırım susuz kaldın ve bayıldın."

Doktor Ben Gordon tansiyon aletinin manşonunu söktü. Cırt cırt bant sanki cildimden koparılıyormuş gibi bir ses çıkardı. Bugünlerde doktorların ev vizitesine çıkması çok sık görülen bir şey değildi ama Tucker Cove gibi küçük kasabalarda hayat hâlâ böyleydi belki de. Maeve'nin bir telefon açması yet-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

miş, Ben Gordon yirmi dakika sonra elinde siyah çantası, yüzünde endişeli bir ifadeyle evimden içeri girmişti.

Maeve, Doktor Gordon'a, "Ben seni ararken, o kendine gelmişti" dedi. "Kesinlikle ambulans istemedi."

"Alt tarafı, bayıldım" dedim. "Bütün gün yataktaydım ve hiçbir şey içmedim."

Doktor Gordon, Maeve'ye döndü. "Bir bardak portakal suyu daha getirebilir misin? Deposunu iyice dolduralım."

Maeve, "Hemen getiriyorum" diyerek mutfağın yolunu tuttu.

"Gereksiz yere yaygara oldu" diyerek içimi çektim. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Geldiğimde pek iyi görünmüyordun. Seni acile göndermeye hazırlanıyordum."

"Neden, grip yüzünden mi?"

"Grip veya başka bir şey..." Beni muayene etmek için örtüyü kaldırdığı anda sağ koluma odaklandı. "Koluna ne oldu? Nasıl oldu bunlar?"

Kolumdaki bir dizi çiziğe baktım. "Önemli bir şey değil. Sadece tırmık izi..."

"Kedin olduğunu gördüm; hem de kocaman bir kedi. Verandada oturuyordu."

"Evet. Adı Hannibal."

"Alpler'i geçen Hannibal'dan mı geliyor adı?"

"Hayır, seri katil Hannibal Lecter'dan. Kedimi tanısaydın, adını nasıl aldığını anlardın."

"Seri katil kedin seni ne zaman tırmaladı?"

"Bir hafta kadar önce ama acımıyor. Biraz kaşınıyor sadece."

Kolumu kaldırdı, parmaklarıyla koltukaltımı yoklayarak muayene etmeye başladı. Başını başıma iyice yaklaştırmasında çok samimi bir şeyler vardı. Çamaşır sabunu ve odun dumanı kokuyordu; kahverengi saçlarına yer yer aklar düş-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

meye başlamıştı. Nazik ve ılık elleri vardı. Birden, geceliğimin altında hiçbir şey olmadığını fark ettim.

Kaşlarını çatarak, "Koltukaltı lenf düğümlerin büyümüş" dedi.

"Ne demek oluyor bu?"

"İzin ver, diğer tarafı da muayene edeyim." Diğer koltukaltımı muayene etmek üzere uzanırken, kolu göğsümü sıyırdı; göğüs uçlarımın ürperdiğini ve gerginleştiğini hissettim. Kızardığımı görmesin diye yüzümü başka tarafa çevirdim.

"Bu tarafta büyüme yok, bu da iyiye işaret" dedi. "Sorunun ne olduğunu bildiğime eminim..."

Büyük bir gürültü koptu. İkimiz de başımızı çevirerek gözümüzü, paramparça olmuş vazonun yerdeki kalıntılarına diktik. Bu biraz önce şömine rafında duran vazoydu.

Elinde portakal suyu bardağıyla salona henüz girmiş olan Maeve, "Yemin ederim ben dokunmadım!" dedi. Kaşlarını çatarak vazo parçalarına baktı. "Tanrı aşkına, yere nasıl düştü bu?"

Doktor Gordon, "Eşyalar raflardan kendi başlarına düşmezler" dedi.

"Hayır." Maeve yüzünde garip bir ifadeyle bana baktı, sonra alçak bir sesle "Düşmezler" dedi.

Doktor Gordon, "Rafın hemen kenarında duruyordu herhalde" diyerek, olaya mantıklı bir açıklama getirdi. "Bir titreşim olmuş ve devrilmiştir."

Kendimi etrafa bakınmaktan ve görünmez bir suçlu aramaktan alamadım. Maeve'nin de benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyordum: *Bu, hayaletin işi...* Ama bu düşüncemi bir bilim insanı olan Doktor Gordon'a asla söyleyemeyecektim. Zaten tekrar bana odaklanmıştı bile. Boynumu ve karnımı parmaklarıyla muayene etti, kalbimi dinledi.

"Dalağın gayet normal..." Üstümü örtüp doğruldu. "Sorunun ne olduğunu biliyorum sanırım. Bu tipik bir *bartonellosis*. Bir tür bakteri enfeksiyonu."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Maeve, "Tanrım, kulağa çok ciddi bir şeymiş gibi geliyor" dedi. "Biz de bu enfeksiyonu kapabilir miyiz?"

"Ancak kediniz varsa." Bana baktı. "Bu hastalığa aynı zamanda kedi tırmığı hastalığı da denir. Genelde ciddi bir şey değildir, ancak yüksek ateşe ve lenf düğümlerinin şişmesine yol açabilir; ender durumlarda da *ensefalopati*'ye..."

"Beyni etkileyebilir yani, öyle mi?"

"Evet ama gördüğüm kadarıyla dikkatin yerinde, odaklanma sorunu da yaşamıyorsun. Hayal dünyasında yaşamadığın, sanrılı olmadığın da kesin." Gülümsedi. "Bu noktada riske girecek ve akıl sağlığının yerinde olduğu teşhisini koyacağım."

Dün gece yaşadıklarımı bilse böyle konuşmazdı, diye geçirdim içimden. Maeve'nin beni dikkatle süzdüğünü fark ettim. O da benim şu anda merak ettiğim gibi, Kaptan Brodie'yle ilgili yaşadıklarımın, yüksek ateşin sonucu gördüğüm hayaller olup olmadığını mı merak ediyordu acaba?

Doktor Gordon siyah çantasına uzandı. "İlaç şirketleri bir sürü bedava numune bırakırlar bana; burada bir yerde Azithromycin olduğunu sanıyorum." Çantasını karıştırıp içinden ambalajı açılmamış bir ilaç kutusu çıkardı. "Herhangi bir ilaca karşı alerjin yok değil mi?"

"Hayır, yok."

"O zaman antibiyotik işimizi görür. Kutuyu bitirene dek prospektüsünde yazılı talimatlara uy. Haftaya muayenehaneme gelirsin, lenf düğümlerinin durumuna bir kez daha bakarız. Sekreterime seni arattırıp bir randevu ayarlamasını söyleyeceğim." Siyah çantasını kapatıp beni baştan aşağı şöyle bir süzdü. "Ava bir şeyler yemelisin. Zayıf düşmenin nedenlerinden biri de bu. Birkaç kilo sana iyi gelir."

Doktor evden çıkarken Maeve ile hiçbir şey konuşmadık. Ön kapının kapandığını duyduk, ardından Hannibal'ın kasıla kasıla odaya girdiğini gördük. Kedim ateşin yanına oturup

BELONGS TO KAKTÜS TEA

sakin bir edayla patilerini yalarken, tüm bu belanın sorumlusu olarak son derece masum görünüyordu.

Maeve, "Keşke benim doktorum da böyle yakışıklı olsa" dedi.

"Doktor Gordon'ın telefonunu nereden buldun?"

"Adı mutfak telefonunun yanındaki listede yazıyordu. Sıhhi tesisatçı, doktor ve elektrikçinin numaralarının olduğu listede... Doktorun olduğunu düşündüm."

"Ah, şu liste... Bir önceki kiracı bırakmış..." Doktor Gordon anlaşılan o ki kasabada çok popülerdi.

Maeve karşımdaki koltuğa yerleşti. Şöminede yanan ateşin ışığı başında bir hale gibi parıldıyor, saçlarına düşmüş akları iyice belirginleştiriyordu. "İyi ki akşam buraya gelmişim. Etrafta kimseler yokken o merdivenlerden düştüğünü düşünmek bile istemiyorum."

"Şu an kendimi çok daha iyi hissediyorum, teşekkür ederim ama bu akşam sana evi gezdirecek halde değilim. Başka zaman gelirsen, hayaleti nerede gördüğümü gösteririm."

Maeve şömine ışığının ve gölgelerin dans ettiği tavana baktı. "Aslında ev hakkında fikir edinmek istemiştim sadece."

"Edinebildin mi peki? Bir şey algılayabildin mi?"

"Biraz önce algıladığımı sandım. Elimde portakal suyuyla salona girerken yani... O vazo birden yere düşüp parçalandı." Vazonun düştüğü yere bakıp titredi. "Gerçekten *bir şey* hissettim."

"İyi mi, kötü mü?"

Bana baktı. "Çok dostane olduğunu söyleyemem."

Hannibal kanepeye sıçrayıp ayaklarımın dibine kıvrıldı. Gün boyu görmediğim on bir kiloluk tüy torbası hiç de acıkmışa benzemiyor, hayatından memnun görünüyordu. Son birkaç saattir ne yedi diye merak ettim. Birden Maeve'nin biraz önce söylediği şey geldi aklıma: *Ön kapın ardına kadar*

BELONGS TO KAKTÜS TEK

açıktı. Hannibal dışarı çıkmış ve ekmeğini taştan çıkarmış olmalıydı.

"Ön kapım ikinci kez açık kalıyor" dedim. "Dün akşam, senden döndükten sonra da açık buldum ve polisi aradım."

"Kapını genelde kilitlemez misin?"

"Dün akşam yatmadan önce kilitlediğimi *biliyorum*. Tekrar nasıl açılmış olabilir, hiçbir fikrim yok."

"Ava, kapın ardına kadar açıktı. Ev sanki seni kontrol etmem için beni içeri davet ediyor gibiydi." Akşam yaşanan tuhaf olayları düşünüyor olmalıydı. "Ancak o vazo parçalandığında her şey farklı gelmeye başladı. O olay hoş karşılandığımın bir göstergesi *değildi* kesinlikle. Düşmanca bir tavırdı." Bana baktı. "Evde aynı şeyi sen de hissettin mi?"

"Düşmanlık mı? Hayır."

"O zaman varlık seni kabul etmiştir belki. Belki de seni koruyordur." Başını evin girişine çevirdi. "Yardımıma ihtiyacın olduğunu bildiği için beni eve davet etti. Tanrı'ya şükür ki gazeteleri kapının önüne bırakıp geri dönmemişim."

"Hangi gazetelerden söz ediyorsun?" diye sordum.

"Evle ilgili gazete arşivlerini araştıracağımı söylemiştim. Dün sen gittikten hemen sonra Maine Eyalet Kütüphanesi'nde çalışan arkadaşımı aradım. Tucker Cove'lı Kaptan Jeremiah Brodie ile ilgili birkaç belge bulmayı başardı. Dur da şu gazeteleri getireyim sana; arabada duruyor."

Maeve'nin geri dönmesini beklerken nabzımın hızlandığını hissettim. Kaptan Brodie ile ilgili çok az şey öğrenmiş ve sadece Tarih Derneği'ndeki portresini görmüştüm. Hakkında bildiğim tek şey, gemisinin fırtınalı bir günde rüzgârın ve dalgaların etkisiyle alabora olduğu ve öldüğüydü.

Bu yüzden deniz kokusu geliyor senden...

Maeve arabadan dönüp elime bir dosya tutuşturdu. "Arkadaşım senin için fotokopilerini çekti."

Dosyayı açtığımda süslü ve kıvrımlı bir el yazısıyla dolu

BELONGS TO KAKTÜS TEA

bir sayfa gördüm. Bu 6 Mayıs 1862 tarihli gemi siciliydi. Geminin adını hemen tanıdım: *The Minotaur*.

Onun gemisi...

"Bu belgeler sadece başlangıç" dedi. "Arkadaşımın daha çok şey bulmasını bekliyorum. Bu arada ben de Tarih Derneği'ni ziyaret edeceğim ama bu dosya sana şimdilik, eve dadanmış olma ihtimali olan adamla ilgili biraz fikir verecek."

12

Sabah ateşim düştü, aç ama halsiz olarak uyandım. Sendeleyerek mutfağa indim. Hannibal oradaydı ve kuru mamasından kalanları yemekle meşguldü. Maeve evden ayrılmadan önce kedimin tasını doldurmuş olmalıydı; Hannibal'ın bu sabah göğsümü edepsizce patileyerek beni uyandırmadığına şaşırmamak gerekiyordu. Kahve makinesini çalıştırdım, biraz kremayla birlikte üç yumurta çırptım ve iki dilim ekmek kızarttım. Kahvaltımı bir çırpıda bitirdim, ikinci fincan kahvemi de içtiğimde kendimi yine insan gibi hissetmeye başladım. Maeve'nin bıraktığı belgelere odaklanabilirim artık.

Dosyayı açtım ve *The Minotaur*'un sicil belgesini buldum. Dün akşam süslü el yazısını okumakta zorluk çekmiştim ama şimdi pırıl pırıl sabah ışığında Kaptan Brodie'nin bahtsız gemisini tarif eden, okunması zor yazıyı çözebiliyordum. *The Minotaur* Bath, Maine'de faaliyet gösteren Goss, Sawyer ve Packard şirketi tarafından 4 Eylül 1862 tarihinde denize indirilmişti. "Down Easter"[4] olarak sınıflandırılan üç direkli, ahşap gövdeli gemi, 76 metre uzunluğunda 13 metre genişliğindeydi ve iki tondan biraz daha ağırdı. Otuz beş kişilik mürettebata ihtiyaç duyan *The Minotaur*'un sahibi, Port-

4. Maine'de inşa edilen ve çoğunlukla California tahıl ticaretinde kullanılan 19. yüzyıl yelkenli gemisi. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

land'daki Charles Thayer sendikasıydı. Gemi hız yapabilen bir ticaret gemisi olmasının yanı sıra, Maine sahili ile Uzakdoğu arasında yelken basarken, Ümit Burnu gibi son derece tehlikeli bir burnun çevresinden kazasız belasız dolanabilecek kadar da sağlamdı.

Bir sonraki belgeye baktım; burada geminin çıktığı seferler, ziyaret ettiği limanlar ve taşıdığı kargonun bir listesi yapılmıştı. Şanghay'a giderken hayvan postu ve şeker, yün ve gazyağı denen bir şey taşımıştı. Amerika'ya dönüşünde ise çay ve ipek, fildişi ve halı... Gemi ilk seferinde Kaptan Jeremiah Brodie'nin komutası altındaydı.

Kaptan Brodie on iki yıl boyunca *The Minotaur*'un kaptanlığını yaparken Şanghay ve Macau'ya, San Francisco ve Londra'ya yelken açmıştı. Dosyadaki belgede, hizmetleri karşılığında kendisine ne gibi bir ücret ödendiğini yazmasa da, inşa ettirdiği evin görkemi ve kaliteli ahşap işi, söz konusu seferlerden elde ettiği gelirin kayda değer bir miktarda olduğunu gösteriyordu; bu, aynı zamanda hak edilmiş bir paraydı da. Aylar boyunca denizde çalıştıktan sonra sonunda bu eve dönmek, sallanmayan bir yatakta uyuyabilmek, akşam yemeğinde et ve bahçeden toplanmış taze sebzelerden yapılan yemekleri yiyebilmek onun için kim bilir ne büyük bir mutluluk oluyordu.

Gemi sicil fotokopisinin olduğu sayfayı geçtim, karşıma, 1875 Ocak tarihli *Camden Herald* gazetesinden alınmış bir haber kupürü çıktı.

Bir trajedi de Ümit Burnu açıklarındaki çalkantılı sularda seyreden bir başka Maine gemisinin başına geldi. Altı ay önce Tucker Limanı'ndan açılan Down Easter sınıfı The Minotaur *gemisinin denizde kaybolduğu sanılıyor. Gemi son olarak Şanghay'a gitmek üzere, 8 Eylül'de Rio De Janeiro limanına uğramıştı. Geminin rotası, şiddetli rüzgârların ve devasa dalgaların gözü pek denizcilerin hayatlarını sü-*

BELONGS TO KAKTÜS TEA

rekli tehdit ettiği korkunç Ümit Burnu'ndan geçiyordu. The Minotaur*'un trajik sonuyla bu sularda karşılaştığı sanılıyor. Taşıdığı posta torbalarından birkaçının yanı sıra, gemi gövdesine ait ahşap parçaları da Afrika'nın güney ucundaki Elizabeth Limanı kıyılarına vurmuş durumda. Hayatını kaybettiği düşünülen 36 kişi arasında,* The Minotaur*'u söz konusu tehlikeli sulardan daha önce beş kez sağ salim geçirmeyi başarmış olan geminin kaptanı tecrübeli Kaptan Jeremiah Brodie de var. Tecrübeli bir kaptan ve mürettebatının böylesine sağlam bir gemide ve kendilerine hiç de yabancı olmayan sularda hayatlarını kaybetmiş olması, bizlere denizin hem tehlikeli hem de acımasız olduğunu bir kez daha hatırlatıyor.*

Bilgisayarımı açıp Google'a "Ümit Burnu" yazdım. Bu, bir zamanlar Portekizliler tarafından "Fırtınalar Burnu" olarak anılan bir geçit için son derece yanıltıcı bir isimdi. Kayalık sahil şeridini döven korkunç dalgaların fotoğraflarını inceledim. Rüzgârın uğultusunu, gemi kalaslarının iniltisini ve gemi kayalıklara yaklaşırken, güvertedeki mürettebatın yaşadığı dehşeti hayalimde canlandırdım. Demek Kaptan Brodie'nin hayatını kaybettiği yer burasıydı. Deniz en becerikli denizciyi bile alt edebiliyordu.

Trajediyle alakalı daha fazla detay öğrenebilmek umuduyla sayfayı çevirdim ama karşıma *The Minotaur* batmadan bir yıl önce, el yazısıyla yazılmış bir mektuba ait birkaç sayfa fotokopi çıktı. Ya Maeve ya da kütüphaneci arkadaşı sayfanın üst köşesine sarı bir Post-it yapıştırmış ve üstüne açıklayıcı bir not düşmüştü:

Bunu 1922 yılında vefat eden Bayan Ellen Graham'e ait mülkün belgeleri arasında buldum. The Minotaur*'dan söz ediyor.*

Mektup bir kadının elinden çıkmıştı, kelimeler inci gibi muntazamdı ve zarif biçimde şekil verilmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sevgili Ellen,

Bu son haberi sana, aylardır sabırsızlıkla beklediğin ipek kumaş topuyla birlikte gönderiyorum. Mallar geçen hafta pek çok ipek çeşidiyle birlikte The Minotaur'la geldi. Kumaşların hepsi birbirinden cazipti, hangisini satın alacağımıza karar vermekte zorlandık. Seçimimizi hızlı yapmak zorundaydık, çünkü kasabadaki genç hanımların hepsi kısa bir süre sonra mallara hücum edecek, ipek kumaşlar kapanın elinde kalacaktı. Annemle gül pembesi ve kanarya sarısını seçtik kendimize. Kızıl saçlarına çok yakışacağını düşünerek, senin için yeşili tercih ettim. Çok şanslıyız ki hazinelerimizi doğrudan gemiden alabildik. Mallar önümüzdeki hafta sonu mağazalarda ve sahilde satılmaya başlar.

Mallar satışa sunulmadan gemiden seçme ayrıcalığına Bayan Stephens'ın inceliği sayesinde eriştik; aynı zamanda annemin yakın arkadaşı da olan terzimiz Bayan Stephens, Kaptan Brodie'nin ikinci kaptanıyla evli. Terzi ipek kumaşların geldiğinden annemi haberdar ederek büyük bir nezaket gösterdi; böylece malları, gemiden indirildiği gün incelemek üzere depoya davet edildik.

Onca muhteşem ipek kumaş ve halıya rağmen benim dikkatimi bir başka şey çekti: Annemle birlikte malları incelemeye başladıktan hemen sonra uzun adımlarla depoya giren Kaptan Brodie... Bir sandık dolusu ipek kumaşı incelemek üzere eğilmiştim ki onun depoculardan biriyle konuştuğunu duydum. Başımı kaldırıp baktığımda, kapı ağzından içeri dolan ışıkta kaptanı gördüm. Öylesine etkilendim ki o an açık kalan ağzımla morina balığına benzemiş olmalıyım. Başta beni fark ettiğini sanmıyorum, o yüzden ona uzun uzun bakmakta sakınca görmedim. Kaptan, Tucker Limanı'ndan en son sefere çıktığında on üç yaşındaydım. Aradan üç yıl geçtikten sonra geniş omuzlarının ve köşeli, zarif çenesinin ne kadar hoş olduğunu görebiliyordum. Ona bir dakika kadar öylece baktım; sonra beni fark edip gülümsedi.

Sevgili Ellen, sana onun evli olmadığından bahsetmiş miydim?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Benimle konuşsaydı, ağzımı açamazdım bile. Zaten annem o sırada koluma yapışıp alçak bir sesle, "Alacağımızı aldık Ionia; artık gitme zamanı geldi" dedi.

Oradan ayrılmak istemedim. O buz gibi depoda sonsuza kadar bekleyebilir, gözümü kaptandan bir an bile ayırmaz, sıcak gülümsemesinin tadını çıkarabilirdim. Annem bir an evvel gitmemiz konusunda ısrar edince, kaptana hayranlıkla bakacak birkaç dakikam olabildi ancak. Bakışlarıma benzer bir ifadeyle karşılık verdiğine, onun da benden hoşlandığına inanıyorum ama bundan anneme söz ettiğimde, annem kendimi bu tür düşüncelere kaptırmamam konusunda beni uyardı.

"Tanrı aşkına, aklını başına al!" dedi bana. "Sen daha genç bir kızsın. Dikkatli olmazsan erkekler senden istifade ederler."

Bu fikirden hoşlanmış olmam, çok kötü bir şey mi?

Önümüzdeki hafta Brodie's Watch'ta gemi subayları için bir akşam yemeği partisi verilecek. Partiye ben de davet edildim ama annem daveti geri çevirdi! Arkadaşım Geneieve partiye gidiyor, Lydia da; ama annem ısrarla evde kalmam gerektiğini söylüyor. İleride oturduğu yerde sessizce örgüsünü ören bir kız kurusu olacağıma eminim. Ben de neredeyse o kızların yaşındayım; bir beyefendiyle birlikte bir partiye katılabilecek olgunluğa eriştiğim kesin ama annem bana engel oluyor. Bu hiç de adil değil! Çok masum olduğumu, kaptanın kötü namını bilmediğimi söylüyor. O evde geceleri neler olup bittiğine dair bazı dedikodular duymuş. Nedir diye üstelediğimde, dudakları kesenin ağzı gibi büzüldü ve daha fazla konuşmayı reddetti.

Oh, Ellen... Neler kaçıracağımı bilmek büyük bir yıkım benim için. Aklım hep tepedeki o büyük evde. Kızları ona gülümserken (daha da kötüsü kaptanı da onlara aynı şekilde karşılık verirken) düşünüyorum. Yakında bir düğün duyurusu yapılır diye büyük bir korku ve endişe içerisindeyim. Kaptan ya Geneieve veya Lydia'yı karısı olarak seçerse?

O zaman tüm bunlar annemin suçu olur.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Durakladım, bakışlarım sayfanın ortalarındaki o satıra kaydı. *Annem kaptanın kötü namını bilmediğimi söylüyor. Bazı dedikodular duymuş.*

Ne gibi dedikodular olabilirdi bunlar? Ionia'nın annesini, on altı yaşındaki kızının Brodie'yle herhangi bir şekilde temas kurmasını yasaklamaya iten ne gibi utandırıcı bir olay yaşanmıştı? Tabii ortada yaş farkı da vardı. Bu mektubun yazıldığı sene Jeremiah Brodie otuz sekiz yaşında olmalıydı; yani kızın iki katından daha yaşlıydı ve kızın tarifinden anlaşıldığı kadarıyla, iriyarı ve son derece erkeksiydi. Tarih Derneği'nin duvarında gördüğüm portreyi düşündüm; karşısına çıkan her genç kadının kalbini titretmiş olmasını tahmin etmek hiç de güç değildi. Kaptan görmüş geçirmiş bir adamdı, bir gemi komutanı ve tepedeki görkemli evin efendisiydi. Bekârdı da; hangi genç kadın onun ilgisini çekmek istemezdi ki?

Brodie's Watch'taki akşam yemeği partisini ve o anda oturduğum mutfakta koşuşturan aşçılarla hizmetçileri düşündüm. Yemek odasında gemi subayları, titreyen ışıklarıyla şamdanlar, *The Minotaur*'un Çin'den getirdiği parıltılı ipek kumaşlardan dikilen elbiselerini giymiş genç hanımlar olacaktı. Kahkahalar atılacak, şaraplar içilecek, karşılıklı şehvetli bakışlar olacaktı. Tabii masanın başında Jeremiah Brodie oturacaktı; saldığı kötü nam, en azından masum bir genç kızın orada bulunmasına engel olan Jeremiah Brodie.

Kaptanın kötü namı hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak için aceleyle mektubun diğer sayfasını çevirdim, Ionia tarafından yazılmış son bir paragraf görünce hayal kırıklığına uğradım.

Lütfen, benim için annenle konuşur musun? Annemle konuşsun diye... Onlar bizim yaşımızdayken sera çiçekleri gibiymişler ama zaman değişti. O partiye gidemezsem, kaptanı görmenin bir başka yolunu bulacağım. The Minotaur*'un ba-*

BELONGS TO KAKTÜS TEA

kıma ihtiyacı var ve mayıs sonuna kadar limanda kalacak. Kaptan tekrar denize açılmadan önce karşıma mutlaka başka fırsatlar çıkacaktır!

Ionia

Ionia'nın soyadını ya da sonra başına neler geldiğini bilmiyordum; bildiğim, bu mektubu yazmasının üstünden üç ay geçtikten sonra Kaptan Brodie'nin o talihsiz sefere yelken açtığıydı.

Mektubu bir kenara koyup Ionia'nın yazdıklarını düşündüm: *Çok masum olduğumu söylüyor. O evde geceleri neler olup bittiğine dair bazı dedikodular duymuş.* Kaptanı yatak odamda ayakta dururken düşündüm. Göğsümdeki elini ve sözlerini düşündüm:

İtaat ediyor musun?

Kalbim küt küt atmaya başlarken, vücuduma ateş bastığını hissettim. Hayır, kaptan dünyadaki masum Ionia'lara uygun biri değildi. O ne istediğin bilen bir adamdı; istediği şey de zehirli olabilecek elmadan bir ısırık almaya istekli bir kadın... Kendisinin tüm gücü elinde bulundurduğu, en uç hazların tam bir teslimiyetle başladığı karanlık bir oyuna sürüklenmeyi kabul edecek bir kadın...

Ben onun oyununu oynamaya hazırdım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

13

O akşam ayaklı küvetin içinde uzun bir banyo yaparken şarabımı yudumladım. Banyodan çıktığımda cildim pespembe olmuştu. Bu akşam kaptanın ortaya çıkıp çıkmayacağını bilmesem de, sevgilimle buluşacakmışım gibi kollarıma ve bacaklarıma losyon sürdüm, tül gibi incecik geceliğimi giydim.

O gerçek mi, onu bile bilmiyordum.

Karanlıkta yatağıma uzanıp okyanusun kokusunu almayı bekledim. Geldiğini, onu bu dünyadan alan denizin, şimdi kemiklerinin yattığı yerin kokusunu duyduğumda anlayacaktım. Hannibal yanıma kıvrılıp yatarken, mırıltılarının bacağımda titreştiğini hissettim. Bu akşam ay yoktu; pencerede sadece yıldız parıltıları vardı. Karanlıkta şifoniyer, komodin ve lambanın hatlarını zar zor seçebiliyordum.

Hannibal aniden kafasını kaldırdı. Odaya bir dalga çarpmış gibi, birden soğuk, temiz ve canlandırıcı bir koku beni içine çekti. Bu kez beni önceden uyaran gölge girdabı ya da yavaş yavaş şekil alan bir siluet yoktu. Başımı kaldırıp baktığımda onu yatağın başında, tam bir şekle bürünmüş halde gördüm. Sessizdi ama bakışlarıyla aramızdaki karanlığı ortadan kaldırdığını ve beni çırılçıplak bıraktığını hissedebiliyordum.

Uzanıp elimi tuttu. Bana dokunmasıyla birlikte hiç ağırlığım yokmuş gibi yataktan fırlayıp karşısına dikildim. Üs-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

tümde sadece geceliğim vardı ve hem beklenti hem de rutubetli deniz havası yüzünden tir tir titriyordum.

"Gözlerini kapat" diye emretti.

Ona itaat ettim ve bir sonraki emrini bekledim. Bir şeylerin, herhangi bir şeyin olmasını bekledim. *Evet, ben hazırdım.*

Sözleri birer fısıltıdan ibaretti: "Dikkatle bak Ava."

Nefesimi tuttum ve merak içinde gözlerimi açtım. Hâlâ yatak odamda olmamız gerekiyordu ama ne pencerede asılı yeşil kadife perdeleri ne Çin işi duvar kâğıtlarını ne de büyük, dört direkli karyolayı tanıyabildim. Şöminede odun çıtırdıyor, alevlerinden çıkan ışık duvarlarda dans ediyor, her şeyi altın rengine boyuyordu.

"Bu nasıl olabilir?" diye mırıldandım. "Bu bir rüya mı?"

Parmaklarını dudaklarıma bastırıp beni susturdu. "Daha fazlasını görmek ister misin?"

"Evet. Evet!"

"Gel." Elimi bırakmadan beni yatak odasından dışarı çıkardı. Birbirine dolanmış ellerimize baktığımda, bileklerimdeki danteli gördüm ve ancak o zaman incecik geceliğimin üstümde olmadığını fark ettim; geceliğim yerine, bir zamanlar *The Minotaur*'un yabancı ülkelerden getirdiği ipek kumaşlara benzer, parıltılı ipekten yapılmış mavi bir elbise vardı. Rüya görüyordum elbette. Rüyamdaki Ava yatak odasından dışarı çıkarılırken, o an aslında yatağımda pinekliyor muydum?

Koridorda da her şey farklıydı. Yerde sarmaşık desenli bir halı vardı, duvarlarda pirinç apliklerde mumlar yanıyor, ilk defa gördüğüm bir dizi portreyi aydınlatıyordu. Kaptanın yönlendirmesiyle portrelerin önünden sessizce geçtik ve kule merdivenine açılan kapının önüne geldik. Kapıyı açtı.

Basamaklar gölgelerin içindeydi ama yukarıdaki kapalı kapının altından gümüşi bir ışık sızıyordu. Ağırlığımı ilk basamağa verdiğimde o aşina gıcırtıyı duymayı bekledim ama

BELONGS TO KAKTÜS TEYZE

tahtadan hiç ses çıkmadı. Gıcırtı ortaya çıkmak için, henüz başlamamış yeni bir yüzyılı bekliyordu. Bacaklarıma sürtünen ipeğin hışırtısını ve beni yukarı çıkaran kaptanın çizmelerinin sesini duyabiliyordum sadece. Neden kuleye çıkıyorduk? Beni yukarıda ne bekliyordu? Geri dönmek istesem bile yapamazdım; mengene gibi sıktığı elimi kurtarmam imkânsızdı. Seçimimi yapmış, şimdi onun insafına kalmıştım.

Mum ışığıyla aydınlanmış bir odaya girdik.

Büyülenmiş gibi bakakaldım. Her duvarda ayna vardı ve ben ardı ardına yansımamı, sonsuzluğa uzanan mavi elbiseli Ava'yı görüyordum. Tamire ihtiyacı olan bu odada daha önce birçok kez bulunmuş, marangoz aletlerini görmüştüm. Odayı şimdiki haliyle asla hayal etmemiştim; her yer aynayla kaplıydı, ışıkla ışıl ışıl parıldıyordu ve...

Duvardaki o girinti...

Geçen haftaya kadar duvarla izole edilmiş girintiyi, şimdi kırmızı kadife perdeler gözlerden saklıyordu. O perdelerin ardında ne vardı?

"Korktun" dedi.

"Hayır." Yutkundum ve gerçeği itiraf ettim. "Evet."

"Ama yine de itaat ediyorsun?"

Gözümü ona diktim. Rüzgârdan dağılmış siyah saçları, yontulmuş granite benzeyen yüzüyle tablodaki adam karşımdaydı. Ama şimdi bir tablonun ortaya koyabileceği şeylerden daha fazlasını görebiliyordum. Gözlerinde, tehlikeli arzuların habercisi aç bir parıltı vardı. Hâlâ geri dönebilir, bu odadan, bu evden kaçabilirdim.

Ama yapmadım. Şimdi neler olacağını görmek istiyordum.

"İtaat ediyorum" dedim.

Gülümsedi; içimin titrediğini hissettim. Kontrol ondaydı, kendimi on altı yaşındaki Ionia gibi saf ve emellerini birazdan ortaya koyacak olan adamın karşısındaki bir bakire gibi hissediyordum. Elinin tersiyle yüzümü okşadı; o kadar na-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

zik ve yumuşak bir dokunuşu vardı ki gözlerimi kapatıp içimi çektim. Korkacak hiçbir şey yoktu; birazdan ne olacak diye merakla bekliyordum.

Beni duvardaki girintiye yönlendirdi. Perdeyi çekince ardında ne olduğunu gördüm: siyah ipek örtü serilmiş bir yatak... Ancak dikkatimi çeken şey yatak değil, yatağın dört meşe direğinden sarkanlar oldu.

Deri kelepçeler...

Beni omuzlarımdan sıkıca kavradı, birden sırtüstü yatağa devrildim. Elbisem yatak örtüsüne yayıldı, ipek ipeğe, mavi parıldayan siyaha karıştı. Tek bir kelime bile etmeden deri kelepçeyi sağ bileğime geçirdi ve bana kurtulma şansı bırakmayacak kadar sıktı. Yatağın diğer tarafına dolaşıp bu kez sol bileğimi kelepçelerken son derece kararlı hareket ediyordu. O an ilk kez korktum, çünkü gözlerinin içine baktığımda kontrolü tamamen eline geçirmiş bir adam gördüm. Birazdan olacakları engellemem mümkün değildi.

Yatağın ayakucuna geldi, elbisemin kenarını kaldırıp aniden sağ ayağımı tuttu; nefesimin kesildiğini hissettim. Ayağım da saniyeler içinde deri kelepçeyle sıkıca bağlandı. İki kolumu ve bir bacağımı oynatamaz haldeydim. İstesem de bu durumdan kurtulmam mümkün değildi. Yatağa mıhlanmıştım, sol ayak bileğimi de yatak direğine kelepçelerken tamamen çaresizdim. Kollarım ve bacaklarım iki yana iyice açılmış halde yatar ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken, olacakları bekliyordum.

Bir an için yatağın ayakucunda durdu ve önündeki manzaraya hayranlıkla baktı. Cinsel olarak uyarıldığı çok belliydi, ancak hiçbir hamlede bulunmadı; bakışlarıyla darmadağın olmuş elbisemi, yatağa mıhlanmış bedenimi yalayıp yutarken çaresizliğimin tadını çıkardı sadece. Ağzından tek bir kelime bile çıkmadı bu arada; sessizlik bile başlı başına bir işkenceydi benim için.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Eli çizmesine gitti ve bir bıçak çıkardı.

Bıçağı mum ışığına tutmasını ve gözünü, metale yansıyan parıltıya dikmesini korkuyla izledim. Ben ne olduğunu anlayamadan elbisemin yakasını kavradı ve bıçakla etek kısmına kadar yırttı. Ani bir hareketle mahvolmuş elbiseyi açtı ve çıplak bedenimi gözler önüne sererken bıçağı bir kenara fırlattı. Beni tehdit etmek için bıçağa ihtiyacı yoktu; bunu bakışlarıyla yapıyor, gözleri hem zevk hem de ceza vaat ediyordu. Yüzümü okşamak için eğildiğinde irkildim; parmakları boynuma, oradan kaburga kemiklerime ve karnıma doğru kaydı. Bacaklarımın arasına geldiğinde gülümsedi. "Durmamı ister misin?"

"Hayır. Durmanı *istemiyorum*." Gözlerimi kapatıp içimi çektim. "Daha fazla istiyorum. *Seni* istiyorum."

"Çığlık atmana neden olsa bile mi?"

Gözümü ona diktim. "Çığlık atmak mı?"

"İstediğin bu değil mi? Teslim alınmak, cezalandırılmak?" Titreşen mum ışığının altında gülümsemesi birden zalim, hatta şeytanca bir ifadeye büründü. "Ava ne için deli olduğunu biliyorum. En karanlık, en utanç verici arzularının ne olduğunu biliyorum. Neye layık olduğunu biliyorum."

Oh, Tanrım; bunlar gerçekten oluyor muydu? Bu gerçek miydi?

O an önümde gömleğini ve pantolonunu çıkaran adam her şeyiyle gerçekti ve fazlasıyla etkileyiciydi. Üstümde hissettiğim, beni yatağa mıhlamış gerçek bir erkeğin ağırlığıydı. Kalçam onu karşılamak için otomatik olarak havaya kalktı; gücü beni ne kadar korkutsa da, duyduğum açlık beni dönüşü olmayan noktaya getirmişti. Olacaklara kendimi hazırlama şansı vermedi bana; tek bir vahşice hareketle içime girdi.

"Karşı koy" diye emretti.

Çığlık attım ama beni duyacak kimse yoktu. Tepede tek başına duran, rüzgârlara açık bu eve en yakın ev kilometrelerce uzaktaydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Karşı koy bana!" Öfkeyle alev alev yanan gözlerinin içine baktım. İşte onun oynadığı oyun *buydu*. Fethetme ve itaat etme oyunu. Benden teslim olmamı değil, karşı koymamı istiyordu. Fethedilmemi istiyordu.

Altında kıvrandım, sağa sola hareket ettim. Çabam daha da tahrik olmasına ve içime, daha da derinlere girmesine neden oldu.

"İstediğin şey *bu*, değil mi?"

"Evet" diye inledim.

"Teslim alınmak. Hükmedilmek."

"Evet..."

"Suçsuz olmak."

Ona daha fazla karşı koyamadım, oyunun, ona tamamen teslim olma fantezisinin içinde kayboldum. Başım geriye savrulurken dudaklarını boynuma bastırdı, sakalı boğazıma sürtündü. Zevk, içimde dalgalar halinde yayılırken çığlık ile hıçkırık arası bir ses çıkardım. Bir zafer çığlığı atarak üstüme yığıldı; o kadar ağırdı ki değil kıpırdamak, nefes bile alamıyordum neredeyse.

Sonunda kıpırdandı ve başını kaldırdı. Henüz bir iki dakika önce beni hem korkutan hem de tahrik eden, şehvetle yanıp tutuşan gözlerinin içine baktım. Şimdi bambaşka bir adam görüyordum. El ve ayak bileklerimin etrafındaki kelepçeleri sessizce çözen bir adam... Morarmış cildimi ovalarken, karşımdakinin biraz önce bana saldıran hayvan olduğuna inanamıyordum. Bambaşka bir adam oluvermişti şimdi. Sakin, durgun, hata müşfik bir adam...

Elimi tutup ayağa kaldırdı beni. Çırılçıplak, birbirimize baktık. Bakışları tamamen ifadesizdi. Duvardaki portresine bakıyordum sanki.

"Artık sırrımı biliyorsun" dedi. "Tıpkı benim de seninkini bildiğim gibi."

"Sırrın mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"İhtiyaçlarım. İhtiraslarım." Parmağını köprücükkemiğim boyunca gezdirirken titredim. "Seni korkuttum mu?"

"Evet" diye fısıldadım.

"Korkmana gerek yok. Malıma asla zarar vermem."

"Senin için ifade ettiğim şey bu mu?"

"Bu seni heyecanlandırıyor ama değil mi? Bu akşam olduğu gibi teslim alınmak hoşuna gidiyor. Bedeninin istila edilmesi ve sana yapacağım şey karşısında elinden hiçbir şeyin gelmemesi..."

Yutkundum ve titrek bir nefes aldım. "Evet."

"O zaman bir sonraki ziyaretimi dört gözle bekleyeceksin. O sefer farklı olacak."

"Nasıl?"

Çenemi kaldırıp zangır zangır titrememe neden olan bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. "Sevgili Ava, bu akşam zevk akşamıydı. Ama bir dahaki gelişim..." Gülümsedi. "Acı akşamı olacak."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

14

Doktor Ben Gordon'ın sekreteri, büyükannesi olacak kadar yaşlıydı. Bekleme odasının duvarında asılı fotoğraflara baktığımda, kırk iki yıl önce aynı binanın Doktor Edward Gordon'ın muayenehanesine ev sahipliği yaptığı zamanda çekilmiş bir fotoğrafını gördüm. Yüzü çok daha gençti, şimdikinin aynısı gibi görünen gözlük çerçevesinin ardından gülümsüyordu. Yirmi yıl sonra çekilen bir diğer fotoğrafta, bu kez saçları beyazlamış halde Doktor Paul Gordon'la poz vermişti. Doktor Ben Gordon, mesleğini Tucker Cove'da icra eden üçüncü kuşak Doktor Gordon'dı ve Bayan Viletta Hutchins üçünün de sekreterliğini yapmıştı.

Hasta bilgi formunu doldurmam için bana verirken, "Bugün sizi araya sıkıştırdığı için şanslısınız" dedi. "Normalde öğle yemeği saatlerinde hasta bakmaz. Sizin, acilen takip edilmesi gereken bir hasta olduğunuzu söyledi. Kasabanın böyle kalabalık olduğu zamanlarda ancak bir hafta sonrasına randevu verebiliyoruz."

Sekretere sigorta kartımı uzatırken, "Ev vizitesine geldiği için de çok şanslıyım" dedim. "Bunu yapan başka doktor kaldı mı bilmiyorum."

Bayan Hutchins kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Ev vizitesine mi geldi?"

"Evet, geçen hafta; ben bayıldıktan sonra..."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

İhtiyatlı bir tavırla randevu defterine bakarken "Demek öyle..." demekle yetindi. Elektronik tıp çizelgelerinin kullanıldığı bu çağda, hasta isimlerinin mürekkeple ve el yazısıyla yazıldığını görmek ilginç ve hoştu. "Bayan Collette lütfen oturun."

Hasta bilgi formunu doldurmak için bir iskemleye oturdum. Adımı, adresimi, sağlık geçmişimi yazdım. Acil durumlarda aranacak kişi satırına geldiğimde durakladım. Bir an, her zaman Lucy'nin adını yazdığım o boşluğa diktim gözlerimi ama bu kez Simon'ın adını ve telefon numarasını yazdım. Kan bağımız yoktu onunla ama en azından hâlâ arkadaşımdı. Simon yıkmadığım tek köprüydü. Henüz...

"Ava?" Ben Gordon kapı ağzında durmuş, bana gülümsüyordu. "İçeri gel de koluna bakalım."

Formu sekretere bırakıp doktorun peşi sıra koridorun sonundaki muayenehanesine yürüdüm. Bayan Hutchins antika olabilirdi, ancak muayenehanedeki donanım, insana güven verecek şekilde modern görünüyordu. Ben muayene masasına geçerken, Doktor Gordon lavaboya gitti, her iyi profesyonelin yaptığını yapıp ellerini iyice yıkadı.

"Ateşin düştü mü?" diye sordu.

"Düştü."

"Antibiyotikleri bitirdin mi?"

"Dediğini harfiyen yerine getirdim, son hapa kadar içtim."

"İştahın, enerjin yerinde mi?"

"Kendimi gayet iyi hissediyorum."

"Ah, tıp mucizesi! Arada bir doğru işler yapıyorum işte."

"Bunun için sana çok teşekkür ederim."

"Mesleğimi, yapmam gerekeni yaptığım için mi?"

"Her zamanki düzeninin dışına çıkıp bana yardım ettiğin için. Sekreterinle yaptığım konuşmadan, genelde evde hasta bakmadığın gibi bir izlenim edindim."

"Büyükbabam ve babamın her zaman yaptıkları bir işti

BELONGS TO KAKTÜS TEA

bu. Brodie's Watch kasabadan o kadar da uzakta değil, o yüzden sana gelmek pek de zor olmadı benim için. Acile yapacağın pahalı bir yolculuktan kurtarmak istedim seni." Ellerini kuruladıktan sonra bana döndü. "Şimdi şu koluna bakalım."

Gömlek kolunun düğmelerini açtım. "Daha iyi görünüyor sanırım."

"Vahşi kedin bir daha tırmalamadı mı seni?"

"Göründüğü kadar hırçın değildir aslında. Ürkmüştü, o yüzden tırmaladı." Neden ürktüğünü Doktor Gordon'a anlatmayacaktım; akıl sağlığımı sorgulamasını istemiyordum çünkü. Gömleğimin kolunu dirseğime kadar sıyırdım. "Tırmık izi pek belli olmuyor artık."

Doktor iyileşmiş tırmık izlerini kontrol etti. "Kabarcıklar kesinlikle inmiş. Yorgunluk ya da baş ağrısı gibi bir şikâyetin var mı?"

"Hayır."

Kolumu uzatıp dirseğime baktı. "Lenf düğümleri küçülmüş mü bir bakalım." Durakladı, bileğimi çevreleyen morluğa bakıp kaşlarını çattı. Morluğun rengi biraz solmuş olsa da hâlâ belirgindi.

Kolumu geri çekip gömleğimin kolunu indirdim. "Ben iyiyim. Gerçekten."

"O morluk nasıl oldu?"

"Muhtemelen bir yere çarpmışımdır. Hatırlamıyorum bile."

"Konuşmak istediğin bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

Sakin, nazik bir tavırla sormuştu soruyu. Gerçeği itiraf etmek için buradan daha güvenli bir yer olabilir miydi? İşi, hastalarının en huzursuz edici sırlarını dinlemek olan bir adamın yanındaydım ne de olsa. Ama gömleğimin düğmelerini iliklerken tek kelime etmedim.

"Ava biri sana zarar mı veriyor?"

"Hayır." Gözüne bakmaya zorladım kendimi ve sakince cevap verdim: "Gerçekten önemli bir şey değil."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Kısa bir tereddüdün ardından başını salladı. "Hastalarımın sağlığını gözetmek benim işim. Orada tek başına yaşadığını biliyorum ve kendini güvende hissettiğinden, güvenli *olduğundan* emin olmak istedim."

"Güvendeyim. Kedimin saldırısı dışında yani."

Güldü; kahkahası aramızdaki gergin havayı dağıttı. Ondan bir şey sakladığımı sezmiş olmalıydı ama gerçeği söylememem için şimdilik bana baskı yapmıyordu. Ona kulede olanları anlatsam, bana ne derdi? Yaşananlardan gerçekten zevk aldığımı, o geceden beri hayalet sevgilimin geri gelmesini beklediğimi duysa şoke olur muydu?

"Ateşin tekrar yükselmediği sürece, kontrole gelmen için bir neden görmüyorum" diyerek dosyamı kapattı. "Tucker Cove'da ne kadar kalacaksın?"

"Evi ekim sonuna kadar kiraladım ama daha uzun kalabilirim diye düşünüyorum. Kitabımı yazmak için harika bir yer orası."

Benimle birlikte resepsiyona yürürken, "Ah, evet" dedi. "Kitabı duydum. Billy Conway ona güveç yaptığını, neredeyse parmaklarını yiyeceğini söyledi."

"Bu kasabada tanımadığın *biri* var mı?"

"Tucker Cove'da yaşamanın cazibesi burada. Herkes hakkında her şeyi biliriz, yine de birbirimizle konuşuruz; çoğunlukla yani."

"Hakkımda başka neler duydun?"

"Harika bir aşçı olmanın dışında mı? Kasabanın tarihiyle de ilgileniyorsun."

"Bunu Bayan Dickens'tan duydun, değil mi?"

Mahcup bir ifadeyle gülerek başını salladı. "Evet, Bayan Dickens'tan."

"Bu hiç de adil değil. Hakkımda her şeyi biliyorsun ama ben seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Her zaman öğrenme şansın var." Resepsiyonun kapısını

BELONGS TO KAKTÜS TEA

açtı, birlikte bekleme odasına doğru yürüdük. "Sanatla ilgilenir misin?"

"Neden sordun?"

"Kasabanın merkezindeki Seaglass Galerisi'nde bu akşam yerel sanatçıların yeni sergilerinin onuruna bir açılış resepsiyonu var. Sergide benim de iki tablom yer alacak; belki uğramak istersin diye düşündüm."

"Sanatçı olduğunu bilmiyordum."

"Bak, hakkımda bir şey biliyorsun artık. Picasso filan olduğumu iddia etmiyorum ama resim yapmak başımı beladan uzak tutmama yarıyor."

"Bu akşam bir ara uğrar bakarım."

"Gelmişken Ned'in kuş heykellerini de görebilirsin."

"Marangozum Ned'in mi?"

"O sadece bir marangoz değil; hayatı boyunca ahşapla iç içeydi. Oyma sanat eserleri Boston'daki galerilerde satılıyor."

"Sanatçı olduğundan bana hiç söz etmedi."

"Bu kasabada birçok insanın gizli yeteneği var."

Muayenehanesinden çıkarken, *sırları da,* diye düşündüm. Doktor Gordon benim sırlarımı duysa, nasıl tepki verirdi acaba? Boston'dan neden ayrıldığımı bilse; Brodie's Watch'ın kulesinde neler olduğunu, kaç gecedir Kaptan Brodie'nin geri gelmesini özlemle beklediğimi bilse... Kaptanın bana verdiği cezanın bir parçası da, bir daha tekrar ortaya çıkıp çıkmayacağı merakıyla beni kıvrandırmaktı belki de.

Yaz turistlerinin kaynaştığı sokağa çıktım. Hiç kimse aklımdan geçenleri hayal bile edemezdi. Kırmızı kadife perde; deri kelepçeler; ipek elbisem yırtılırken çıkan hışırtı... Birden durdum; sıcaktan terliyor, nabzım kulaklarımda atıyordu. Delilik denen şey utanç ile şehvet arasındaki bu vahşi karambol muydu?

Ionia adında, kara sevdalı bir genç kız tarafından yüz elli yıl evvel yazılmış mektubu düşündüm. Genç kız Jeremiah

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Brodie'ye takıntılıydı. Kaptanın adının etrafında ne tür kirli dedikodular dönmüştü ki annesi Ionia'ya, onunla herhangi bir şekilde temas kurmasını yasaklamıştı? Hayattayken kuleye kaç kadın getirmişti?

Eminim, tek kadın ben değilim.

Branca Gayrimenkul Satış ve Yönetim'in bürosuna adımımı attığımda, Donna'yı masasında oturmuş, her zamanki gibi telefonda konuşurken buldum. Elini, *Birazdan seninle ilgileneceğim*, dercesine salladı. Bekleme alanına oturup duvarda sergilenen mülklerin fotoğraflarını incelemeye koyuldum. Yemyeşil çayırlarla çevrili çiftlik evleri; sahil kulübeleri, Victoria dönemine özgü aşırı süslü bir villa... İçlerinde, utanılacak zevkler için özel döşenmiş gizli odasıyla veya hayaletle anılan bir ev var mıydı?

"Ava, evle ilgili her şey yolunda mı?" Donna mavi *blazer* ceketiyle her zaman olduğu gibi gösterişliydi; telefonu kapatmış, ellerini masasının üstünde resmi bir şekilde kenetlemişti.

"Her şey çok iyi gidiyor" diye cevap verdim.

"Marangozluk işleriyle alakalı olarak Ned'in son faturası geldi elime. O ve Billy tamirat işini bitirmişler anlaşılan."

"Harika bir iş çıkardılar. Kule müthiş görünüyor."

"Artık ev tamamen senin..."

Pek de öyle sayılmaz, diye geçirdim içimden. Bir an sesiz kalıp aklımdaki soruyu kulağa çok da garip gelmeyecek şekilde nasıl sorabilirim diye düşündüm. "Eee, benden önceki kiracıyla temasa geçmek istiyorum. Adı Charlotte demiştin değil mi? Soyadını bilmiyorum."

"Charlotte Nielson. Onunla neden görüşmek istiyorsun?"

"Evde yemek kitabından başka bir şey daha bırakmış. Yatak odasının dolabında ipek bir fular buldum. Hermès; oldukça pahalı bir fular. Onu geri almak isteyeceğine eminim.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

FedEx'le çalışıyorum, adresini bana verirsen kitabı ve eşarbı seve seve ulaştırırım ona. E-posta adresi de lazım olacak."

"Tabii ki, ama korkarım Charlotte son zamanlarda e-postalarına cevap vermiyor. Yemek kitabıyla alakalı olarak günler önce ona yazdım ama hâlâ ses yok." Donna iskemlesinde dönerek bilgisayarına baktı. "İşte adresi. 4318 Commonwealth Meydanı, Numara 314" diyerek yüksek sesle okudu. Bir kâğıt parçasına not aldım. "Çok ciddi bir kriz olmalı."

Başımı kaldırıp baktım. "Pardon, anlamadım?"

"Evden ayrıldıktan sonra bana bir not gönderip ailesiyle ilgili bir kriz yaşandığını ve kira anlaşmasından caymak durumunda kaldığı için üzgün olduğunu söyledi. Ağustos sonuna kadar kirasını ödemişti, o yüzden mal sahibi herhangi bir girişimde bulunmadı. Yine de çok ani oldu ayrılışı; biraz da garip."

"Sana krizin ne olduğundan bahsetti mi?"

"Hayır. Sadece o postadaki notu aldım. Durumu kontrol etmek için eve gittiğimde, o çoktan eşyalarını toplamış ve ayrılmıştı. Çok acelesi vardı anlaşılan." Donna neşeli emlakçi gülümsemesini takındı. "Ama işin iyi tarafından bakalım; onun ayrılması sayesinde ev sana kalmış oldu."

Brodie's Watch'tan apar topar ayrılan kiracı hikâyesi tuhaf olmanın da ötesinde, korkutucuydu ama gitmek üzere ayağa kalktığımda bunu ona söylemeye niyetli değildim.

Kapıya varmıştım ki Donna, "Kasabada bazı bağlantıların olduğunu fark etmemiştim" dedi.

Ona doğru döndüm. "Bağlantılar mı?"

"Sen ve Ben Gordon. Arkadaşsınız, değil mi? Sizi birlikte kafede gördüm."

"Ah, şu mesele..." Omuzlarımı silktim. "O gün sıcaktan biraz başım dönmüştü; Doktor Gordon da bayılmamdan korktu. İyi bir adama benziyor."

"Öyledir. Herkese karşı iyidir" diye ekledi. Söylemek istedi-

BELONGS TO KAKTÜS TERAS

ği şey çok açıktı: *Kendini özel sanma...* Donna'nın buz gibi bakışlarından, gelecekte Doktor Ben Gordon konusunu gündeme getirmekten kaçınmamızın en hayırlısı olacağını anladım.

Donna bir kez daha telefona uzandı, ben kapıdan çıkarken, o telefonu tuşlamaya başlamıştı bile.

İpek eşarbı yatak odamdaki dolaptan çıkardım, ipeğin üstündeki yaz mevsimini akla getiren gül desenlerine beğeniyle baktım. Bu, bahçe partilerinde flört ederken, şampanya yudumlarken boyna atılacak bir fulardı. Tam da benim şehirde giydiğim sıkıcı siyah elbiselerden birini renklendirecek, canlandıracak bir aksesuardı; şeytana uyup bir an acaba bende mi kalsa diye düşündüm. Ne de olsa Charlotte dönüp de fularını sormamıştı, onu pek aradığı söylenemezdi, değil mi? Ama sonuçta bu onun fularıydı, benim değil. Hem ona kuledeki hayaletle ilgili soru sormak istiyorsam, fular, sohbeti başlatmanın en iyi yoluydu.

Aşağı inip fuları pelür kâğıda sardım, yemek kitabıyla birlikte FedEx zarfına koydum. Zarfa bir de not ekledim.

Charlotte, ben Brodie's Watch'ın yeni kiracısıyım. Yemek kitabını ve harikulade fularını evde unutmuşsun; onları geri almayı istediğine eminim.

Ben bir yazarım ve seninle bu ev ve evde geçirdiğin zaman hakkında sohbet etmeyi çok istiyorum. Vereceğin bilgiler halen yazmaya devam ettiğim yeni kitabım için faydalı olabilir. Telefonda konuşma şansımız var mı? Lütfen beni ara ya da ben seni arayabilirim.

Telefon numaramı ve e-posta adresimi de ekleyerek zarfı kapattım. Yarın kargoya verecektim.

O öğleden sonrasını ocağı temizlemek, bir kez daha Hannibal'ı beslemek ve kitabımın balıklı paylarla ilgili bölümünü yazmak gibi işlerle geçirdim. Akşama doğru Charlotte'a göndereceğim paket sürekli aklıma düşmeye baş-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ladı. Geride bıraktığı şeyleri düşündüm. Bir şişe viski (ki bitireli çok olmuştu, sağ olsun), fular, tokyo, üstünde adı yazılı olan *Yemek Pişirme Keyfi* kitabı. Beni en çok şaşırtan, sonuncusu olmuştu. Sayfalarına yağ bulaşmış kitap belli ki mutfağın demirbaşlarındandı ve ben kıymetli bir yemek kitabını arkamda bırakmayı hayal bile edemiyordum.

Dizüstü bilgisayarımı kapatırken akşama ne hazırlayacağımı düşünmediğimi fark ettim. Bu da *onun* geri gelmesini dört gözle bekleyerek geçireceğim o uzun akşamlardan biri mi olacaktı? Kendimi, on, yirmi yıl sonrasında hâlâ bu evde oturmuş, kısa bir süre görünüp sonra kaybolan bir adamın ortaya çıkmasını beklerken hayal ettim. Yanımda bana eşlik eden kedimden başka kimse olmaksızın, daha kaç akşam, daha kaç yıl burada onu bekleyecektim?

Başımı kaldırıp saatte baktığımda yedi olduğunu gördüm. Şu an Seaglass Galerisi'nde insanlar şaraplarını yudumluyor, sanatın zevkini çıkarıyorlardı. Ölülerle değil, canlılarla konuşuyorlardı.

Çantamı kapıp onlara katılmak üzere evden dışarı çıktım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

15

Seaglass Galerisi'nin camından baktığımda, şampanyalarını yudumlayan iyi giyimli bir kalabalıkla arp çalan uzun siyah elbiseli bir kadın gördüm. Bu insanların hiçbirini tanımıyordum ve kıyafetim ortama hiç uygun değildi. Arabaya binip eve dönmeyi düşündüm ama sonra kalabalığın arasında Ned Haskell'i gördüm. Adı, galeri vitrinine yapıştırılmış posterde, sergide yer alan sanatçılar arasında geçiyordu. Üstünde her zaman olduğu gibi kot pantolon olsa da, bu kez serginin şerefine, düğmeleri ilikli beyaz bir gömlek giymişti. Tek bir tanıdık yüz görmek bile galeriye girmem için yeterli oldu.

İçeri girdim, sıvı cesaret ihtiva eden şampanya kadehlerinden birini alıp salonun karşısında durmakta olan Ned'e doğru yürüdüm. Oyma sanat işlerinin teşhir edildiği, her biri ayrı kaideler üstüne oturtulmuş kuş figürlerinin önünde duruyordu. Marangozumun aynı zamanda bir sanatçı, hem de etkileyici bir sanatçı olduğunu nereden bilebilirdim? Kuşlarının her biri nevi şahsına münhasırdı. İmparator penguen başını geriye atmış, gagası, gökyüzüne bağırıyormuş gibi açık halde duruyordu. Martı iki kanadının altına birer balık sıkıştırmıştı; yüzünde, *Sakın elimden almaya kalkışmayın*, dercesine bir ifade vardı. Oyma işi kuşlar beni güldürdü ve birden Ned'e farklı bir gözle bakmaya başladım. O yetenekli bir ma-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rangozdan daha fazlası, aynı zamanda hoş bir mizah anlayışına sahip bir sanatçıydı. Çevresi seçkin bir kalabalıkla sarılmıştı; diken üstünde görünüyordu, anlaşılan hayranlarının ilgisinden gözü korkmuştu.

"İşte şimdi gizli yeteneğin hakkında bilgi sahibi olabildim" dedim ona. "Haftalardır evimde çalışıyorsun ve bana bir kez olsun sanatçı olduğunu söylemedin."

Mütevazı bir tavırla omuzlarını silkti. "Benim sırlarımdan biri sadece."

"Bilmem gereken başka sırların var mı?"

Ned elli sekiz yaşında bile olsa yüzü hâlâ kızarıyordu; o halini çok çekici buldum. Hakkında ne kadar az şey bildiğimi şimdi fark ediyordum. Çocukları var mıydı? Neden hiç evlenmemişti? Marangoz olarak bana yeteneğini göstermiş ama bunun ötesinde kişiliği hakkında hiçbir şey açık etmemişti.

Bu bakımdan onun bildiğinden çok daha fazla benziyorduk birbirimize.

"Oyma işlerinin Boston'da satıldığını duydum."

"Evet, oradaki galeri bunlara 'köy sanatı' ya da buna benzer abuk sabuk bir şey diyor. Bu bir hakaret mi, değil mi, henüz anlayabilmiş değilim."

Şampanyalarını yudumlamakta olan kalabalığa baktım. "Bu pek de köy kalabalığına benzemiyor."

"Hayır, buradakilerin çoğu şehirli..."

"Burada Doktor Gordon'ın da birkaç tablosu varmış diye duydum."

"Diğer salonda. Galiba bir tanesini satmış bile."

"Onun sanatçı olduğunu da bilmiyordum. Gizli bir yeteneği olan bir başka erkek daha..."

Ned arkasına dönüp salona baktı. Alçak bir sesle "Ava, insanlar karmaşıktır" dedi. "Görünüş aldatıcı olabilir."

Gözlerimi baktığı yöne çevirdiğimde Donna Branca'nın galeriye girmekte olduğunu gördüm. Şampanya kadehini al-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

mak üzereyken göz göze geldik; bir an elinin içki tepsisinin üstünde donakaldığını gördüm, sonra kadehi alıp dudaklarına götürdü, ölçülü bir yudum alıp uzaklaştı.

"Donna Branca ve Ben Gordon... Onlar... şey, ilişkileri var mı?" diye sordum Ned'e.

"İlişkileri mi?"

"Yani birlikteler mi demek istedim."

Kaşlarını çatıp bana baktı. "Neden sordun?"

"Donna geçen gün beni Ben'le birlikte gördüğünde biraz huysuzlaştı da..."

"*Senin* Doktor Gordon'la ilişkin var mı?"

"Doktoru merak ediyorum sadece. Geçen hafta ben baygınlık geçirince evime gelme nezaketi gösterdi."

Ned uzunca bir süre bir şey söylemedi. Bir yabancı olarak yasak bir konuda gaf mı yaptım acaba diye merak ettim. Tucker Cove gibi küçük bir kasabada herkes birbirini o kadar iyi tanıyordu ki, her romantik ilişki yarı yarıya ensest ilişki sayılırdı.

Ned, "Boston'da bir arkadaşın var sanmıştım" dedi.

"Hangi arkadaş?"

"Telefonda Simon adında biriyle konuşurken duydum seni. Sandım ki..."

Güldüm. "O benim editörüm; hem de Scott adında çok iyi bir adamla evli."

"Ya?"

"Anlayacağın kesinlikle muhtemel bir eş değil benim için."

Ned meraklı gözlerle beni süzdü. "Öyle birini arıyor musun?"

Galerideki bazıları çekici, hepsi hayat dolu erkeklere baktım. Karşı cinsten birine ilgi duymayalı aylar olmuş, tüm tutkumu kış uykusuna yatırmıştım.

"Belki de arıyorumdur." Bir kadeh şampanya daha aldım, kısa, siyah elbiseler giymiş kadınların yanından geçip diğer

BELONGS TO KAKTÜS TEK

salonun yolunu tuttum. Ben de onlar gibi kasabanın yazlık ziyaretçilerinden biriydim ama bu kalabalıkta kendimi yabancı gibi hissediyordum. Maine'li de değildim, bir sanat koleksiyoncusu da; kendime has bir kategorideydim: Hayaletli evde yaşayan kedili kadın... Akşam yemeği yememiştim ve şampanya etkisini hemen göstermeye başlamıştı; salon birden aşırı gürültülü, aşırı parlak, aşırı sanat dolu görünmeye başladı gözüme. Duvarları taradım, anlaşılması zor soyut resimlere ve devasa eski araba fotoğraflarına baktım. Ben Gordon'ın tablolarından nefret etmemeyi diledim; *Ay, tablona bayıldım!* numarası yapacak kadar iyi bir yalancı değildim çünkü. Sonra çerçevelerden birine tutturulmuş kırmızı bir nokta dikkatimi çekti; bu, tablonun satıldığı anlamına geliyordu. Bir bakışta, birinin bu tabloya neden 2.500 dolar verdiğini anladım. Ressam denizde yaşanan kıyameti yakalamayı, rüzgârla birlikte kabarmış dalgaları, fırtına bulutlarıyla kararmış ufkun huzursuzluğunu tasvir etmeyi çok iyi başarmıştı. Sanatçının *B Gordon* imzası, yeşil su girdabının içine gizlenmişti neredeyse.

Bu tablonun yanında, hâlâ satın alınabilecek bir başka B. Gordon tablosu asılıydı. Diğer tablodaki meşum deniz manzarasından farklı olarak bunda, bir sahil ve çakıltaşlarına küçük dalgacıklar halinde yayılan sakin bir su resmedilmişti. Görüntü öylesine gerçekçiydi ki fotoğraf zannedilmesi mümkündü; fırça darbelerini görmek için iyice yaklaştım tabloya. Acı verecek denli bükülmüş gövdesi olan bir ağaçtan tutun da, yosunlarla kaplı kayalara ve bir adanın ünlem işaretini andırarak kıvrılan sahil şeridine kadar her detay, buranın gerçek bir yer olduğunu söylüyordu bana. Ben Gordon gölgeler büyür, gün ışığı yavaş yavaş ortadan kaybolurken, kaç saatini, kaç gününü bu sahili resmetmek için harcamıştı acaba? "Cesaret edip de fikrini sorayım mı, yoksa sıvışıp gideyim mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Tablodan öylesine büyülenmiştim ki Ben Gordon'ın hemen yanımda durduğunu fark edemedim. Çevremizdeki onca insana rağmen sadece bana odaklanmıştı, öylesine dikkatli bakıyordu ki başımı çevirmek zorunda hissettim ve tekrar tabloya döndüm.

"Sana karşı kesinlikle dürüst olacağım" dedim.

"Kendimi duyacağım sözlere hazırlasam iyi olacak galiba."

"Bana sanatçı olduğunu söylediğinde, tablolarının *bu kadar* iyi olabileceğini hiç mi hiç tahmin etmemiştim. O kadar gerçek görünüyor ki, ayağımın altında çakıltaşlarını hissettim adeta. Ressam yerine doktor olman ne büyük bir kayıp!"

"Şey, tıp ilk tercihim değildi zaten."

"O zaman neden onca yıl eğitim gördün?"

"Muayenehaneme geldin, babamın ve büyükbabamın fotoğraflarını gördün. Sanki Tucker Cove'da hep bir Doktor Gordon olmalıymış gibi; eh, ben kim oluyorum ki bu geleneği bozayım?" Hüzünlü bir kahkaha attı. "Babam bana hep boş zamanımda resim yapabileceğimi söylerdi. Onu hayal kırıklığına uğratacak kadar cesur değildim." Deniz manzarasına, o çalkantılı yeşil sularda kendi hayatını görüyormuş gibi dikti gözlerini.

"Asi olmak için hiçbir zaman geç değil."

Çevremizdeki kalabalık artar, odayı arpın ezgileri doldururken, bir an için birbirimize gülümsedik. Birisi omzuna hafifçe dokununca, Ben Gordon arkasına döndü. Şık giyimli, esmer bir kadın, onunla tanıştırmak için yaşlı bir çifti yanlarına getirmişti.

"Ben, konuşmanı böldüğüm için özür dilerim ama yanımda Cambridge'den Bay ve Bayan Weber var. *Sahilden Manzaralar* tablondan çok etkilenmişler, ressamıyla tanışmak istediler."

Bayan Weber, "Bu tablo gerçek bir yeri mi tasvir ediyor?" diye sordu. "O kadar kusursuz ki..."

"Evet, burası gerçek bir sahil ama ben kendimce biraz te-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

mizlik yaptım. Sahipsiz eşyayı, ıvır zıvırı hariç tuttum. Resim yaparken hep gerçek mekânlar seçerim."

Weber'ler tabloya daha yakından bakmak ve daha çok soru sormak için hareketlenirken, Ben tablosunu rahatça pazarlayabilsin diye yanlarından uzaklaşmaya başladım. Ben koluma girip, "Ava, biraz daha kalabilir misin? Belki daha sonra birlikte bir şeyler atıştırırız, ne dersin?" dedi.

Cevap vermek için düşünecek zamanım yoktu, hem Weber'ler hem de esmer kadın bizi izliyordu. Başımı sallayıp yoluma devam ettim.

Doktorumla akşam yemeği... Akşam için hiç de beklediğim bir gelişme değildi.

Salonda dolaştım, şampanyamı yudumlarken Ben'in davetinin altında gereğinden fazla şey mi arıyorum diye düşündüm. Saat sekizdi ve galeri o kadar kalabalıklaşmıştı ki serginin en gözde eserlerini görebilmek için yanlarına yeterince yaklaşamıyordum. Kendimi sanat uzmanı olarak nitelendiremezdim ama neden hoşlandığımı bilirdim ve sergide takdir ettiğim birkaç eser vardı. Kırmızı bir etiket, şimdi de Ned'in martısını süslüyordu, Ned de parlak eflatun kaftanlı bir kadın tarafından köşeye çekilmişti. Tepedeki evimde geçirdiğim onca yalnız geceden sonra nihayet komadan çıkmışım gibi hissediyordum kendimi; bunun için Ben Gordon'a teşekkür etmeliydim.

Ben'in etrafı Weber'ler, galeri sahibi esmer kadın ve beş altı hayranla çevrilmişti. Ben, bulunduğum yere doğru özür dilercesine bir bakış attı; açlık ve şampanya yüzünden başım dönmeye başlamış olsa da, o bakış sabırla beklemeye devam etmemi sağladı. Akşam yemeği için davet edebileceği onca kadın arasından neden beni seçmişti? Kasabadaki yeni kadın ben olduğum için mi? Tucker Cove'daki gözde bekâr olarak, belki de sürekli kadınlar tarafından kovalanmaktan bıkmış, onunla ilgilenmeyen tek kişi olduğum için beni seçmişti.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Yoksa ben de mi ilgileniyordum onunla?

Galeriyi dolaştım, dikkatim aslında Ben'in sesine, kahkahasına çevriliyken, arada bir sanat eserlerine göz gezdirdim. Bir ara soyut, bronz bir heykelin önünde durdum: *İhtiras*. Kıvrımlı bedenler tam anlamıyla birleşmişti, öyle ki biri nerede başlıyor, diğeri nerede bitiyor anlamak mümkün değildi. Aklıma kulenin odası ve Jeremiah Brodie geldi. Bileklerimdeki deri kelepçeleri ve terleyen, birbirine çarpan bedenlerimizi düşündüm. Ağzımın kuruduğunu, yüzümün kızardığını hissettim. Bir elimi heykelin kıvrımına dayayıp gözlerimi kapattım; bronz, kaptanın sırt kasları gibi sert ve acımasızdı. *Lütfen, bu akşam gel bana. Seni istiyorum.*

"Ava, gidelim mi?"

Gözlerimi açtığımda Ben'in bana gülümsediğini gördüm. Saygıdeğer Doktor Gordon'ın benimle ilgilendiği açıktı; peki ben onunla ilgileniyor muydum? Gerçek bir erkek beni, Jeremiah Brodie'nin tatmin ettiği gibi tatmin edebilir miydi?

Galerinin kalabalığından kaçıp ılık yaz akşamına attık kendimizi. Tucker Cove'da herkes dışarıdaydı sanki; kasabanın sokakları insan kaynıyordu. Tişört satan mağazalar kalabalıktı, dondurma büfesinin önünde her zaman olduğu gibi kuyruk vardı.

Bir başka dolu restoranı geride bırakırken, "Boş masa bulamayacağız galiba" dedim.

"Masaya ihtiyacımızın olmayacağı bir yer biliyorum."

"Nerede?"

Gülümsedi. "Tucker Cove'ın en iyi yemek yapan yerinde. Güven bana."

Kasaba merkezinden dönüp parke taşlı bir sokak boyunca limana doğru yürümeye başladık. İskele sakindi, etrafta dolaşan birkaç turist vardı sadece. Demirledikleri yerde gıcırtılı sesler çıkaran yelkenlileri ve olta atmış bir balıkçıyı geride bıraktık.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Balıkçı, "Sular yükseliyor, uskumrular geliyor" diye seslendi. Sokak lambasının loş ışığında avına baktım, kovasında kıpırdanan gümüş renkli bir balık vardı.

Ben'le bir yemek arabasının etrafında toplaşmış küçük bir kalabalığa doğru yürümeye devam ettik. Üstünde dumanları tüten tencereler gördüm, burnuma nefis kokular çalındı. Ben'in beni iskeleye neden getirdiğini şimdi anlamıştım.

"Gümüş çatal bıçak takımı, keten peçete yok, sadece ve sadece ıstakoz var" dedi. "Umarım senin için sorun olmaz."

Sorun olmak mı? Benim de can attığım şey *tam olarak* buydu.

Sıcacık ıstakoz, mısır ve kızarmış patates alıp yemeğimizi rıhtımdaki sete götürdük. Orada plastik tabaklarımız kucağımızda, bacaklarımızı kayalardan sarkıtarak oturduk. Tek eksik, bir şişe şaraptı ama üç kadeh şampanyadan sonra bu akşam daha fazla içmesem iyi olacaktı. Sohbet edemeyecek kadar acıkmıştım, hemen yemeğime daldım, ıstakozun etini ustalıkla kabuğundan sıyırıp ağzıma attım.

"Istakoz ayıklamak için derse ihtiyacın yok gibi görünüyor" dedi Ben.

"Mutfakta çok tecrübem var. İstiridye kabuklarını ne kadar çabuk soyduğumu görsen şaşarsın." Çeneme akan tereyağını silip gülümsedim. "Kusursuz yemek diye buna derim. Ne telaşlı garsonlar ne gösterişli mönü... Sadelik ve tazelik her zaman günün kazananı olur."

"Böyle buyurdu yemek yazarı..."

"Böyle buyurdu yemek yemeyi seven herhangi biri..." Mısırdan bir ısırık aldım; tam da umduğum gibi tatlı ve gevrekti. "Kitabımda bir bölümü olduğu gibi ıstakoza ayırmak istiyorum."

"Eskiden ıstakoza değersiz bir yiyecek gözüyle bakıldığını biliyor musun? Sefertasında ıstakoz getirmişsen, herkes sana fakir gözüyle bakarmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Evet, çılgınca, değil mi? Kimsenin bunun tanrıların yiyeceği olduğunu düşünmemiş olması yani."

Güldü. "Tanrıların yiyeceği nedir bilmiyorum ama ıstakoz hakkında bilgi toplamak istersen, Kaptan Andy'yle temas kurmanı sağlayabilirim." Limanda sallanan bir tekneyi işaret etti. "Şu tekne onun. *Tembel Kız*. Seni teknesiyle denize çıkarabilir ve ıstakoz avıyla ilgili bilmek istediğinden fazlasını anlatabilir."

"Makbule geçer, teşekkür ederim."

Karanlık limana baktı. "Çocukken bu teknelerde çalışırdım. Bir yaz şuradaki *Mary Ryan*'ın mürettebatındaydım." Rıhtıma bağlı, yelkenleri yandan, üç direkli bir tekneyi işaret etti. "Babam hastanede laboratuvar yardımcısı olarak çalışmamı istiyordu ama ben yaz boyu dört duvar arasında tıkılıp kalma düşüncesine tahammül edemedim. Dışarıda, suda olmaya ihtiyacım vardı." Istakoz kabuklarını fırlattı; yumuşak bir sesle suya düştü kabuklar. "Denize açılmayı sever misin?"

"Kardeşimle New Hampshire'da gölde yelken açarak büyüdük."

"Demek bir kardeşin var. Senden büyük mü, küçük mü?"

"İki yaş büyük."

"Ne iş yapıyor?"

"Boston'da doktor. Ortopedi cerrahı." Lucy konusunun açılması beni rahatsız etti; hemen konuyu değiştirdim. "Denizde hiç yelken açmadım ama. Dürüst olmak gerekirse, deniz biraz korkutur beni. Tek bir hatada işin biter." Ona döndüm. "Istakoz avcısının denizde bulduğu cesede ne oldu?"

Omuzlarını silkti. "Sonrasındaki gelişmeleri bilmiyorum. Büyük ihtimalle bir kazadır. İnsanlar teknede sarhoş olurlar, dikkatsiz davranırlar." Bana baktı. "Ben denizdeyken hiçbir zaman dikkatsiz davranmam. İyi bir denizci, denize gerektiği saygıyı gösterir."

Denizi çok iyi tanıyan Kaptan Brodie'yi düşündüm. Ama

BELONGS TO KAKTÜS TEA

onun da sonunu deniz getirmiş, kemikleri dalgaların altında kalmıştı. Rüzgâr biraz önce adımı fısıldamış gibi titredim.

"Ava, korkunu yenmene yardımcı olabilirim."

"Nasıl?"

"Benimle birlikte denize açıl. Neyi beklemek gerektiğini bilmek ve buna hazırlıklı olmakla ilgili her şeyi göstereyim sana."

"Teknen mi var?"

"Tek direkli, dokuz metrelik ahşap bir tekne... Eski ama güvenilir bir teknedir." Istakoz kabuklarını suya attı. "Durumu net olarak ifade etmem gerekirse, sana resmi olarak çıkma teklifine bulunmuyorum."

"Öyle mi?"

"Doktorların hastalarıyla çıkmaması gerekir çünkü."

"O zaman buna başka bir isim bulmamız gerekecek."

"Demek benimle geleceksin?"

Randevulaşmamıştık sözde ama iş şüpheli bir biçimde o noktaya doğru gitmeye başlamıştı. Ona hemen cevap vermedim, peçeteleri ve plastik çatal bıçağı toplarken teklifini düşündüm. Neden tereddüt ettiğimi bilmiyordum; daha önce erkekler konusunda özellikle ihtiyatlı davranmak gibi bir huyum olmamıştı hiç; hem hangi açıdan bakılırsa bakılsın, Ben Gordon müstakbel bir eş olarak düşünülebilecek, gözde bir bekârdı. Hayatını bana göz kulak olmakla geçirmiş, mantıktan asla ödün vermeyen Lucy'nin sesini duyabiliyordum. *Her derde deva bir adam Ava! Çekici, zeki, hem de doktor. Beraber olduğun onca Bay Yanlış'tan sonra tam da ihtiyacın olan erkek.* Lucy sarhoş olup da yaptığım her hatayı, birlikte olup da sonradan pişmanlık duyduğum her erkeği biliyordu.

Biri hariç.

Ben'e baktım. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Tabii."

"Bütün hastalarına denize açılma teklifi yapıyor musun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Hayır."

"Neden ben o zaman?"

"Neden olmasın?" Sorgu dolu ifademi görünce içini çekti. "Özür dilerim, uçarı bir görüntü sergilemek istemedim. Sadece... Seninle ilgili bir şey var ama nedir bilmiyorum. Yazın buraya gelip giden çok insan görüyorum. Birkaç hafta, birkaç ay kalıp gidiyorlar. O insanlarla ilişkiye girip duygusal enerjimi harcamanın bir anlamı olmadığını düşündüm hep. Ama sen farklısın."

"Nasıl?"

"İlgimi çekiyorsun. Hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Görünenin altında keşfedecek daha çok şey varmış gibi geliyor."

Güldüm. "Sırları olan bir kadın..."

"Sen öyle biri misin?"

Gözümüzü birbirimize diktik; bir an beni öpecek diye korktum; bir doktorun hastasıyla yapmaması gereken şeylerden biriydi bu. Neyse ki öyle bir şey olmadı ve Ben gözünü tekrar limana çevirdi. "Özür dilerim. Sözlerim kulağa çok tuhaf geliyor olmalı."

"Kulağa bulmaca kutusunu açmak istiyormuşsun gibi geliyor."

"Kastettiğim şey kesinlikle bu değildi."

"Neydi?"

"Ava seni *tanımak* istiyorum. Seninle ilgili önemli önemsiz, öğrenmeme izin vereceğin her şeyi bilmek istiyorum."

Kulede beni neyin beklediğini düşünerek hiçbir şey söylemedim. Hem acıyı hem zevki büyük bir hevesle kucakladığımı bilse, Ben nasıl şaşırırdı diye düşündüm. Sadece Kaptan Brodie biliyordu sırrımı. O, utancımın kusursuz ortağıydı, çünkü kimseye bir şey söylemeyecekti.

Sessizliğim biraz fazla uzun sürünce Ben mesajı aldı. "Geç oldu. Seni daha fazla tutmayayım."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Birlikte ayağa kalktık. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim. Çok keyif aldım."

"Yine buluşalım. Bir dahaki sefere denizde; ne dersin?"

"Teklifini düşüneceğim."

Gülümsedi. "Havanın iyi olduğu bir gün seçerim. Hiçbir konuda endişe duymana gerek kalmayacak."

Eve vardığımda Hannibal'ı girişte oturmuş, beni beklerken buldum. Parlak kedi gözleriyle beni izliyordu. Başka neler görüyordu acaba? Hayaletin varlığını sezinliyor muydu? Basamakların dibinde durup havayı kokladım ama burnuma yeni boya ve talaş kokusundan başka bir şey gelmedi.

Yatak odama gidip soyundum ve ışıkları kapattım. Karanlıkta çıplak halde durdum; umutla gelmesini bekledim. Neden geri dönmemişti? Gelmesini nasıl sağlayabilirdim? Onsuz geçen her akşamın ardından, aslında hiç var olmadığını, onun şarap ve yalnızlığın eseri bir fanteziden ibaret olduğunu düşünüp endişeleniyordum. İnsanın aklını yitirmesi böyle bir duygu mu diye merak ederken, şakaklarımı ovuşturdum. Yoksa kedi tırmığı yüzünden mikrop kapmıştım da beyin iltihabı mı neden oluyordu bunlara; işte bu Lucy'nin kabul edebileceği türden mantıklı bir açıklamaydı. Ne de olsa mikroplar mikroskobun altında görülebiliyor, deney tüplerinde yetiştirilebiliyordu. Kimse onların varlığından ya da insan beyninde yapabilecekleri tahribattan şüphe etmiyordu.

Belki bu gerçekten de Hannibal'ın suçuydu.

Yatağa girip örtüyü çeneme kadar çektim. En azından yatak örtüsünün cildimde bıraktığı tazelik hissinin, okyanusun uzaklardan gelen ve ıslığı andıran sesinin ve yanımda yatan Hannibal'ın hırıltısının gerçek olduğunu biliyordum.

Karanlıkta hiçbir şey ortaya çıkmaz; şekle şemaile bürünmez; koyulaşan gölgeler kanlı canlı bir erkek halini almaz. Bu akşam beni ziyarete gelmeyeceğini biliyordum bir şekil-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

de; belki de hiçbir zaman burada olmamıştı. Ama ben istediğim takdirde yatağımda *olabilecek* bir erkek vardı. Gerçek bir erkek...

Seçim yapma zamanı gelmişti.

16

Callista rüzgârda yan yatmış halde baş kısmıyla dalgaları yararak ilerlerken ana yelken geriliyordu. Teknenin sağ tarafındaki parmaklığa tutundum.

Ben dümenden, "Endişelendin mi?" diye seslendi.

"Şey, biraz!"

"Endişelenecek hiçbir şey yok. Arkana yaslan ve manzaranın tadını çıkar. Her şey kontrolüm altında."

Gerçekten de öyleydi. *Callista*'nın güvertesine adımımı attığım andan itibaren emin ellerde olduğumu anlamıştım. Ben denizde geçireceğimiz bu günü kusursuz kılmak adına her şeyi düşünmüştü. Buzdolabında madensuyu ve şarap soğumaya bırakılmıştı, piknik sepeti peynir, meyve ve tavuklu sandviçle doluydu. Öğle yemeği hazırlamayı önermiştim ama Ben her şeyle kendisinin ilgileneceğini söylemiş, dediğini de yapmıştı. Halatların düzenli biçimde sarılmış halde durduğu, pirinç bağlantı parçalarının ışıldadığı, tik ağacının yeni sürülmüş cilayla parladığı bakımlı güvertede etrafıma bakındım.

"Bu tekne hiç de elli yıllık gibi görünmüyor" dedim.

"Ahşap olduğu için sık sık bakım gerektiriyor. Babamın teknesiydi bu; iyi bakmazsam mezarında ters döner, biliyorum." Başını kaldırıp ana yelkene baktı ve yelken halatını çözdü. "Tamam; dönüşe hazır ol!"

Teknenin baş kısmını rüzgâra doğru döndürürken, iskele ta-

BELONGS TO KAKTÜS TEYZE

rafına koştum. Tekne yan yatarak beni bir kez daha suya doğru yaklaştırdı. "Baban vefat edeli ne kadar oldu?" diye sordum.

"Beş yıl. Yetmiş yaşındaydı ve hâlâ tam zamanlı doktorluk yapıyordu. Hastanede viziteye çıktığı bir gün çöktü ve bir daha kalkamadı. Benim sonum da böyle olsun istemiyorum."

"Sen nasıl bir son *istiyorsun*?"

"Çalışırken ölmek istemediğim kesin. Şu an olduğu gibi, denizde olmayı, hoşlandığım biriyle güzel vakit geçirirken ölmeyi yeğlerim."

Cevabı gayet sıradan görünüyordu ama cümlenin, *hoşlandığım biri* kısmına yaptığı vurgu dikkatimden kaçmadı. Başımı çevirip ormanın denize doğru indiği sahil şeridine baktım. Burada hiç plaj yoktu; sadece orman ve martıların üstünde dönüp durduğu, zaman zaman da pike yaptıkları granit kayalar göze çarpıyordu.

Ben, "Hemen şu burnu döndükten sonra küçük, hoş bir koy var" dedi. "Oraya demirleyebiliriz."

"Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Hiç gerek yok Ava. Tek başıma denize açılmaya alışkınım, hallederim."

Ben birkaç ustaca manevranın ardından *Callista*'yı burnun etrafından dolaştırıp tenha koya soktu. O, yelkenleri indirip demir atarken, ben onu izlemekten başka bir şey yapmadım. Güvertede öylesinde rahat ve ne yaptığından emin hareket ediyordu ki, yardım etmeye kalksam muhtemelen ona ayak bağı olurdum. Ben de en iyi yaptığım şeyle meşgul oldum: Şarap şişesini açtım ve piknik düzenini kurdum. Ben yelkenleri bağlayıp halatları sararken kadehini eline tutuşturmaya hazırdım. Demir atan *Callista* yavaşça sallanırken, kaptan kabininde rahatça oturmuş, ideal ölçüde soğutulmuş roze şarabı yudumluyorduk.

"Bundan zevk almayı öğrenebilirmişim gibi geliyor" diye itirafta bulundum.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Bulutsuz gökyüzünü işaret etti. "Yaz günü ve sağlam bir tekne... Bundan iyisi can sağlığı..." Bana baktı. "Seni ekimden sonra da kalman için ikna edebilirim belki."

"Belki. Tucker Cove'ı gerçekten sevdim."

"Ama artık benim hastam olmaman gerekiyor."

"Neden?"

"Sana başka bir şekilde hitap etmeyi düşünüyorum çünkü."

Bu konuşmanın nereye gittiğini ikimiz de anlamıştık. Daha doğrusu *Ben'in* nereye götürmek istediğini; ben henüz bir karar vermemiştim. Şarap yüzünden başımda bir uğultu peyda olurken, yüzümün güneşten kızardığını hissettim. Ben Gordon'ın son derece çekici mavi gözleri vardı; çok şey görüyormuş gibi görünen gözleri... Bana doğru eğildiğinde ve dudaklarımız buluştuğunda başımı başka yöne çevirmedim.

Şarap, tuz ve güneş ışığı tadı aldım dudaklarından. Cazibesine kapılmam *gereken*, bir kadının isteyebileceği her şeye sahip erkek buydu. İzin vermem halinde bu olabilirdi ama istediğim şey gerçekten de bu muydu? İstediğim *o* muydu? Beni kendine doğru çektiğinde tuhaf bir soyutlanma hissiyle sarmalandım; sanki kendi bedenimin dışında duruyor ve öpüşen iki yabancıyı izliyordum. Ben gerçek olabilirdi ama öpüşü, içimdeki ateşi tutuşturmayı başaramadı; tam tersine, özlediğim, gerçek mi değil mi emin olamadığım âşığı daha da çok arzulamama neden oldu.

Cep telefonu çaldığında neredeyse rahatladığımı hissettim.

İçini çekip benden uzaklaştı. "Özür dilerim ama zil sesi, bunun cevaplamam gereken bir çağrı olduğunu söylüyor."

"Tabii."

Tekne çantasından telefonunu çıkardı. "Ben Doktor Gordon."

Sesindeki ani değişikliği işittiğimde elim şarap şişesine gitmiş, kadehimi tazelemek üzereydim.

"Raporun son hali bu mu? Bundan emin mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Dönüp ona baktım ama onu izlediğimin farkında değildi. Yüzü asılmış, dudakları gerilmiş, ince bir çizgi halini almıştı. Çağrıyı sonlandırdıktan sonra bir an hiçbir şey söylemedi ve ihanetine uğramış gibi telefona bakakaldı.

"Bir şey mi oldu?"

"Adli tıptan aradılar. Körfezde denizden çıkarılan cesetle ilgili..."

"Cesedin kime ait olduğunu tespit edebilmişler mi?"

"Hayır, kimlik tespiti henüz yapılmamış ama toksikoloji testinin sonuçları gelmiş; vücudunda uyuşturucu veya alkole rastlanmamış."

"Demek boğulduğunda sarhoş değilmiş."

"Boğulmamış." Yüzüme baktı. "Olayın cinayet olduğu sonucuna varmışlar."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

17

Limana dönerken sessizdik; ikimiz de, akşama kadar bütün Tucker Cove'ın duyacağından şüphe etmediğim haberi sindirmeye çalışıyorduk. Sloganı *İşte Hayat Bu* olan bir eyalete bağlı, gelir kaynağının çok büyük bölümünü turizmin oluşturduğu bir kasaba için bu haber hiç de hoş olmayacaktı. Tekneyi rıhtıma bağladık, karaya indiğimde Tucker Cove kasabasına yeni bir gözle bakmaya başladım. Ahşap kaplama binaları ve kaldırım taşından caddeleriyle, görünürde hâlâ sevimli bir New England kasabasıydı ama şimdi her yerde gölgeler ve sırlar görüyordum. Bir kadın öldürülmüş, cesedi denize atılmıştı ama kimse adını bilmiyor ya da ortaya çıkarmak istemiyordu.

Akşam evde kendimi her zamanki yöntemimle rahatlatmaya çalıştım: Yemek yaparak... Tavuk ve kruton hazırladım; bu, uykumda bile hazırlayabileceğim kadar bilindik bir yemekti benim için. Otomatiğe bağlamışçasına maydanoz ve sarmısak doğrayıp zeytinyağında kızarmış ekmekle karıştırdım. Aklım hâlâ öldürülen kadındaydı. Cesedinin bulunduğu güne geri döndüm. Deniz suyuyla parıldayan mavi muşambayı ve Ben'in, muşambayı kaldırdıktan sonra altına yatan şeye bakarken yüzünde beliren dehşet ifadesini hatırladım.

Tavuğu fırından çıkarıp ikinci beyaz şarap kadehimi doldurdum. Aferin bana, diye geçirdim içinden, saat dokuzdu ve

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ben sadece ikinci kadehteydim. Bugün gördüklerimden sonra bu ikinci kadehin hak edilmiş olduğunu düşünerek iri bir yudum aldım. Alkol kanımda parafin ateşi gibi alev aldı ama gerginliğim azalırken bile aklım ölen kadındaydı. Genç miydi, yaşlı mı? Güzel miydi, sade mi?

Kaybolduğunu neden kimse polise ihbar etmemişti?

O akşam merdivenden yuvarlanmış ve boynumu kırmış olsaydım, birinin *beni* özlemesi ve araması ne kadar sürerdi? Donna Branca önünde sonunda fark ederdi tabii ama beni özlediği için değil, kira parasını ödemediğim için... Faturanızı ödemediğinizde insanlar sizi fark ederler ama bu haftalar alabilirdi tabii. O zamana dek cesedim çoktan çürümeye başlardı.

Hannibal yemek masasına sıçrayıp gözünü tabağımdaki tavuk dilimlerine diktiğinde, *Ya da kedime yem olurdum* diye düşündüm.

Üçünü kadehimi içiyordum. İçkiyi azaltmaya çalışıyordum ama bu akşam ne kadar içtiğim umurumda değildi doğrusu. Kim vardı ki beni kınayacak? Çok içmem konusunda sadece Lucy gerçekten endişelenirdi ama o burada değildi ve her zaman yaptığı gibi beni kendimden koruyamazdı.

Masada oturup gözümü, sunumunu kusursuz biçimde yaptığım yemeğime diktim: et suyu ve beyaz şarapla hazırlanmış sosla servis edilen tavuk eti parçaları... Fırında taze patates. Kruton ve İspanyol zeytinyağıyla hazırlanmış salata...

Lucy'nin en çok sevdiği yemekti bu. Her doğum gününde ona bu yemeği pişirirdim.

Onları yine masada karşımda oturmuş bana gülümserken görebiliyordum. Lucy ve Nick şarap kadehlerini aşçının şerefine kaldırmışlardı. Lucy, "Son yemeğimi Ava'nın pişirmesini isterim" diyordu. Sonra son yemeğimizde ne yemek isterdik diye sohbet etmeye başladık. Lucy, "Ava'nın fırında kızarmış tavuğu" dedi. Benim son yemek olarak seçimim, bir

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kadeh soğutulmuş Frascati ile birlikte *cacio e pepe* olurdu. Nick'inki ise tabii ki sığır etiydi. "Orta pişmiş kemiksiz pirzola... Hayır hayır, Wellington usulü bonfile olsun! Madem son yemeğim, o zaman biraz havalı bir şeyi tercih edeyim" dedi. Hepimiz güldük, çünkü Nick Wellington usulü bonfile hiç yememiş olsa da, kulağa çok lezzetli geldiğini düşünüyordu.

Keşke o günkü doğum günü partisine, hepimizin birlikte ve mutlu olduğumuz o akşam yemeğine geri dönebilseydim. Oysa şimdi mağarayı andıran bu kocaman evde tek başıma oturuyordum. Burada tek başıma ölsem, kendimden başkasını suçlayamazdım.

Tabağıma elimi pek sürmedim ve o halde masada bıraktım. Şişeyi ve kadehimi alıp yukarı çıktım. Şarap ısınmaya başlamıştı ama tadını umursayacak durumda değildim artık; sadece içkiyle gelen kayıtsızlık hissine kavuşmaya can atıyordum, o kadar. Odama geldikten bir süre sonra şişenin dibini görüp kendimi yatağa attım. Ölü kadın suda, sarhoş kadın yatak odasındaydı.

Işığı kapatıp gözümü karanlığa diktim. Okyanus bu akşam yerinde duramıyordu; dalgaların sahili dövdüğünü duyabiliyordum. Uzaklardaki bir fırtına dalgalara neden oluyor, dalgalar öfkeli rüzgârın etkisiyle yuvarlanıyor, kayalara çarpıyordu. Çıkan ses o kadar sinir bozucuydu ki yatağımdan kalkıp pencereyi kapadım, buna rağmen dalgaların sesini duyabiliyor, kokusunu alabiliyordum. Koku o denli güçlüydü ki bir an boğulduğumu sandım ve işte o an fark ettim: *O buradaydı.*

Pencereden odaya doğru döndüm. Jeremiah Brodie karşımda duruyordu.

"Bugün bir adamla birlikteydin" dedi.

"Sen nereden..."

"Onun kokusunu taşıyorsun."

"O sadece bir arkadaş. Teknesiyle denize açıldık."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Yaklaştı. Bir tutam saçımı tutup parmaklarının arasından kaymasına izin verirken titredim. "Ona, dokunacağı kadar yakındın."

"Evet, ama..."

"Baştan çıkarılacak kadar yakın."

"Sadece bir öpücüktü. Benim için hiçbir anlamı yok."

"Yine de suçluluk duyduğunu hissediyorum." Şimdi o kadar yakınımdaydı ki, nefesinin sıcaklığını saçlarımda hissediyordum. "Utancını hissediyorum."

"Onunla ilgili değil. Bugünle ilgili değil."

"Utanç duyacak bir şey yaptın sen."

Yıldızların soğuk ve acımasız parıltısını yansıtan gözlerinin içine baktım. Sözlerinin Ben Gordon'la ve masum öpüşmemizle bir alakası yoktu. Hayır, ben Maine'e gelmeden önce olanlarla ilgiliydi bu. Yeni yıl arifesiyle ve o gün işlediğim, kendimi asla affetmeyeceğim günahla ilgiliydi. Kaptan Brodie'nin cildimde duyduğu şey, suçluluğun kalıcı kokusuydu.

"Sana dokunmasına izin verdin."

"Evet."

"Seni kirletmesine izin verdin."

Gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. "Evet."

"Arzuladın. Onu arzuladın."

"Niyetim bu değildi. O akşama geri dönebilsem, o akşamı bir daha yaşayabilsem..."

"Ama yaşayamazsın. Ben bu yüzden buradayım."

Elmas gibi parıldayan gözlere baktım. Sesinde haklı bir yargı ve olacaklara dair bir vaat duydum. Kalbim gümbürdüyor, ellerim titriyordu. Dokunuşunun açlığını çekmiş ve günlerdir geri dönmesini beklemiştim. Şimdi karşımda dururken, beni bekleyen şeyden korkuyordum.

"Kuleye" diye emretti.

Odadan çıkarken bacaklarım titriyordu. Koridorda tökezle-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

meme içtiğim kadehler dolusu şarap mı, yoksa korku mu sebep oluyordu? Zemin çıplak ayaklarımın altında buz tabakası gibiydi, rutubetli hava geceliğimin içine nüfuz ediyordu. Basamaklara çıkan kapıyı açtım, yukarıda titreşen mum ışığına baktım.

Dünyasının eşiğinde durdum. Attığım her adımla kendi dünyamı geride bırakıyordum.

Basamakları tırmanırken, mum ışığı iyice parlak hale geldi. Kaptan Brodie hemen arkamdaydı ve geri dönmeme izin vermeyecekti; çizmelerinin basamakta çıkardığı ağır ve acımasız sesleri duyuyordum. Gidebileceğim tek yön vardı ve ben, beni hem zevk hem de cezanın beklediğini bildiğim odaya doğru çıkmaya devam ettim.

Merdivenin başına gelince kapıyı açıp içeri, kuleye adımımı attım. Sapsarı mum ışığı çevremi kuşatırken, ayak bileklerimde hışırdayan bakır rengi ipek elbisenin eteğine baktım. Gecenin soğuğunu hissetmiyordum artık; şöminede ateş yanıyor, alevler kütükleri yalıyordu. Bir düzine mum duvar apliklerinde titreşiyordu; bir an pencerede kendi yansımamı gördüm. Uzun elbise kalçamın biçimini almış, fildişi beyazı göğüslerim, elbisenin dekoltesinde belirginleşmişti.

Onun dünyasında, onun zamanındaydım.

Perdeyle örtülmüş bölmeye girdi. O perdenin ardında ne olduğunu biliyordum artık. O yatakta kollarım ve bacaklarım iki yana ayrılmış bir vaziyette yatmış, onun vahşi arzusunun zevkine varmıştım. Ama bu kez perdeyi yana kaydırdığında yataktan başka şeyler de çıktı ortaya. Geriye doğru bir adım attım.

Elini uzattı. "Gel Ava."

"Bana ne yapacaksın?"

"Ne yapmamı istersin?"

"Canımı acıtacaksın."

"Hak ettiğin şey bu mu?"

Ona verecek cevabım yoktu; geçmişte yaşananlarla ilgili kendimi yeterince cezalandıramayacağımı zaten biliyor-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

du. Beni bu eve ve ona yönlendiren şeyin, suçluluk ve utanç olduğunu biliyordu. Bana ne tür bir işkence yapmaya karar vermişse, hak ettiğimi de...

"Korkuyorum" diye fısıldadım.

"Ama bir yandan da hoşuna gidiyor, değil mi?" Elinin tersiyle yanağımı okşamak için uzandığında irkildim. "Acının sadece ve sadece zevkin diğer yüzü olduğunu öğretmedim mi sana?" Istırap çığlığının, zevk çığlığından farklı olmadığını... Bu akşam suçluluk duymadan eğleneceksin, çünkü emirleri ben vereceğim. Bunun için can atmıyor muydun, bunu çılgınca arzu etmiyor muydun sen? Islak değil misin, vücudun, kendisini olacaklara hazırlamıyor mu?"

O konuşurken bile bacaklarımın arasının yanmaya başladığını hissediyordum; içim boştu ve dolması için çığlık atıyordu vücudum.

Elini uzattı. Seve seve tuttum.

Odada yürüdük, bölmeye adımımı attım ve tavandaki kirişten sarkan kelepçelere diktim gözümü; ama beni korkutan kelepçeler değil, duvarda asılı olan şeylerdi. Deri kırbaçlar ve coplar.

Beni oraya doğru çekip sol bileğimi kelepçeledi.

Kaçacak yerim yoktu. Onun insafına kalmıştım.

Sağ bileğimi de tutup sıkıca kelepçeledi. İki bileğim başımın üstünde kelepçelenmiş halde dururken, Brodie esirini dikkatle inceledi, çaresizliğimin zevkine vardı. Yavaşça arkama dolandı, hiçbir uyarıda bulunmadan elbisemi arkasından çekip sırtımı açtı. Son derece yumuşak hareketlerle cildimi okşadı; ürperdim.

Kırbaca uzandığını görmedim.

Kırbaç sırtımda ilk kez şakladığında öylesine büyük bir şok yaşadım ki, bileklerim kelepçeleri aniden çekince deri kayışlar cildimi kesti.

"Hak ettiğin şey bu değil mi?"

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Dur. Lütfen..."

"Gerçeği söyle. Utancını itiraf et." Kırbaç bir kez daha şakladı; bir kez daha acıdan kıvrandım.

"İtiraf et."

Üçüncü kırbaç darbesiyle ağlamaya başladım. "İtiraf ediyorum" diye haykırdım. "Suçluyum ama böyle olmasını asla istemedim. Asla..."

Ardından gelen kırbaç darbesiyle dizlerimin bağı çözüldü. Acımasız kelepçeler tarafından askıya alınmış vücudum kendini bıraktı.

Eğilip, "Ava, bunu sen istedin; öyle değil mi?" diye fısıldadı.

Başımı kaldırıp ona baktım. Gülümsemesi kanımı dondurdu. Yavaşça etrafımda bir daire çizip arkamda durdu. Şimdi ne yapacaktı, bilmiyordum. Kırbacı tekrar havaya kaldırdı mı, onu da bilmiyordum. Kendimi biraz sonraki acıya hazırladım. Ama o, bileklerimdeki kelepçeleri çözdü. Bacaklarım vücudumun ağırlığını kaldıramadı ve çöktüm, tir tir titrerken bir sonraki işkencenin ne olacağını beklemeye koyuldum.

Eline ne aldığını görmedim ama avucunda şaklattığını duydum. Başımı kaldırıp baktığımda, elinde, tahtası cilalanmış, parıldayan bir cop olduğunu gördüm. Yüzümdeki korku dolu ifadeyi gördü. "Hayır, sana vurmayacağım. Arkamda asla yara izi bırakmam. Bu bambaşka bir amaç için kullandığım bir alet." Copu elinde hafifçe okşadı, mum ışığında cilalı yüzeyine hayranlıkla baktı. "Bu bir tür tanıtım aslında. Bakirelere uygun, küçük bir eğitim aleti." Yüzüme baktı. "Ama sen bakire değilsin."

"Hayır" diye mırıldandım.

Duvara dönüp başka bir cop aldı eline. Copu önümde tuttu, bakışlarımı başka yöne çeviremiyor, önümde, olduğundan da büyük görünen devasa aletten gözümü alamıyordum.

"Bu ise kirletilmiş fahişeler için. Erkeklerin her türlü arzusuna uyum sağlayabilecek, tecrübeli fahişeler için."

BELONGS TO KAKTÜS TEYZE

Yutkundum. "Bu imkânsız."

"Öyle mi?"

"Hiçbir kadın... bu *şeyi* içine alamaz."

Copu yanağımda kaydırdı; tahta pürüzsüz ve dehşet vericiydi. "Gerektiği gibi hazırlanmışsan, sorun yok. Ava fahişelerin yaptığı şey budur. Karşındakini memnun etmeyi öğreneceksin, çünkü o kapıdan kimin gireceğini ve ne talep edeceğini bilemezsin. Bazı erkekler üstüne çıkmak ister, bazıları ise sadece izlemek... Bir de ne kadar dayanıklı olduğunu görmek isteyenler vardır."

"Benim istediğim şey bu değil!"

"Ben utancının yansımasından başka bir şey değilim. Farkında olmasan da sana tam olarak arzuladığın, beklediğin şeyi veriyorum." Devasa copu bir kenara savurdu; aletin yere çarparken çıkardığı sesle irkildim. "Sen kendi kendinin en acımasız yargıcısın ve kendi cezanı kendin vereceksin. Ben pek ender alet kullanırım. İradeni kırdım, tıpkı senin de benim irademi kırdığın gibi. Bu akşam *bunu* istedin; ben de sana *bunu* vereceğim." Elbisemden geri kalanı sertçe aşağı çekip sırtımı tamamen gözler önüne serdi. Kalçamdan kavrayıp beni olduğum gibi, yani bir fahişe gibi kullanırken ona karşı koymadım. Fahişeydim ve bunu kendime kanıtlamıştım. Ben satın alınan, hizmetinin karşılığı ödenen bir et yığınından başka bir şey değildim.

Bir rahatlama çığlığı attım, birlikte yere yuvarlandık. Üstüme yığılmıştı.

Uzunca bir süre hiç hareket etmedik. Kollarını vücuduma doladı, kalp atışlarını çıplak sırtımda hissettim. Ölü bir adam nasıl böylesine kanlı canlı olabilirdi? Cildi benimki kadar ılıktı, vücudumu saran kolları taş gibi sertti.

Daha önce hiçbir erkek tutkularımı onun kadar iyi anlamamıştı...

Üstümden yana doğru yuvarlandı. Yerde yan yana yatar-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ken, parmağıyla çıplak vücudumda hafifçe daireler çizmeye başladı. "Seni korkuttum mu?" diye sordu.

"Evet, korkuttun."

"Korkmana hiç gerek yok."

"Ama korku oyununun bir parçası, öyle değil mi?" Yüzüne baktım. "Canımı *acıtabileceğin* korkusu; o şeyi üzerimde gerçekten *kullanabileceğin* korkusu." Birkaç metre uzakta duran copa bakıp ürperdim.

"Bu az da olsa seni heyecanlandırmadı mı?" Gülümsedi; karanlık gözlerinin hemen altında yatan o acımasızlık parıltısını gördüm.

"O şeyi üzerimde kullanmayacaktın, herhalde?"

"İşin gizemi de burada, değil mi? Ne kadar ileri gidebilirim? Kırbacı vahşice vurup o güzelim sırtını parçalayacak mıyım? Bilmiyorsun. Bir sonraki hamlemin ne olacağını tahmin edemiyorsun." Parmağıyla yanağımı hafifçe okşadı. "Ava tehlike sarhoş edicidir; keza acı da. Ben sana sadece istediğini, katlanabileceğin kadarını veriyorum."

"Neye katlanabileceğimi bilmiyorum."

"Bunu öğreneceğiz."

"Neden?"

"Bu ikimizi de tatmin ediyor da ondan. Bazıları bana canavar der, çünkü kırbacın şaklamasından, fethettiğim kadının çığlığından zevk alıyorum. Çünkü çığlıklar ve mücadele beni tahrik ediyor."

"Bundan gerçekten zevk alıyor musun?"

"Senin gibi. Sen sadece itiraf etmiyorsun."

"Bu doğru değil. İstediğim şey bu değil."

"O zaman sana bunları yapmama neden izin veriyorsun?"

Elmas gibi soğuk gözlerine bakınca, hakikatin de doğrudan bana baktığını gördüm. Bana verdiği her cezayı neden hak ettiğimi düşündüm. İşlediğim günahlar, neden olduğum

BELONGS TO KAKTÜS TEA

acılar yüzünden kırbacını, copunu, vahşi saldırılarını sonuna kadar hak etmiştim.

"Ava seni senden daha iyi tanıyorum" dedi. "Bu yüzden seni seçtim. Daha fazlası ve daha kötüsü için geri geleceğini biliyorum."

Yüzümü okşadı. Dokunuşu korkutacak denli yumuşaktı, ürperdim. "Ne kadar kötüsü?" diye fısıldadım.

Gülümsedi. "Birlikte öğrenelim mi?"

18

Sıçrayarak uyandım. Kulede, pencerelerden içeri dolan göz kamaştırıcı güneş ışığı yüzünden gözlerimi kırpıştırdım. Kalçamın sol tarafı çıplak tahtada yatmaktan ağrıyordu. Ağzıma pamuk tıkıştırılmış gibi hissediyordum, başım dün gece içtiğim bir şişe şaraptan sonra zonkluyordu ve ben bunu sonuna kadar hak etmiştim. İnledim ve acıyan gözlerimi ışıktan korumak için kollarımla yüzümü kapattım. Nasıl oldu da geceyi yerde geçirdim, diye düşündüm. Neden yatağa geri dönmemiştim?

Hatıralar yavaş yavaş geri gelmeye başladı. Merdivenden yukarı çıkışım, apliklerde yanan mumlar...

Ve Kaptan Brodie.

Aniden bir daha açtım gözlerimi; güneş ışığı göz yuvalarıma küçük oklar saplarken yüzümü buruşturdum. Şömine tertemizdi, en ufak kül kalıntısı yoktu. Duvardaki bölme boştu, sadece çıplak duvarlar ve zemin vardı. Ne yatak ne perde ne de tavandan sarkan kelepçeler... Kendi zamanıma, kendi dünyama geri dönmüştüm.

Giysilerime baktım. Bakır rengi uzun ipek elbise değil, yatarken giydiğim ince gecelik vardı üstümde. Bileklerime baktım; kelepçelerin neden olduğu ne bir sıyrık ne de morluk görünüyordu.

Sendeleyerek ayağa kalktım, tırabzana tutunarak kule ba-

BELONGS TO KAKTÜS TEYZE

samaklarından yatak odama indim. Odama gelince geceliğimi çıkarıp aynaya baktım. Dün akşam kırbacın acısıyla kıvranmış, deri kayış çıplak etimi döverken çığlık atmıştım ama sabah ışığında sırtımda ne bir kırbaç izi görünüyordu ne de bir bere. Çıplak vücudumu inceleyip dün akşam Kaptan Brodie'nin katlanmak zorunda kaldığım tacizine dair izler bulmaya çalıştım ama bana verdiği cezadan geriye hiçbir iz kalmamıştı.

Hayır, bir şey vardı.

Bacaklarımın arasına gitti elim ve tahrik olduğumun delili, o ıslaklığı fark ettim; o kadar ki, içimde hissettiğim ıslaklığın ondan kalanlar olabileceğini düşündüm. Parlayan parmaklarıma diktim gözümü ve bunun ortak günahkâr şehvetimizin, çok uzun zaman önce ölmüş bir adam tarafından uğradığım tecavüzün fiziksel delili olup olmadığını merak ettim. Utandım, yanaklarım kızardı; ama o utanç, içimde yeni ve tatlı bir ürpertiyi tetikledi.

Komodinin üstünde duran telefonum çaldı.

Kalbim hâlâ küt küt atarken, titreyen ellerimle telefonu açtım. "Alo?"

"Sonunda açtın. Üç sesli mesaj bıraktım sana."

"Merhaba Simon." İçimi çekip yatağa oturdum.

"Benden kaçıyorsun."

"Dikkatim dağılsın istemedim. Odaklandım, başka bir dünyaya kapattım kendimi."

"Öbür dünyaya mı?"

"Araştırma yapıyordum Simon. Yazıyordum."

"Evet, bana gönderdiğin bölümleri okudum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Gayet iyi."

"Sadece iyi mi?

"Peki, peki... Çok iyi... Kabuklu deniz hayvanlarıyla ilgili bölümü okurken resmen acıktım ve bir kadeh martiniyle bir düzine midyeyi mideye indirdim."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Demek işimi doğru yapmışım."

"Gerisini ne zaman gönderirsin?"

Dün gece bıraktığım yerde duran, üst üste atılmış giysilerime baktım. Hayalet dikkatimi dağıtmıştı. İkide bir onun kokusunu almak umuduyla havayı koklarken nasıl yazı yazabilirdim?

"Kitap gayet iyi gidiyor" diyerek içini rahatlattım. "Bu ev bana kusursuz bir ilham kaynağı oluyor."

"Ah, evet Brodie's Watch. Seni bu yüzden aradım. O evi görmek istiyorum."

"Tabii, sana birkaç fotoğrafını gönderirim. Dünyanın en iyi fotoğrafçısı değilim ama..."

"Evi bizzat görmek istiyorum. Bu hafta sonu olabilir mesela."

"Ne?"

"Şehir cayır cayı yanıyor. Dışarıda hava otuz üç derece ve ben erimeden, kendimi Boston'dan dışarı atmak istiyorum. Bak Ava, aylardır ortalarda yoktun. Theo ısrarla kitabın gidişatını kontrol etmemi istiyor. Avans çekini imzaladı ve şimdi her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak istiyor. Cumartesi öğlen yola çıkarsam beş sularında orada olurum. Yoksa o akşam seksi odunculardan biriyle randevun mu var?"

"Şey..." İleri sürecek hiçbir bahanem yoktu. Sadece, "İyi olur" diyebildim.

"Güzel. İstersen seni akşam yemeğine götürürüm."

"Hiç gerek yok."

"O zaman sana yemek yaparım ya da sen bana yaparsın. Şu deniz kaptanının evini görmeyi çok istiyorum. Hem pazarlama yöntemlerini düşünmenin zamanı geldi. Bana gönderdiğin bölümlere bakarak, bu kitabın iyinin de ötesinde olabileceğini söyleyebilirim. Ava, mekânın gerçek duygusunu çok güzel aktarmışsın. Brodie's Watch'ı kendi gözlerimle görmek istiyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Sadece bir ev görmek için fazla uzun bir yol."

"Seni de göreceğim ama. Son zamanlarda neden ortalarda görünmediğini soruyor herkes. Birdenbire neden kaybolduğun merak konusu."

Keşke ortadan kaybolabilseydim... Keşke Kaptan Brodie gibi şu duvarların içinde eriyip, nasıl bir insana dönüştüğümü kimse bilmesin diye görünmez olabilseydim. Ama Simon'ı editörüm olduğundan beri, yıllardır tanıyor, bir şeye karar verdi mi asla vazgeçmeyeceğini biliyordum.

"Akşama doğru geleceksen, geceyi de burada geçirmek istersin herhalde" dedim.

"Teklif edersin diye umuyordum."

"Scott da geliyor mu?"

"Hayır, saygılı evladı oynuyor; annesini görmeye gitti. Yani sadece sen ve ben olacağız; tıpkı eski günlerdeki gibi."

"Tamam, o zaman; cumartesi görüşürüz."

"Gelirken şarap getireceğim."

Cumartesi akşamı saat tam beşte kapımın zili çaldı.

Simon verandada dururken çizgili gömleği ve kırmızı papyonuyla her zamanki gibi şık görünüyordu. Yıllardır birlikte çalışıyorduk, restoran mutfağındayken bile onu papyonsuz gördüğümü hatırlamıyordum; papyonsuz kesinlikle çıplak görünürdü sanki.

"İşte benim kızım!" Beni kendine doğru çekerek sarıldı. Tanrı'ya şükür ki Simon'ın sarılmaları, alttan alta cinsel bir gerilim hissettirmiyordu; bu, on yıldır eşi Scott ile mutlu bir evliliği olan ve kadın olarak bana karşı en ufak ilgisi bulunmayan bir adamın kardeşçe sarılmasıydı. Eve girdi, hafta sonları kullandığı deri çantasını yere bırakıp burnunu yukarı kaldırdı ve havayı kokladı. "Ne kokuyor? Istakoz mu?"

"Simon, yemin ederim tazıdan farkın yok."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Kendimi daha çok trüf mantarı domuzu[5] olarak düşünmekten hoşlanırım. Bir kilometre öteden iyi Bordeux'nun kokusunu da alırım. Eee, bu akşam için ne hazırladın? Eften püften şeyler mi, yoksa özel bir şey mi?"

Güldüm. "Senin için tabii ki özel bir şey hazırladım. Tarifin birinci adımındayım. Duş alıp üstünü değiştirmek istersen, misafir odası yukarı katta..."

"Önce ne pişirdiğini görmek istiyorum." Deri çantasını girişte bırakıp doğrudan mutfağın yolunu tuttu. Simon'ın soyu büyük ihtimalle hayvan postu giyen, mamut yahnisi pişiren aşçı atalara kadar uzanıyordu ve her zaman olduğu gibi ocağın çekimine karşı koyamadı. "Ne kadar oldu?" Sorusunu açıklamasına gerek yoktu; ne sorduğunu biliyordum.

"On beş dakikadır pişiyor. Zamanlaman kusursuz." Ocağı kapatıp tencerenin kapağını kaldırarak güzel kokunun mutfağa yayılmasına izin verdim. Daha o sabah Ben'in ıstakoz avcısı arkadaşı Kaptan Andy'nin *Tembel Kız*'ıyla denize açılmış ve bu dört kabuklunun denizden yeşil yeşil çıkarılmasını izlemiştim. Şimdiyse insanın ağzını sulandıracak biçimde parlak ve kırmızıydılar.

Simon mutfak askısında asılı önlüklerden birine uzanıp hemen üstüne geçirdi. "İkinci adım ne?"

"Sen soy kabuklarını, ben hazırlayayım sos karışımını."

"Şair olmuşsun!"

"Oldum da farkında değilim."

Uzun zamandır dans partnerleri olan ve birbirinin her hareketini ezberlemiş bir çift gibi mutfakta işe koyulduk. Sonuçta yıllar önce yaz tatilinde Cape Cod adlı restoranda çalışan üniversite öğrencileri olarak böyle tanışmıştık. Ben bulaşıkçılıktan salata şefliğine terfi etmiştim, Simon ise salata şefliğinden aşçılığa. O benden hep bir adım öndeydi. Şimdi

5. Tabiatta trüf mantarının yerini tespit etmesi için eğitilen domuz. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TE

de ıstakozun kabuğunu ustaca ayırıyordu. Ben yumurta sarısını şeriyle çırparak sos hazırlarken, o körpe ve sulu iri et parçasını kabuğundan çıkarmıştı bile.

Istakoz etlerini sosa batırıp fırına verdim.

Simon bir şişe soğutulmuş beyaz şarap açıp kadehimi doldurdu. Şerefe kadeh kaldırırken, "Ekip çalışmasına" dedi. "Bu tarif kitaba girecek mi?"

"Geçerli not aldığını düşünüyorsan, evet... Bu tarifi bir otelin 1901 yılına ait yemek kitabını karıştırırken buldum. O zamanlar Eski Denizkızı Oteli'nin en lezzetli yemeklerinden biri olarak kabul ediliyormuş."

"Demek son bir aydır bunun üzerinde çalışıyordun."

"Eski tarifleri test ediyor, yazıyordum; geçmişe dalmıştım." Başımı kaldırıp tavana baktım. "Bu ev beni, o dönemi hissedip yaşayabileceğim ruh haline sokuyor."

"İyi de onca yolu gerçekten de yazmak için mi geldin? Ha, aklıma gelmişken söyleyeyim, kitabın yedi ay gecikti."

"Biliyorum, biliyorum."

"Anlaşmanın iptal olmasını istemiyorum gerçekten ama Theo sinir bozucu bir muhasebeci ve sürekli, kitabı ne zaman teslim edeceğini soruyor." Duraklayıp dikkatle bana baktı. "Daha önce teslim tarihini hiç bu kadar geciktirdiğin olmamıştı. Neler oluyor Ava?"

Sorusuna cevap vermeyi geciktirmek için şarabımı yudumladım. Sonunda, "Tıkandım. Aklıma yazacak bir şey gelmedi" dedim. "Ama sonunda ilerleme kaydettim sanırım. Bu eve taşındığımdan beri deli gibi yazıyorum ve *çok iyi* bir iş çıkarıyorum Simon. O eski yaratıcılığım geri gelmeye başladı."

"Nereye gitmişti ki?"

Şarabımı tazelerken kaşlarını çattığını gördüm. İpini ucunu kaçırmış, bu akşam ne kadar içtiğimi unutmuştum. Şişeyi bırakıp alçak bir sesle "Son birkaç ayın benim için zor geçtiğini biliyorsun. Şeyden beri depresyondaydım..."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Yeni yıl arifesinden beri..."

Bir an hareketsiz kalıp karşılık vermedim.

"Ava, kendini suçlamaktan vazgeç. Bir parti verdin, o da çok içti. Ne yapacaktın yani, adamı bağlayıp arabasına binmesine engel mi olacaktın?"

"Onu durdurmak için yeterince çaba göstermedim."

"Nick senin sorumluluğunda değildi ki; yetişkin bir adamdı o."

"Lucy bile suçlamıyor beni ama ben kendimi suçluyorum işte."

"Bu konuyu biriyle konuşmanda fayda var gibi geliyor bana. Çok iyi bir terapist tanıyorum. Dilersen numarasını verebilirim."

"Hayır." Kadehimi alıp bir dikişte bitirdim. "Şu an ihtiyacım olan şey yemeğimi yemek."

"Bu akşam içtiğin içkiye bakılırsa, bu iyi bir fikir gibi görünüyor."

Sözlerini duymazdan gelip kendime biraz daha şarap koydum. Salata ve ıstakoz masaya geldiğinde çok tedirgindim, bütün dikkatimi yemeğe verdim ve onunla hiç ilgilenmedim. Simon ne zamandan beri dadılığa başlamıştı?

Istakozdan bir lokma ısırdı ve zevkle içini çekti. "Oh, bu tarif *kesinlikle* kitaba girmeli."

"Yaptığım bir şeyin, senin tarafından onaylandığına memnun oldum."

"Ava, Tanrı aşkına... Kitabı bitireceğini düşünmesem, seni bu işe yönlendirmezdim. Tabii bu noktada yine aynı soru geliyor gündeme: Kitabı ne zaman teslim edeceksin?"

"Buraya gelme nedenin bu değil mi?"

"Beş saatimi yollarda, sadece merhaba demek için harcamadım; tabii ki bunun için buradayım. Ayrıca seni de görmek istedim. Ablan beni aradığında..."

"Lucy seni mi aradı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Sana neler olduğuna dair belki benim bir fikrim vardır diye umuyordu."

Gözümü şaraba diktim. "Sana ne dedi?"

"İkiniz pek konuşmuyormuşsunuz ve o bunun nedenini bilmiyormuş. Kötü bir şey mi yaptım acaba diye endişeleniyor."

"Hayır, öyle bir şey yok."

"Ne o zaman? Sizin ayrılmaz ikili olduğunuzu düşünürdüm hep."

Asabi bir tavırla şarabımdan bir yudum alıp vereceğim cevabı erteledim. "Olay kitapla alakalı... Beni tüketiyor" dedim sonunda. "Aylardır uğraşıyordum, şimdi hale yola girmeye başladı. Buraya geldiğimden beri altı bölüm bitirdim. Bu evde yaşamak her şeyi değiştirdi."

"Neden? Burası eski bir ev sadece."

"Simon, hissetmiyor musun? Bu duvarlarda tarih yatıyor. Bu mutfakta pişirilen yemekleri, yemek odasında verilen ziyafetleri düşün. Kitabı bu evden başka bir yerde yazabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Boston'ı sadece bu yüzden mi terk ettin? İlham alabilmek için mi?"

Gözünün içine bakmayı başararak, "Evet" dedim.

"Eh, ilhamı bulduğuna sevindim o zaman."

"Evet, buldum." *Hem de fazlasıyla.*

Gece yatısına kalan misafirimin hemen aşağıda uyuduğu bilinciyle, gözüme uyku girmedi. Simon'a evdeki hayaletten söz etmedim, çünkü ne diyeceğini biliyordum. Akşam yemeğinde kadehimi Boston'dan getirdiği nefis beyaz şarapla art arda doldururken, beni dikkatle izlediğini görmüştüm. Kitabı zamanında bitirememin gerçek nedeninin içki olduğunu düşünüyordu. İçki ve yazar bir klişe olabilir ama benim durumumda, tıpkı Hemingway'de olduğu gibi gerçekti.

Hayalet gördüğüme şaşmamalı, diye geçirdim içimden.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Koridorda yer döşemesinin gıcırdadığını, ardından misafir banyosunda akan suyun sesini duydum. Evde birinin, gerçek birinin olması tuhaf bir histi. Hayaletler sifon çekmez, musluğu açmazlardı elbette. Misafir odasına ayaklarını sürüyerek giden ve ardından kapıyı kapatan hayalet değildi. Ses çıkaran, bana yabancı gelen biriyle yaşamaya alışkın değildim ve bir geceliğine bile olsa, evimin istila edilmiş olmasına sinirleniyordum. Yazar olmanın avantajı buydu işte; tek bir insan görmeden günlerimi geçirebilirdim. Dışarıdaki dünya anlaşmazlık ve kalp kırıklıklarıyla doluydu; istediğim ve ihtiyaç duyduğum her şey bu duvarların arasındayken, neden evimden ayrılacaktım ki?

Simon bu dengeyi altüst etmişti; evin atmosferinde huzursuzluk hissediyordum. Editörümün varlığı havayı elektriklendirmiş, evin içinde tedirgin edici bir anafor yaratmış gibiydi.

Bunu hisseden tek kişi ben değildim.

Ertesi sabah aşağı, mutfağa indiğimde, Simon'ı çoktan uyanmış, masada iki büklüm oturmuş kahvesini yudumlarken buldum. Tıraş olmamıştı, gözleri kan çanağı gibiydi ve onu tanıdığımdan beri ilk kez alametifarikası olan papyonunu takmamıştı.

Kahve makinesine gidip fincanımı doldururken, "Çok erkencisin" dedim. "Önce ben kalkarım ve sana kahvaltıda etli, sebzeli İtalyan omleti hazırlarım diye düşünüyordum."

Gözünü ovuşturup esnedi. "İyi uyuyamadım. Kalkayım da yola erkenden koyulayım bari diye düşündüm."

"Şimdiden mi? Saat daha yedi."

"Saat üçten beri ayaktayım."

"Neden?"

"Kötü bir rüya gördüm." Omuzlarını silkti. "Belki de bu ev fazla sessiz olduğundan... En son ne zaman böyle kâbus gördüğümü hatırlamıyorum."

Usulca masaya oturup dikkatle ona baktım. "Ne tür kâbustan söz ediyorsun?"

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Ava, başkasının gördüğü rüyadan daha az ilginç başka bir şey olamaz."

"Benim için ilginç ama... Anlatsana."

Gördüğü rüyayı anlatmak için sinirlerini yatıştırmak istiyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Adam göğsümde oturuyor ve beni nefessiz bırakmaya çalışıyor gibiydi. Kalp krizi geçirdiğimi sandım. Ellerini resmen boğazımda hissettim."

Adam... Adamın elleri...

"Onunla mücadele etmeye çalıştım ama kılımı bile kıpırdatamadım. Felç olmuştum adeta; rüyalarda hep öyle olursun ya. Boğazımı sıkmaya devam etti, ta ki ben bunun gerçek olduğunu düşünmeye başlayana dek..." Yeniden derin bir nefes aldı. "Neyse, ondan sonra gözüme uyku girmedi zaten. Yatakta öylece uzanıp o adama kulak kesildim. Geri gelse şaşırmayacaktım."

"Erkek olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Öyle olduğunu sanıyorum. O şeyin boğazıma yapıştığını biliyorum sadece. Ava, şöyle garip bir şey de var; uyandığımda boğulma hissi öylesine canlıydı ki deli gibi susadım. Banyoya gittim ve aynada kendime baktım; bir an için boynumda izler gördüğüme *yemin edebilirim*." Utangaç bir ifadeyle güldü. "Sonra gözlerimi kırpıştırdığımda ortada iz filan yoktu tabii; ama bu olay beni çok sarstı."

Gömlek yakasından görünen boynuna dikkatle baktım ama olağandışı bir şey göremedim. Hayaletin parmak izi veya herhangi bir morluk yoktu.

Kahvesini sonuna kadar içti. "Neyse, yola erken çıkayım da Boston trafiğine yakalanmayayım. Çantamı çoktan topladım bile."

Arabasına kadar ona eşlik ettim, Simon çantasını bagaja koyarken, serin deniz havasıyla ürperdim. Kuşlar cıvıldıyor, bir kral kelebeği rengârenk zikzaklar çizerek ipekotuna doğru uçuyordu. Harikulade bir gün olacaktı ama Simon'ın gözü, buradan bir an evvel ayrılmaktan başka bir şey görmüyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Dönüp yanağıma ruhsuz bir veda öpücüğü kondurdu. Bir ara, sırtını dönmeye cesaret edemiyormuş gibi eve gergin bir bakış attığını gördüm. "Ava, bitir şu kahrolası kitabı artık."

"Bitireceğim."

"Sonra da ait olduğun yere, Boston'a dön."

Simon'ın uzaklaşmasını izlerken, ister istemez rahatladım. Ev yine benimdi, harika bir yaz sabahı yaşanıyordu ve önümde koca bir gün vardı. Miyavlama sesi duydum, aşağı baktığımda Hannibal'ın ayağımın dibine oturmuş, kuyruğunu salladığını gördüm; kahvaltı istiyordu belli ki.

Aynı istek bende de vardı.

Eve doğru yürümeye başladım. Veranda basamaklarını tırmanıyordum ki salıncakta duran FedEx paketini fark ettim. Dün ben öğleden sonra Simon'ın gelişi için hazırlık yapmakla meşgulken bırakmış olmalıydılar. Paketi elime aldığımda adres etiketinde kendi el yazımı gördüm. Bu, geçen hafta Charlotte Nielson'a gönderdiğim paketti. İade nedeninin yazdığı satıra diktim gözlerimi.

Üç kez gidilmiş, evde bulunamamıştı.

Geri gelen paketi düşünürken, Hannibal'ın miyavlamalarını duymazdan gelerek verandada öylece durdum. Aklıma Donna Branca'nın sözleri geldi: *Charlotte e-postalarına cevap vermiyor, telefonunu da açmıyor*. Aklım fena halde karışmış, artık ciddi biçimde endişelenmeye başlamıştım.

Charlotte'a soracağım çok şey vardı, bu evde kaldığı sürece neler yaşadığını, apar topar neden ayrıldığını bilmem gerekiyordu. Hayalet miydi onu buradan kaçıran?

Commonwealth Meydanı'ndaki adresi, Boston'daki dairemden uzak değildi. Oturduğu binada onun nereye gittiğini, ona nasıl ulaşabileceğimi söyleyecek birileri çıkardı elbette.

Mutfaktaki saate baktım. 7.45'ti. Şimdi yola çıkarsam, saat birde Boston'da olabilirdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

19

Arabayla yolculuk yapmak için harika bir gündü ama ben ışıl ışıl sulara ve derli toplu kır evlerine hemen hemen hiç dikkat etmedim; aklım Tucker Cove'a geldiğimden beri üst üste yaşanan garip olaylardaydı. Mutfak dolabındaki yemek kitabını, viski şişesini, yatağın altındaki tokyoları ve yatak odasındaki dolapta katlanıp bırakılmış fuları düşündüm. Charlotte Nielson alelacele toparlanıp evden ayrılmıştı, hem de kira süresinin dolmasına daha iki ay varken... Bu detay rahatsız edici biçimde önem kazanmaya başlamıştı. Brodie's Watch'tan apar topar ayrılmasına sebep olan şey neydi?

Cevabı bildiğimi sanıyordum: Charlotte *onun* yüzünden ayrılmıştı. *Charlotte, Kaptan Brodie sana ne yaptı? Evden kaçmana sebep olan şey neydi? Ben neye dikkat etmeliyim?*

Daha geçen ay Boston'dan kaçmak üzere aynı yolu kullanmıştım, şimdi de her şeyin ters gittiği yere geri dönüyordum. Hasarı tamir etmeye gitmiyordum, çünkü bu mümkün değildi ve ben asla bağışlanamazdım. Hayır, bu kez bambaşka bir amaç için gidiyordum Boston'a. Daha önce o evde yaşamış kadınla bir araya gelecektim. Eğer o da kaptanı gördüyse, o zaman onun gerçek olduğunu, aklımı yitirmediğimi anlayacaktım.

Ama görmediyse...

Her şey sırayla Ava... Önce Charlotte'ı bul.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

New Hampshire sınırına geldiğimde trafik yoğunlaştı. Hafta sonu tekneyle gezen, yamaçlara tırmanan ve ıstakozların tadını çıkaran her zamanki turist kalabalığına dahil oldum. Arabamın penceresinden güneş yanığı yüzleri, arabaların arka koltuklarına yığılmış bavulları ve soğutucuları görebiliyordum. Benim arabamdaysa, hayatımın geri kalanında beni bunaltacak, ağırlık yapacak duygusal bavulum haricinde bir şey yoktu.

Penceremi indirdiğimde içeri dolan sıcak havayla irkildim. Tucker Cove'da geçirdiğim bir ayın ardından, ağustosta şehrin ne denli boğucu olabileceğini, sinirlerin kolayca köpürebildiği beton bir fırın haline geldiğini unutmuştum. Işıklarda, yeşil yanınca bir saniye durakladım diye arkadaki şoför hemen kornaya asıldı. Maine'de ise korna sesi diye bir şey neredeyse yoktu; rahatsız edici sesten irkildiğimi hissettim. Boston'a hoş geldin merasimi için teşekkürler dallama...

Commonwealth Meydanı boyunca ilerlerken midemim düğümlendiğini hissettim. Bu Lucy'nin dairesine, Noel yemeklerine, Şükran Günü hindisine ve pazar kahvaltılarına giden yoldu. En sevdiğim ve asla incinmesini istemeyeceğim insana giden yol... Lucy'nin taşınmasına yardım ettiğim apartmanının, birlikte seçtiğimiz zeytin yeşili perdelerin önünden geçerken, midemdeki düğüm mide bulantısına dönüştü. Pazar günüydü ve saat bir olmuştu; Lucy hastanedeki olağan vizitelerinin ardından o ferah dairesine dönmüş olmalıydı. Kapısını tıklatıp yeni yıl arifesinde gerçekte neler yaşandığını ona söylesem, bana ne derdi acaba? Ama bunu yapacak cesaretim yoktu; aslına bakılırsa, Lucy o an pencereden dışarı bakıp apartmanının önünden geçtiğimi görecek ve eskiden yaptığım gibi neden durup evine gitmediğimi merak edecek diye ödüm koptu. Tıpkı yazın neden Boston'dan kaçtığımı, telefonlarına neden cevap vermediğimi, onu hayatımdan neden çıkardığımı merak ettiği gibi...

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Ona gerçeği söyleyemeyecek kadar korkaktım. Apartmanının önünden geçip arabayı batıya, Charlotte Nielson'ın yaşadığı yere doğru sürmeye devam ettim.

Binanın önüne geldiğimde ellerim titriyor, kalbim küt küt atıyordu. Motoru durdurdum ve sakinleşebilmek için derin nefes alarak bir süre hiç hareket etmeden oturdum. İki delikanlının binanın önündeki basamaklarda aylak aylak dolaştığını ve beni izlediklerini gördüm; belli ki neden uzun süredir arabada oturduğumu merak ediyorlardı. Muhtemelen zararsızdılar ama yapılı vücutları, kocaman ayakkabıları ve geniş omuzlarıyla insanın gözünü korkutuyorlardı. Sonunda, bir anlık tereddüdün ardından arabadan indim, yanlarından geçip bina girişine doğru ilerledim. Charlotte'ın dairesinin ziline bastım; önce bir kez, ardından iki kez daha ama cevap alamadım. Binanın ön kapısı açıktı.

Gençler hâlâ beni izliyordu.

"Burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordum onlara.

Aynı anda omuzlarını silktiler. Ne demek istemişlerdi? Nerede yaşadıklarını bilmiyorlar mıydı yani?

İçlerinden daha iri olanı, "Bazen buradayım" dedi. Saç rengi güneşten açılmıştı, California'da yaşıyorsa muhtemelen sörf yapıyordu. "Genelde yaz aylarında, babamla kaldığım zamanlar..."

Demek bu binada yaşıyordu.

"Bu binada yaşayan diğer insanları tanıyor musun? Charlotte Nielson'ı?"

"2A'daki kadın mı? Evet." Gençler birbirlerine bilmiş bir ifadeyle bakarak sırıttılar. "Onu daha yakından tanımayı isterim kesinlikle" diye ekledi. İkisi de güldüler bu sözlere.

"Ona mutlaka ulaşmam gerek. Ona bu notu iletir misiniz? Beni aramasını istiyorum." Çantamdan bir not defteri çıkarıp telefon numaramı yazdım.

"O burada değil. Maine'de."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Hayır, değil" dedim.

"Evet, orada."

"Maine'deydi ama bir ay önce ayrıldı. Eve dönmedi mi?"

Delikanlı başını iki yana salladı. "Yazı geçirmek üzere evden ayrıldığı zamandan, yani hazirandan beri görmedim onu."

Delikanlının sözlerini düşündüm ve Donna Branca'nın bana söyledikleriyle bağdaştırmaya çalıştım; dediğine göre Charlotte, Brodie's Watch'tan ailevi bir sorun nedeniyle acilen ayrılmıştı. Boston'a geri dönmediyse nereye gitmişti? E-postalarına ve telefonlara neden cevap vermiyordu?

Delikanlı, "Eee, Charlotte'a ne olmuş?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Gözümü binaya diktim. "Baban evde mi?"

"Koşuya çıktı."

"Telefon numaramı ona iletebilir misin? Beni aramasını söyle. Charlotte'a mutlaka ulaşmam gerek."

"Peki, tamam." Delikanlı üstünde telefon numaramın yazılı olduğu kâğıdı kot pantolonunun arka cebine koydu. Orada unutacak diye düşündüm ama elimden bir şey gelmezdi. Charlotte'ı bulma ümidim, kot pantolonunu, arka cebinde ne olduğunu unutup çamaşır makinesine atacak bir delikanlıya bağlıydı.

Arabama girerken, Tucker Cove'a dört buçuk saatlik dönüş yolculuğu yapmak yerine, geceyi Boston'da mı geçirsem diye düşündüm. Dairem haftalardır boştu, bu sayede kontrol de etmiş olurdum.

Lucy'nin dairesinin önünden geçmemek için bu kez Commonwealth Meydanı yolunu değil, başka bir yolu kullandım. Uzak durmaya çalıştığım yerlerin sayısı artıyordu. Nick'in ölümünü izleyen günlerde desteğime çaresizce ihtiyaç duyan Lucy'nin evine gitmek için kendimi zorlamış, daha sonra elimi eteğimi çekmiştim oradan. Bana sarılmasına tahammül edemiyor, gözünün içine bakamıyordum; böylece onunla gö-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

rüşmez olmuştum. Artık onu aramıyor, bıraktığı mesajlara cevap vermiyordum.

Şimdi apartmanın önünden bile geçemez olmuştum.

Bana yasak olan yerlerin kapladığı alan, şehir haritasına dökülmüş mürekkep lekesi gibi gittikçe genişliyordu. Lucy'nin çalıştığı hastanenin çevresi; en sevdiği kahve dükkânı ve market... Ona rastlayabileceğim ve hayatından neden çıktığımı ona açıklamak zorunda kalacağım tüm yerler... Onunla karşılaşmak düşüncesi bile kalbimin hızlanmasına, ellerimin terlemesine neden oluyordu. O mürekkep lekelerinin büyüdüğünü ve tüm Boston'ı benim için girilmez bölge haline getirdiğini canlandırdım hayalimde. Belki de temelli olarak Tucker Cove'a taşınmalı ve kendimi Brodie's Watch'a kilitlemeliydim. Orada, baktığım her yerde suçluluğumu gördüğüm şehirden, özellikle de daireme giden bu yoldan uzakta yaşlanır ve öldürdüm.

Olay bu yolda olmuştu. Limuzinin Nick'in Prius'una hızla çarptığı ve buz yüzünden kayganlaşmış yolda kendi etrafında fırıl fırıl dönmesine yol açtığı kavşak buradaydı. Şuradaki de Prius'un ancak çarparak durabildiği elektrik direğiydi.

Haritada bir mürekkep lekesi daha... Uzak durmam gereken bir yer daha. Daireme giderken her köşesinin, her sokağının o kötü hatırayı çağrıştırdığı, patlamak üzere bir bombanın bulunduğu engelli koşu parkurunda gidiyormuşum gibi hissediyordum kendimi.

Kendi dairem ise hatıraların en yıkıcı olanıydı.

Başta herhangi bir şey hissetmedim. İçeri adımımı attığımda fark ettiğim tek şey, haftalardır pencereleri dahi açılmamış dairedeki havasızlıktı. Yedek anahtarlarım kapının yanındaki kâsede, *Bon Appetit*'in son birkaç sayısı sehpanın üstünde, her şey bıraktığım gibi duruyordu. O an *Evim, güzel evim*, hissiyle sarmalanmam gerekirdi ama uzun araba yolculuğu beni yormuştu ve geceyi burada geçirmek isteyip

BELONGS TO KAKTÜS TEA

istemediğimden emin değildim. Çantamı bırakıp anahtarları kâseye koydum. Sabahtan beri bir şey yememiş, içmemiştim; bir bardak su almak için mutfağın yolunu tuttum.

İşte o an yumruk yemiş gibi oldum. Yeni yıl arifesi...

Hatıra o kadar canlıydı ki açılan şişelerin sesini duyuyor, kızarmakta olan domuz etinin ve biberiyenin kokusunu alıyordum. Tabii dilimdeki şampanyanın müthiş lezzetini de... O akşam çok fazla şampanya içmiştim ama bu *benim* partimdi, bütün günü mutfakta istiridye ayıklayarak, enginarları doğrayıp mantarlı pay hazırlayarak geçirmiş, dairem otuzun üstünde misafirle dolarken yeni yıl arifesini kutlamaya hazır hale gelmiştim.

Ben de bol bol içmiştim.

Yalnız ben mi? Herkes içmişti. O akşam hastaneden çağrılma ihtimali olan Lucy haricinde herkes... Acil bir durum olabilir ve partiden ayrılması gerekebilir diye, o ve Nick evime ayrı arabalarla gelmişler, Lucy geceyi soda içerek geçirmişti.

Yeni yıl arifesiydi ve Lucy'ye tabii ki iş düşmüştü. Yollar buzluydu ve kazaların olması kaçınılmazdı. Mantosunu giyerken salondan ona bakmış ve ben altıncı kadeh şampanyamı bitirirken, ayık ablamın yine bir hayat kurtarmaya gittiğini düşünmüştüm.

Yoksa yedinci miydi?

O akşamın sonuna gelinceye dek kaç kadeh içtiğimi hatırlamıyordum ama bir şey fark eder miydi? Bir yere gitmeyecektim ki. Direksiyonun başına geçemeyecek kadar bitkin olan ve geceyi misafir odasında geçirmeyi kabul eden Nick de öyle.

Gözümü mutfağın zeminine diktim ve sırtımdaki o soğuk, sert seramikleri hatırladım. İçtiğim onca şampanyanın midemde çalkalandığını, midemin ağzıma geldiğini hatırladım. Mide bulantısı aniden geri geldi; bu dairede artık bir saniye bile duramayacağımı anladım.

Dairemden kaçarcasına çıkıp arabama girdim.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Akşama evimde, Brodie's Watch'ta olacaktım. Orayı ilk kez *evim* olarak düşünsem de, gerçekte o gecenin hatıralarından gizlenebileceğim tek yerdi. Kontağa uzandım.

Telefonum çaldı. Ekrana Boston alan kodu olan ama tanımadığım bir numara yansıdı. Yine de cevap verdim telefona.

Bir erkek sesi, "Oğlum sizi aramamı söyledi" dedi. "Biraz önce binaya gelip Charlotte'ı sormuşsunuz."

"Evet, aradığınız için teşekkür ederim. Ona ulaşmaya çalışıyorum, ama e-postalarıma, telefonlarıma cevap vermiyor."

"Kiminle görüştüğümü öğrenebilir miyim?"

"Adım Ava Collette. Charlotte'ın Tucker Cove'da kısa bir süre önce kiraladığı evde oturuyorum. Evde unuttuğu birkaç şey var, ona ulaştırmak istiyordum."

"Bir dakika... Charlotte orada değil mi?"

"Hayır. Kasabadan bir ay kadar önce ayrılmış; ben de Boston'daki evine dönmüştür diye tahmin ettim. Eşyalarını postayla gönderdim ama geri geldi."

"Charlotte Boston'da değil, onu biliyorum. Maine'e gitmek üzere haziranda buradan ayrıldığından beri onu görmedim."

Charlotte Nielson'ın nerede olabileceğiyle ilgili gizem hakkında düşünürken, bir süre ikimiz de sessiz kaldık.

"Şimdi nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?" diye sordum.

"Boston'dan ayrılırken bana yeni adresini bırakmıştı. Bir posta kutusu adresi."

"Nerede?"

"Tucker Cove'da."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

20

Donna Branca anlattıklarım karşısında en ufak bir telaşa kapılmadı.

"Konuştuğun adam sadece bir komşu, Charlotte'ın nereye gittiğini bilmeyebilir. Belki de akrabalarını ziyaret etmeye eyalet dışına çıkmıştır veya yurtdışındadır. Boston'daki evine gitmemesi için birçok nedeni olabilir." Telefonu çaldı, cevap vermek üzere o tarafa döndü. "Branca Gayrimenkul Satış ve Yönetim."

Gözümü masasına dikerek görüşmesini bitirmesini ve konuşmamıza kaldığımız yerden devam etmeyi bekledim ama beni umursamadığını ve yönetimini devralmak üzere dört odalı, deniz manzaralı, kasabadan sadece bir buçuk kilometre uzakta yeni bir gayrimenkulle ilgili anlaşma imzalamaya odaklandığını görebiliyordum. Onun gözünde dedektifi oynamaya çalışan, sinir bozucu bir kiracıydım ben. Burası Cabot Cove değil, Tucker Cove'du, ve sadece "Cinayet Dosyası"nda[6] bir yazlıkçı kayıp vakalarını araştırabilirdi.

Donna nihayet telefonu kapattı ve *Neden hâlâ buradasın?* dercesine bana döndü. "Charlotte'la ilgili endişelenmeni gerektirecek bir neden var mı? Onunla tanışmadın bile."

"Cep telefonunu açmıyor. Haftalardır e-postalarına cevap yazmıyor."

6. Angela Lansbury'nin Jessica Fletcher adında gizemli bir yazar ve amatör bir dedektifi oynadığı, ülkemizde de gösterilmiş bir televizyon dizisi. (ç.n.)

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Bana gönderdiği mektupta kendisine bir süre ulaşamayacağımızı söylemişti."

"O mektup hâlâ duruyor mu?"

Donna içini çekip oturduğu yerde döndü ve bir dolaptan Brodie's Watch'ın dosyasını çıkardı.

"Evi boşalttıktan sonra Boston'dan gönderdiği mektup bu. Gördüğün gibi endişelenmeni gerektirecek bir şey yok." Bana mektubu uzattı.

Donna, ailevi nedenlerden ötürü Tucker Cove'dan hemen ayrılmak zorundayım. Maine'e geri dönmeyeceğim. Kira süresinin dolmasına daha çok var, biliyorum ama yeni bir kiracı bulmakta zorluk çekmeyeceğinden eminim. Umarım depozitom erken ayrılmamla ilgili zararı karşılar. Evi iyi durumda bıraktım.

Gittiğim yerde telefon çekmeyebilir, bana ulaşmak istersen e-posta göndermende fayda var.

Charlotte

Mektubu iki kez okudum; şaşkınlığım bir kat daha artarken Donna'ya baktım. "Sence de garip değil mi?"

"Depozitosu her şeyi karşılıyordu. Evi de gerçekten iyi durumda bırakmıştı."

"Gittiği yerden neden söz etmemiş?"

"Cep telefonunun çekmediği bir yer demiş ya."

"Ülke dışında mı? Issız bir yer mi? Neresi?"

Donna omuz silkti. "Bildiğim tek şey borcunu ödemiş olduğu."

"Şimdi aradan haftalar geçmiş olmasına rağmen ona ulaşamıyoruz. Boston'daki komşusunun, nerede olduğuna dair hiçbir fikri yok. Tucker Cove'da bir posta kutusu olduğunu, numarasının bir üç yedi olduğunu söyledi. Bildiğimiz tek şey, postalarının hâlâ orada olduğu ve kimse tarafından alınmadığı. Bunların hiçbiri seni rahatsız etmiyor mu?"

Donna bir süre parmaklarıyla masada tempo tuttu, son-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ra telefonu alıp bir numara tuşladı. "Alo Stuart? Benim, Donna Branca. Bana bir iyilik yapıp vereceğim P.K. numarasını kontrol eder misin? Evet, bir üç yedi. Kiracılarımdan Charlotte Nielson adlı birine ait. Hayır Stuart, senden yapmaman gereken bir şey istemiyorum. Charlotte birkaç hafta önce kasabadan ayrıldı ve ben postalarının başka bir adrese gönderilip gönderilmediğini öğrenmek istiyorum. Evet, hatta bekliyorum." Bana baktı. "Kuralları biraz esnetiyor ama burası küçük bir kasaba ve hepimiz birbirimizi tanıyoruz."

"Bize yeni adresini verecek mi?" diye sordum.

"Bu konuda onu zorlamayacağım tamam mı? Bu iyiliği yapması bile bir şey." Dikkati aniden telefona yöneldi. "Evet Stuart, buradayım. Ne?" Kaşları çatıldı. "Hâlâ orada mı? Ve sana yeni adres vermedi, öyle mi?"

Öne doğru eğilip gözümü ona diktim. Konuşmanın yarısını duyabilsem de bir şeylerin kesinlikle yolunda gitmediğini, şimdi Donna'nın da tedirgin olduğunu anlayabiliyordum. Ahizeyi yavaşça yerine koyarak bana döndü.

"Postalarını haftalardır almamış. Posta kutusu ağzına kadar doluymuş ve yeni bir adres de vermemiş." Donna başını iki yana salladı. "Çok garip."

"Garipten de öte."

"Belki de adres değişikliği kartını doldurmayı unuttu."

"Ya da dolduramadı."

Bir an birbirimize bakarken, birden zihinlerimizde aynı ihtimal belirdi. Charlotte Nielson sırra kadem basmıştı. Telefonlarına, e-postalarına cevap vermiyordu ve haftalardır postalarını almamıştı.

"Denizde buldukları ceset var ya" dedim. "Bir kadın cesediymiş ve kimliği hâlâ tespit edilememiş."

"Yoksa..."

"Bence polisi aramalıyız."

Polis bir kez daha evimdeydi ama bu kez eve izinsiz giren

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ve mutfak zemininde çamurlu ayak izleri bırakan biriyle ilgili önemsiz bir vaka için değil... Bu kez gelenler, bir ölüm vakasını soruşturan Maine Eyalet Polisi dedektifleriydi. Diş kayıtları, körfezde bulunan cesedin gerçekten de Charlotte Nielson'a ait olduğunu doğrulamıştı; posta kutusundaki mektuplarını bir aydan uzun süredir almamış, bilinen son mesajı Donna Branca'ya gönderdiği mektup olan Charlotte Nielson'a...

İki ay önce Brodie's Watch'ta yaşayan ve benim yatağımda uyuyan Charlotte Nielson'a...

Polis yukarı kattaki odaları araştırırken mutfakta oturdum. Orada ne bulacaklarını düşünüyorlardı, bilmiyordum. Charlotte'ın son viskisini bitireli çok olmuştu. Evde Hermès fular, *Yemek Yapma Keyfi* adlı kitap ve yatağın altındaki tokyolardan başka bir iz bırakmamıştı. Bir de sıhhi tesisatçı, elektrikçi, doktor ve bahçıvana ait numaraları yazdığı, mutfaktaki panoya tutturulmuş bir telefon listesi... Charlotte'ın, tam da bir altıncı sınıf öğretmenine yakışacak son derece özenli bir el yazısı vardı. Bir insanın el yazısına bakarak karakteri hakkında tahmin yürütülebileceği görüşü doğruysa, Charlotte, pahalı bir fular veya çok sık kullandığı bir yemek kitabını ardında bırakmayacak kadar düzenli ve dikkatli bir kadındı. O şeyleri ardında bırakmış olması bana, eşyalarını apar topar toparladığını, evden bir an evvel, yatağın altına veya dolabın derinliklerine bakarak zaman kaybetmek istemeyecek kadar çabuk uzaklaşmak istediğini düşündürüyordu. Burada geçirdiğim ve viski şişesini bulup içtiğim ilk geceyi düşündüm. Ölmüş bir kadının viskisini içmiştim.

O boş şişeyi çoktan atmıştım ama polise bundan söz etmeliydim.

Hava kötüleşmişti. Birkaç gün önce Carolinas'ı vuran fırtına şimdi sahile yaklaşıyor, mutfak camına yağmur damlaları çarpıyordu. Birden aklıma, doğu cephesindeki pencerele-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ri kapatmadığım geldi; mutfaktan çıkıp deniz manzaralı odaya gittim. Yağmur damlalarının süzüldüğü pencereden gri ve çalkantılı denizi görebiliyor, rüzgârın kırbaçladığı leylakların evi tırmaladığını duyabiliyordum.

"Hanımefendi?"

Arkamı döndüğümde Vaughn ve Perry adlı iki dedektifi gördüm. Adları, hukuk firması adını çağrıştırıyordu. Daha önceki vaka için gelen polislerden farklı olarak bunlar, ciddi suçları soruşturan, espri anlayışından yoksun tavırları ve giyim tarzlarıyla yaptıkları işin ciddiyetini yansıtan polislerdi. Onları yukarı kata çıkarıp Charlotte'ın fularını ve tokyoları bulduğum yeri göstermiş olmama rağmen, evi kendi başlarına aramakta ısrar etmişlerdi; ne arıyorlardı, merak ediyordum doğrusu. Charlotte gittikten sonra yerlerin tozu alınmış, geride herhangi bir iz kalmışsa da çoktan yok olmuştu.

"Yukarı katı araştırmayı bitirdiniz mi?" diye sordum.

Dedektif Vaughn, "Evet ama size soracağımız birkaç soru daha var" dedi. Geçmişte askerlik yapmış olabileceğini düşündüren buyurgan bir havası vardı; kanepeyi işaret edince uysal bir biçimde oturdum. Geniş omuzlu ve asker tıraşlı bir adam için gülünç biçimde kadınsı görünen brokar koltuğa yerleşti. Ortağı Dedektif Perry kollarını göğsünde kavuşturmuş, yanında duruyor, sıradan bir görüntü çizmek istese de başarılı olamıyordu. İkisi de iriyarı, heybetli adamlardı; onların yürüttüğü bir soruşturmanın hedefinde olmayı hiç istemezdim.

"Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum" diye mırıldandım. "Ama o benim işgüzar olduğumu düşündü."

"Bayan Branca'yı mı kastediyorsunuz?"

"Evet. Charlotte telefonlarına ve e-postalarına cevap vermiyordu ama Donna hiç meraklanmadı. Bir şeylerin yolunda gitmediğine inanmak istemiyordu."

"Ama siz öyle olduğunu hissettiniz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Charlotte'ın e-postalarına cevap vermemesi beni rahatsız etti."

"Onunla neden iletişim kurmaya çalışıyordunuz?"

"Sormak istediğim bazı sorular vardı."

"Ne hakkında?" Dedektif delici mavi gözleriyle bana bakıyordu.

Bakışlarımı kaçırdım. "Bu evle ilgili... Birkaç ufak mesele vardı da..."

"Sorularınıza Bayan Branca cevap veremez miydi?"

"Ne demek istediğimi anlamanız için bu evde yaşamanız gerekiyor." Dedektif sessiz kaldı, konuşmaya devam etmeye mecbur hissettim kendimi. "Geceleri tuhaf sesler oluyordu; açıklayamadığım bazı şeyler. Charlotte da o sesleri duydu mu diye merak etmiştim."

"Birkaç hafta önce evinize izinsiz girildiğine dair ihbar yapmışsınız. Bu olayın duyduğunuz seslerle bir bağlantısı olduğunu düşünüyor musunuz?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Bayan Nielson da benzer bir ihbarda bulunmuş çünkü."

"Evet, polis memurları bundan söz ettiler. Charlotte'ın olayında, evde birilerinin yaşadığından haberi olmayan gençlerden birinin işidir diye düşünmüşler. Benim olayımda da aynı şeyi düşündüler."

Dedektif öne doğru eğildi. "Bu işi yapabilecek biri geliyor mu aklınıza; kimliği bilinmeyen gençlerden biri dışında yani?"

"Hayır ama aynı şey Charlotte'ın da başına geldiyse, olayın sorumlusu aynı kişi olabilir mi?"

"Tüm olasılıkları göz önüne alıyoruz.

Tüm olasılıklar... Bakışlarım iki adam arasında gidip geldi; sessizlikleri beni daha da tedirgin etmekten başka bir işe yaramıyordu. "Charlotte'a *ne oldu*?" diye sordum. "Cesedini körfezde bulduklarını biliyorum ama nasıl ölmüş?"

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Size söyleyebileceğim tek şey, bunun bir cinayet soruşturması olduğu."

Cep telefonum çaldı ama kimin aradığına bakma zahmetine girmedim, çağrının telesekretere düşmesine izin verip dikkatimi dedektiflere yönelttim.

"Cesette morluklar var mıymış? Katil herhangi bir iz bırakmış mı?"

Vaughn, "Hanımefendi bunları neden soruyorsunuz?" dedi.

"Olayın cinayet olduğundan nasıl bu kadar eminsiniz onu anlamaya çalışıyorum. Tekneden düşüp boğulmadığını nereden biliyorsunuz?"

"Ciğerlerinde deniz suyu yoktu; suya girmeden önce ölmüş."

"Ama yine de kaza olabilir. Belki kayalara düştü, başını çarptı ve..."

"Kaza değildi. Boğazı sıkılarak öldürülmüş." Ben bu bilgiyi sindirirken bana baktı; belli ki karşısında, tüm bu detayları kaldıramayacak isterik bir kadın olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Ancak biraz evvel söylediklerini düşünürken yerimden kıpırdamadım. Daha öğrenmek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Kemikleri kırılmış mıydı? Vücudundaki morluklar insan eliyle mi olmuştu? Ektoplazma insan öldürebilir miydi?

Bu Kaptan Brodie olabilir miydi?

Sol bileğime baktım, aklıma, bir süre önce oluşan morluk geldi. Hayaletle ilk karşılamamın sabahında gördüğüm morluk... Sarhoşken bir yere çarpmış –ki bu tür şeyler daha önce birkaç kez olmuştu– ve o morluğa ben mi neden olmuştum, yoksa bu, Kaptan Brodie'nin yaşayan insanlara gerçekten zarar verebileceğinin bir kanıtı mıydı?

Dedektif Perry, "Tucker Cove polisine yaptığınız ihbardan sonra evinize bir daha izinsiz girmeye çalışan oldu mu?" diye sordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Sizi arayan, taciz eden biri var mı?"

"Hayır."

"Bayan Branca'dan öğrendiğimize göre kısa bir süre öncesine kadar burada marangozlar çalışmışlar."

"Evet, kulede ve terasta... Bakım onarım işi yeni bitti."

"Marangozları ne kadar tanıyorsunuz?"

"Billy ve Ned'i neredeyse birkaç hafta boyunca her gün gördüm, o bakımdan bayağı tanıyorum diyebilirim."

"Onlarla uzun uzun sohbet etme imkânınız oldu mu?"

"Onları kobay olarak kullandım." Vaughn'un kaşları havaya kalktı; güldüm. "Ben yemek kitabı yazarıyım. Geleneksel New England yemekleri hakkında bir kitap yazıyor ve tarifleri test ediyorum. Billy ve Ned tariflerin tadına memnuniyetle bakıyorlar, beğenip beğenmediklerini söylüyorlardı."

"Sizi hiç rahatsız ettikleri oldu mu?"

"Hayır. Onlara güveniyordum, ben yokken bile eve girip çıkabiliyorlardı."

"Marangozlarda evin anahtarı var mıydı?"

"Anahtarın yerini biliyorlardı. Yedek anahtarı kapı pervazının üstüne bırakıyordum."

"Yani içlerinden biri anahtarı çoğaltabilirdi."

Başımı şaşkınlıkla iki yana salladım. "Neden onlar hakkında sorular soruyorsunuz?"

"O marangozlar Bayan Nielson burada oturduğu zaman da evde çalışıyorlarmış."

"Siz Billy ile Ned'i fiilen *tanıyor musunuz*?"

"Ya siz hanımefendi?"

Bu söz üzerine durakladım. Birini gerçek anlamda ne kadar tanıyabilirdik? "Onlara güvenmemem için hiçbir neden olmadı" dedim. "Hem Billy... O daha çocuk."

Perry, "Billy yirmi yaşında" dedi.

Billy'nin yaşını bilmeleri ne garipti. İşte şimdi ben de öğ-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

renmiştim. Malumun ilamına gerek yoktu: Yirmi yaşındaki o genç adam birine şiddet uygulayabilirdi. Onlar için yaptığım çörekler, yahniler ve kekler aklıma geldi, tatmaları için önlerine yeni bir yemek çıkardığımda Billy'nin gözlerinin nasıl aydınlandığını düşündüm. Bir canavarı mı beslemiştim?

"Peki ya diğer marangoz? Bay Haskell hakkında ne biliyorsunuz?" Dedektifin bakışları, aklından neler geçtiğine dair en ufak bir ipucu vermese de soruları rahatsız edici bir yöne evriliyordu. Kimliği bilinmeyen davetsiz misafirleri bir kenara bırakıp tanıdığım ve sevdiğim insanlardan konuşmaya başlamıştık.

"Usta bir marangoz olduğunu biliyorum. Etrafınıza bir bakın; elinden neler geldiğini, bu ev için neler yaptığını görürsünüz. Ned bana Sherbrooke ailesi için yıllardır çalıştığını söyledi. Ev sahibinin halasının ustasıymış."

"Merhume Aurora Sherbrooke'tan mı söz ediyorsunuz?"

"Evet. Bir sorun yaşanmış olsa neden hâlâ Sherbrooke ailesi için çalışsın? Hem Ned sadece bir marangoz değil, aynı zamanda insanların takdir ettiği bir sanatçı da. Kasabanın merkezindeki galeride oyma kuş eserleri satılıyor."

Perry, "Biz de öyle duyduk" derken, pek de etkilenmişe benzemiyordu.

"Eserlerine bir bakmalısınız; Boston'da bile satılıyor." Bakışlarım iki dedektif arasında gidip geldi. "O bir sanatçı" diye tekrarladım, bu durum onu şüpheli olmaktan çıkarabilirmiş gibi. Sanatçılar yaratır, yok etmezlerdi. İnsan öldürmezlerdi.

"Bay Haskell sizi rahatsız edecek herhangi bir şey yaptı veya söyledi mi? Size yakışıksız gelen veya tedirgin eden herhangi bir şey?"

Bir şeylerin değiştiğini hissettim. İki adam da gözlerini bana dikerek hafifçe öne eğilmişti. "Ned hakkında neden soru soruyorsunuz?"

"Bunlar rutin sorular."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Bana pek de öyle gelmedi."

"Lütfen soruyu cevaplayın."

"Peki, o zaman. Ned Haskell beni bir kez bile rahatsız etmedi, korkutmadı. O adamı takdir ediyorum ve evime girmesi için anahtar bırakacak kadar güveniyorum. Şimdi söyleyin bana, neden Ned'e odaklanmış durumdasınız?"

"Her türlü ipucunu değerlendiriyoruz. Bu bizim işimiz."

"Ned yanlış bir şey mi yaptı?"

Vaughn, "Bu konuda yorum yapamayız" dedi. Bu söz her şeyi anlatıyordu. Not defterini kapattı. "Başka sorumuz olursa sizi ararız. Bu arada, evin anahtarını hâlâ kapı pervazının üstünde mi tutuyorsunuz?"

"Şu anda orada... Henüz almadım."

"Şimdi almanızı öneririm. Evdeyken kapı sürgünüzü çekin. Kapıda sürgünüz olduğunu fark ettim."

Adamlar ön kapıya yöneldiler. Kafamda cevaplanmamış birçok soruyla birlikte peşlerinden gittim. "Charlotte'ın arabasına ne oldu?" diye sordum. "Arabası vardı, değil mi? Arabasını buldunuz mu?"

"Hayır."

"Demek katil çalmış?"

"Arabanın nerede olduğunu bilmiyoruz. Çoktan eyalet dışına çıkmış da olabilir; belki de bir gölün dibini boylamıştır."

"O zaman biri arabasını çalmış olabilir, değil mi? Arabasını çalmış, sonra da cesedini körfeze atmıştır." Sesimdeki çaresizliği duyabiliyordum. "Şehir dışına çıkarken olmuştur belki. Burada, bu evde değil yani."

Dedektif verandada durup soğuk ve kendini ele vermeyen bakışlarını bana dikti. Söylediği tek şey, "Kapınızı kilitleyin Bayan Collette" oldu.

Dedektifler gittikten sonra yaptığım ilk şey bu oldu. Sürgüyü çekip evi dolaştım ve tüm pencerelerin kilitlendiğinden emin oldum. Öğleden sonra toplanan kara bulutlar bir-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

den gök gürültüsüyle yırtıldı. Deniz manzaralı odada pencerenin önünde durup yağmurun camı dövmesini izledim. Havanın elektrik yüklü ve tehlikeli olduğunu hissettim, koluma baktığımda tüylerimin diken diken olduğunu gördüm. O sırada gök gürledi, şimşek çaktı ve tüm ev zangırdadı.

Elektriklerin kesilmesi an meselesiydi.

Geceyi şarj etmeden geçirip geçiremeyeceğimi anlamak için cep telefonuma baktım ve ancak o zaman bir sesli mesaj bırakıldığını fark ettim. Dedektiflerle konuşurken cevaplamadığım çağrıyı hatırladım.

Mesajı dinlemek için ekrana dokundum. Ned Haskell'in sesi irkilmeme sebep oldu.

Ava, hakkımda muhtemelen yalan yanlış şeyler duyacaksın. Söylenenlerin hiçbiri doğru değil. Yanlış hiçbir şey yapmadığımı bilmeni isterim. Yardım edemezsem bu iş kesinlikle bitmeyecek.

Telefonuma bakakaldım. Mesajı polise bildirip bildirmemeyi düşünürken, bir yandan da Ned'in güvenine ihanet etmekten çekiniyordum. Onca insan varken, neden benimle iletişime geçmişti?

Bir yıldırım havayı yararak denize saplandı. Pencereden çekilirken yıldırıma karşılık veren gök gürültüsünü kemiklerimde ve orkestra davulu gibi gümbürdeyen göğsümde hissettim. Ned'in mesajından tedirgin olmuştum; dışarıda fırtına patlarken evin içinde bir tur daha atıp bütün pencere ve kapıları bir kez daha kontrol ettim.

O gece hiç iyi uyuyamadım.

Yıldırımlar karanlığı yarar, gök gürlerken cinayete kurban giden kadının yatağında gözümü kapamadan uzandım. Ned Haskell'le yaptığım bütün konuşmaları düşündüm; onunla ilgili hatıralar slayt gösterisi gibi gözümün önünden geçti. Terasta çalışan, çekici sallarken kasları şişen Ned... Bol kepçe doldurduğum yahni kâsesinin üstünden bana gü-

BELONGS TO KAKTÜS TERAS

lümseyerek bakan Ned... Bir marangozun alet kutusunda neler olabileceğini, içindeki testere ve mengeneleri, ahşaba şekil vermek için yapılmış aletlerin nasıl kolayca başka amaçlar için de kullanılabileceğini düşündüm.

Sonra sanat galerisindeki resepsiyon geldi aklıma. Sevimli kuş heykellerinin yanında dururken mahcup bir tavırla gülümsemesini düşündüm. Böylesine büyüleyici sanat eserleri ortaya koyan biri, nasıl olur da bir kadını boğazlar ve canını alabilirdi?

"Korkma."

Karanlıkta duyduğum sesle irkilerek başımı kaldırıp baktım. Tam o sırada uzaklarda çakan şimşek odayı aydınlatınca gördüğüm yüzün her detayı hafızama kazındı. Fırtınalı denizdeki dalgalara benzeyen siyah saçlar, kaba biçimde yontulmuş granitten bir yüz... Ama bu akşam yeni bir şey görüyordum; Kaptan Brodie'nin Tarih Derneği'nin duvarında asılı portresinde görmediğim bir şey... Gözlerinde okyanuslara yelken açmış, fırtınadan, güneşten bitkin düşmüş, artık sakin liman arayan bir adamın ifadesi vardı.

Uzanıp çenesindeki birkaç günlük sakala dokundum. Azrail seni böyle buldu demek, diye düşündüm. Saatlerce dümen başında durmaktan yorgun düşmüşsün, azgın dalgalar gemine hasar vermiş, mürettebatın dalgalara kapılmış. Onun aradığı güvenli liman olmaya ne kadar can atıyordum; gel gör ki bir buçuk yüzyıl geç kalmıştım.

"Mışıl mışıl uyu Ava. Bu akşam ben nöbetteyim."

"Seni özledim."

Başıma bir öpücük kondururken saçlarımda sıcak nefesini hissettim. Bir canlının nefesini... "Bana en çok ihtiyaç duyduğun zamanlarda buradayım. Hep burada olacağım." Yanıma, yatağa otururken şilte ağırlığı altında göçtü. Vücudumu saran kollarını, yanağıma değen ceketini hissettiğim bu adam nasıl gerçek olamazdı?

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Bu akşam farklısın" diye fısıldadım. "Çok nazik... Çok kibar..."

"Nasıl olmamı istiyorsan öyleyim."

"İyi de *sen* kimsin? Gerçek Kaptan Brodie kim?"

"Tüm insanlar gibi ben de hem iyiyim hem de kötü; hem zalim hem nazik." Yüzümü bu akşam sadece huzur veren yıpranmış ellerinin arasına aldı; ama aynı eller kısa bir süre önce beni kırbaçlamış, bileklerimi kelepçelemişti.

"Hangi adamın karşıma çıkacağını nereden bileceğim?"

"Senin arzuladığın da bu bilinmezlik değil mi?"

"Bazen beni korkutuyorsun."

"Korkutuyorum, çünkü seni tehlikeli yerlere götürüyorum. Bir anlık da olsa karanlığa bakma imkânı sunuyorum. İlk adımı, ardından ikincisini atman için seni cesaretlendiriyorum." Yanağımı, bir çocuğun yüzüymüş gibi okşadı. "Ama bu gece değil."

"Bu gece ne olacak?"

"Bu gece uyuyacaksın. Korkma" diye fısıldadı. "Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Ve o gece güvenli kollarında mışıl mışıl uyudum.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

21

Ertesi gün öğleden sonra kasabada herkesin dilinde bu vardı. Alışveriş arabası dar koridorlara sığmadığı için sepetle alışveriş yapılan küçük Village Food Mart Market'te gıda malzemesi satın alırken konuşmaları duydum. Sebze standının önünde durmuş, acınası alternatifler arasında seçim yapmaya çalışıyordum: salata malzemesi (göbek marul ya da kıvırcık salata), domates (salkım ya da çeri), maydanoz (kıvırcık maydanoz ya da hiç). Tucker Cove yazın bir cennet olabilirdi ama sebze ikmal hattının en sonunda yer alıyordu ve ben dün, her hafta kurulan çiftçi pazarına gidemediğimden, Food Mart'ta ne varsa onunla yetinmek zorundaydım. Eğilmiş, tatlı patates kasasından işe yarar bir şeyler bulmaya çalışırken, yanda iki kadının dedikodu yaptığını duydum.

sonra polis arama emriyle evine geldi, inanabiliyor musun? Nancy dışarıda park etmiş üç polis arabası görmüş."

"Oh, Tanrım. Gerçekten de kadını onun öldürdüğünü düşünmüyorsun değil mi?"

"Onu henüz tutuklamadılar, ama eli kulağındadır diye düşünüyorum. Eh, *öteki* kıza olanlar da malum, değil mi? O zaman da, herkes o yapmıştır diye düşünmüştü."

Boynumu tezgâhın ilerisine çevirdiğimde, kendilerini alışverişten çok dedikoduya kaptırdıklarından olsa gerek, elle-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

rindeki alışveriş sepetleri hâlâ boş olan beyaz saçlı iki kadın gördüm.

"Hiçbir şey ispat edilmedi ama."

"Ama şimdi yüksek bir ihtimal gibi görünüyor, değil mi? Polis bu kadar üzerinde durduğuna göre... Hem bir de yıllar önce çalıştığı tepedeki şu yaşlı kadın var. O kadının *gerçek* ölüm nedenini oldum olası merak etmişimdir..."

Kâğıt ürünleri standına doğru ilerlerken, daha ne konuşacaklarını merak ederek elimde olmadan peşlerinden gittim. Tuvalet kâğıtlarının önünde durup hangi markayı seçeceğime karar vermeye çalışıyormuş gibi yaptım. Toplamda iki marka vardı zaten; hangisini seçecektim?

Kadınlardan biri, "Bilemeyiz, değil mi?" dedi. "Dıştan hep iyi biriymiş gibi görünürdü. Geçen yıl kilisemizin papazının, kilise oturaklarını monte etmesi için onu işe aldığını düşününce... Çalıştığı onca keskin alet filan..."

Kadınlar kesinlikle Ned Haskell'den söz ediyorlardı.

Alışverişimin parasını ödeyip arabama yürürken, biraz önce duyduklarımdan ötürü rahatsız olmuştum. Polisin Ned'e odaklanmasının bir nedeni vardı elbette. Marketteki kadın başka bir kadından söz etmişti; o kadın da bir cinayete mi kurban gitmişti?

Sokağın hemen aşağısında Branca Gayrimenkul Satış ve Yönetim'in bürosu vardı. Bir toplumun nabzını tutan birileri varsa, onlar da emlakçilerdi. Donna mutlaka bilirdi.

Her zaman olduğu gibi telefonu kulağına bastırmış halde masasında oturuyordu. Bana şöyle bir baktı, göz göze gelmemek için hemen başını eğdi.

"Hayır, tabii ki hiçbir fikrim yok" diye mırıldandı telefona. "Her zaman güvenilir biri olmuştur. Hakkında hiç şikâyet almadım. Bak, seni daha sonra arayayım mı? Bir müşterim var da..." Telefonu isteksizce kapatıp bana döndü.

"Doğru mu?" diye sordum. "Ned hakkında söylenenler yani?"

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Sen kimden duydun?"

"Markette konuşan iki kadından... Polisin bu sabah evini aradığını söylediler."

Donna içini çekti. "Bu kasabada çok fazla dedikodu dönüyor."

"Demek doğru."

"Ned tutuklanmadı. Suçlu olduğunu varsaymak adil olmaz."

"Herhangi bir varsayımda bulunmuyorum Donna. Ned'i severim ama o kadınların başka bir kızdan daha söz ettiklerini duydum. Charlotte'tan önce..."

"Bu sadece bir dedikodu..."

"O kız kimdi?"

"Asla ispatlanmamış bir olay."

Donna'yla göz göze gelene dek öne doğru eğildim. "O evi bana sen kiraladın. Ned haftalar boyu yatak odamın üstünde çalıştı. Tehlikeli biri olup olmadığını bilmeye hakkım var. *O kız kimdi*?"

Donna'nın dudakları gerildi. Dost canlısı emlakçi maskesi gitti, yerini, evimde bir katilin çalışmış olabileceğiyle ilgili hayati detayı benden saklamış bir kadının endişeli yüz ifadesi aldı.

Donna, "Sadece bir turistti" dedi, bu durum kurbanı daha değersiz kılarmış gibi. "Altı yedi yıl önce olan bir olay. Kız Cinnamon Plajı'nda bir kulübe kiralamıştı, sonra ortadan kayboldu."

"Charlotte'ın ortadan kaybolması gibi."

"Evet, ama Laurel'in cesedi hiç bulunamadı. Çoğumuz onun yüzmeye gittiğini ve boğulduğunu düşündük ama soru işaretleri her zaman vardı tabii. Şu fısıltı gazetesi de..."

"Ned hakkında mı?"

Başıyla onayladı. "Ned kızın yanındaki kulübenin banyosunu tamir ediyordu."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Şüpheli olarak görülmek için pek de geçerli bir neden değil."

"Ned'de kızın kulübesinin anahtarları vardı."

Yüzüne bakakaldım. "Ne?"

"Ned anahtarları, heykelleri için işe yarayacak parçalar bulmak amacıyla plajda dolaşırken bulduğunu iddia etti. Laurel'in emlakçisi, anahtarları Ned'in kamyonetinin kontrol panelinin üzerinde görmüş ve emlak şirketinin anahtarlığından tanımış. Polisin elinde Ned'in aleyhinde kullanabilecekleri, kayıp kızın anahtarlarından ve kızın kaldığı kulübenin hemen yanındaki kulübede çalıştığı gerçeğinden başka bir şey yoktu. Kızın cesedini bulamadılar. Kulübede arbede yaşandığına dair bir iz de yoktu. Herhangi bir suç işlendiğinden emin olamadılar."

"Şimdi de bir cinayet *işlendi*. Charlotte öldürüldü ve Ned onun evinde çalışıyordu. *Benim* evimde..."

"Ama Ned'i işe alan kişi ben değilim, Arthur Sherbrooke... Bakım onarım işlerini Ned'in yapmasında ısrar eden oydu."

"Neden Ned'i istedi?"

"Ned evi herkesten daha iyi tanıyordu da ondan. Bay Sherbrooke'un halası o evde yaşarken, Ned o kadın için çalışıyordu."

"Bu da bugün duyduğum bir başka dedikodu. Halasının ölümünde şüpheli herhangi bir durum var mıydı?"

"Aurora Sherbrooke'un mu? Kesinlikle hayır. Kadın yaşlıydı."

"Marketteki kadınlar Ned'in o kadının ölümüyle de alakası olduğunu düşünüyorlardı sanki."

"Tanrım! Bu kasabada kahrolası dedikodular asla sona ermeyecek!" Donna resmi tavırlarından aniden sıyrılıp arkasına yaslandı. "Ava, Ned Haskell'i kendimi bildim bileli tanırım. Evet, hakkındaki dedikoduları ben de duydum. Onu yanında çalıştırmak istemeyen insanlar olduğunu da biliyorum

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ama bir an bile tehlikeli olduğunu düşünmedim. *Hâlâ* da aynı fikirdeyim."

Ben de öyleydim. Ancak Donna'nın bürosundan çıkarken bir başka Charlotte, bir başka Laurel olmaya ne denli yaklaştım acaba diye merak ettim. Ned'i üstü başı talaşla kaplanmış halde kulede çekiç sallarken düşündüm. Bir kadını boğabilecek kadar güçlüydü, iyi de böylesine soğukkanlı bir katil, nasıl o sevimli kuş heykellerinin yaratıcısı olabilirdi? Belki de o eserlerle ilgili gözden kaçırdığım, sanatçının içinde bir canavarın pusuda yattığını gösteren, rahatsız edici karanlık bir yön vardı. Hepimizin içinde bir canavar yatmıyor muydu? Ben kendiminkini çok yakından tanıyordum mesela.

Arabama atladım, tam kemerimi bağlıyordum ki cep telefonum çaldı.

Maeve'ydi arayan. "Seninle konuşmam gerek" dedi.

"Haftaya buluşalım mı?"

"Bu öğleden sonra... Yoldayım ve Tucker Cove'a gelmek üzereyim."

"Neyle alakalı?"

"Brodie's Watch'la. Ava o evden taşınmalısın; hem de en kısa zamanda."

Maeve verandama geldiğinde bir an tereddüt etti, eve girmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu sanki. Arkamdan gelirken girişi tedirgin bir biçimde kontrol etti ve nihayet içeri adımını attı. Denizi gören odaya girerken diken üstündeydi, sivri dişlere ve pençelere yem olmaktan korkan dişi geyik gibi etrafına bakınıyordu. Yüksek arkalıklı koltuğa oturduğunda bile düşman toprağındaymışçasına tedirgindi.

Omuz çantasından kalın bir dosya çıkarıp sehpanın üstüne koydu. "Şimdiye kadar bulabildiklerim bunlar, ama daha fazlası da olabilir."

"Kaptan Brodie hakkında mı?"

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Senden önce bu evde yaşayan kadınlar hakkında..."

Dosyayı açtım. En üst sayfada 3 Ocak 1901 tarihli bir gazeteden alınmış bir ölüm ilanının fotokopisi vardı. *58 yaşındaki Bayan Eugenia Hollander, evinde merdivenlerden düşerek vefat etmiştir.*

Maeve "Burada, bu evde ölmüş" dedi.

"Ölüm nedeninin kaza olduğu yazıyor."

"Mantıken böyle bir sonuca varmışlardır, değil mi? Kış akşamıymış, soğuk ve karanlıkmış. Kuleye çıkan o merdiven muhtemelen çok iyi aydınlatılmamıştır diye tahmin ediyorum."

Bu son detay başımı kaldırıp ona bakmama neden oldu. "Olay kuleye çıkan merdivende mi olmuş?"

"Polis raporunu okusana..."

Dosyanın bir sonraki sayfasını çevirdim ve Tucker Cove Polisi'nden Memur Edward K. Billings'in el yazısıyla yazdığı raporu gördüm. Memur, okullarda güzel yazmaya önem verilen dönemde yetiştiği için el yazısı zarif ve okunaklıydı.

Merhume elli sekiz yaşında, hiç evlenmemiş, yalnız yaşayan bir hanım. Yeğeni Bayan Helen Colcord'un ifadesine göre, kazadan önce sağlığı mükemmelmiş. Bayan Colcord teyzesini canlı olarak en son dün akşam görmüş; Bayan Hollander'ın keyfi ve iştahı yerindeymiş.

Ertesi sabah yedi on beşte evin hizmetçisi Bayan Jane Steuben eve geldiğinde Bayan Hollander'ın her zamanki gibi aşağı katta olmadığını görünce şaşırmış. Bunun üzerine ikinci kata çıkmış ve kule merdiveninin kapısının açık olduğunu görmüş. İçeri baktığında Bayan Hollander'ın basamakların hemen başında iki büklüm halde yattığını görmüş.

Kaptan Brodie'nin beni, titreşen mum ışığıyla aydınlatılmış o merdivenden yukarı çıkardığı geceleri hatırlayıp durakladım. O merdivenin ne kadar dik ve dar olduğunu ve aşağı yuvarlanan bir insanın boynunu ne kadar kolaylıkla

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

kırabileceğini düşündüm. Eugenia Hollander öldüğü akşam, o merdivende ne yapıyordu?

Bir şey ya da birisi, tıpkı bana olduğu gibi, aklını çelmiş ve onu kuleye mi çekmişti?

Bir kez daha Memur Billings'in okunaklı el yazısına odaklandım. Ölümün sadece bir kaza olduğu sonucuna varacaktı elbet. Başka ne olabilirdi? Vefat eden kadın yalnız yaşıyordu, evden hiçbir şey çalınmamıştı ve içeri zorla girildiğine dair hiçbir işaret yoktu.

Maeve'ye baktım. "Bu ölümle alakalı şüpheli herhangi bir şey yok. Polisin vardığı sonuç bu. Bana bunu neden gösteriyorsun?"

"Ölen kadınla ilgili daha fazla bilgi toplamaya çalışırken fotoğrafını buldum."

Dosyadaki bir sonraki sayfayı çevirdim. Koyu renk saçları omuzlarına dalga dalga dökülen güzel bir genç kadının siyah-beyaz bir fotoğrafıydı bu.

Maeve "Bu fotoğraf on dokuz yaşındayken çekilmiş. Çok güzel bir kız değil mi?" dedi.

"Evet."

"Adına, seçkin genç erkeklerle bağlantılı olarak, o zamanki gazetelerin sosyete haberleri sütununda rastladım. Yirmi iki yaşındayken varlıklı bir tüccarın oğluyla nişanlanmış. Kızın babası düğün hediyesi olarak ona, genç çiftlerin düğünden sonra yaşamayı planladıkları Brodie's Watch'ı vermiş. Ama evlilik hiçbir zaman gerçekleşmemiş. Düğünden bir gün önce Eugenia nişanı atmış, bekâr bir kadın olarak kalmayı tercih etmiş ve hayatının sonuna dek bu evde yaşamış."

Maeve bir şey söylememi bekledi ama ne diyeceğimi bilemedim. Ömrünün sonuna kadar bekâr olarak yaşamayı seçmiş, hayatını şu an yaşadığım evde tüketmiş on dokuz yaşındaki güzeller güzeli Eugenia'nın fotoğrafına bakakaldım sadece.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Maeve, "Sence de garip değil mi?" dedi. "Onca zaman burada yalnız başına yaşaması..."

"Her kadın evlenme ihtiyacı duymayabilir."

Bir an dikkatle yüzüme baktı ama Maeve hayalet avcısıydı, insanların aklını okuyamazdı. Karanlık çöktükten sonra bu evde, kulede neler olduğunu hayal edemezdi.

Başıyla dosyayı işaret etti. "Bu evde Eugenia'dan sonra yaşayan kadına bir bak."

"Başka biri daha mı varmış?"

"Bayan Hollander merdivenden düşüp öldükten sonra, Brodie's Watch erkek kardeşine geçmiş. Erkek kardeş evi satmaya çalışsa da alıcı bulamamış. O zamanlar kasabada evin hayaletli olduğuna dair söylentiler dolaşıyormuş, üstelik onarıma da ihtiyacı varmış. Erkek kardeşin Violet Theriault adında, genç yaşta dul kalmış bir yeğeni varmış. Kadın birtakım mali sıkıntılar yaşadığından adam evi yeğenine tahsis etmiş. Violet ölümüne dek, otuz yedi yıl boyunca bu evde yaşamış."

"Onun da merdivenden düşüp öldüğünü söyleme bana."

"Hayır. Yatağında, altmış dokuz yaşında, muhtemelen doğal nedenlerle ölmüş."

"Bu kadınları bana anlatmanın özel bir nedeni mi var?"

"Ava, belli bir şablon var... Violet öldükten sonra Margaret Gordon adında New York'lu bir kadın Brodie's Watch'ı yaz için kiralamış. Kadın buraya geldikten sonra bir daha New York'a dönmemiş ve yirmi iki yıl sonra felç geçirip ölene dek burada yaşamış. Ardından yine bir yazlık kiracı olan Bayan Aurora Sherbrooke tutmuş evi ama sonra satın almaya karar vermiş ve otuz yıl boyunca, ölene dek burada yaşamış."

Maeve'nin telaffuz ettiği her yeni isimle birlikte dosyayı karıştırıyor, önüme çıkan yeni yüzlere bakıyordum. Eugenia ve Violet, Margaret ve Aurora... Maeve'nin sözünü ettiği şablon belirginleşmeye başlamış ve ben serseme dönmüştüm. Bu

BELONGS TO KAKTÜS TEA

evde yaşamış ve ölmüş tüm kadınlar koyu renk saçlıydı ve çok güzeldi. Hepsi de şaşırtıcı bir biçimde...

Maeve, "Hepsi de *sana* benziyor" dedi.

Son fotoğrafa diktim gözlerimi. Aurora Sherbrooke'un parlak siyah saçları, upuzun boynu ve yay gibi kaşları vardı. Onun kadar güzel olmasam da, aramızdaki benzerlik su götürmezdi. Ben, Sherbrooke'un daha sade görünümlü kız kardeşi gibiydim.

Sayfayı çevirip Aurora'nın *Tucker Cove Weekly*'nin 20 Ağustos 1983 tarihli sayısında çıkan ölüm ilanına bakarken ellerimin buz kestiğini hissettim.

Aurora Sherbrooke, yaş 66...

Bayan Aurora Sherbrooke geçen hafta Tucker Cove'daki evinde hayata gözlerini yumdu. Bayan Sherbrooke kendisinden bir süredir haber alamayan ve durumunu kontrol etmek için Cape Elizabeth'teki evinden gelen yeğeni Arthur Sherbrooke tarafından ölü halde bulundu. Ölümü şüpheli olarak değerlendirilmedi. Evdeki hizmetkârlardan birine göre, Bayan Sherbrooke son zamanlarda gripti.

Doğum yeri Massachusetts, Newton olan Bayan Sherbrooke, Tucker Cove'a ilk kez otuz bir yıl önce geldi. Maine, Cape Elizabeth'te yaşayan yeğeni Arthur Sherbrooke, "Kasabaya ilk görüşte âşık oldu; özellikle de kiraladığı eve" diye konuştu. Bayan Sherbrooke daha sonra, Brodie's Watch olarak bilinen ve ölümüne dek yaşayacağı evi satın aldı.

"Bu evde dört kadın ölmüş" dedi Maeve.

"Ölümlerin hiçbiri şüpheli değilmiş."

"Ama bu durum merakını uyandırmıyor mu? Neden hepsi kadındı ve neden hepsi yalnız yaşayıp yalnız öldüler? Tucker Cove'daki ölüm ilanlarını 1875 yılına kadar inceledim; bu evde ölmüş bir erkeğin izine rastlamadım." Cevap duvarların içinde ya da şömine rafındaymış gibi etrafına bakındı. Bakışları, deniz manzaramızın sis perdesi ardında görünmez olduğu pence-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

rede durdu. Yumuşak bir sesle, "Bu ev bir tür tuzak sanki" dedi. "Kadınlar için giriş var ama çıkış yok. Ev, kadınları bir şekilde cezbediyor, baştan çıkarıyor ve sonunda hapsediyor."

"Bu yüzden mi evden ayrılmam gerektiğini düşünüyorsun?" diyerek pek de ikna edici olmayan bir kahkaha attım. "Benim de eve hapsolacağımı düşündüğün için mi?"

"Bu evin geçmişini bilmen gerek Ava. Neyle karşı karşıya olduğunu bilmelisin."

"Bana bu kadınların hepsini bir hayaletin öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"*Sadece* bir hayalet olsa bu kadar endişelenmezdim."

"Başka ne olabilir ki?"

Vereceği karşılığı düşünmek üzere durakladı. Bu hali, kötü bir şey söyleyeceği sezgimi kuvvetlendirmekten başka bir işe yaramadı. "Birkaç hafta önce eve kendilerini bağlayabilen, hayaletlerden başka şeyler de olduğundan bahsetmiştim; iyi huylu olmayan varlıklardan... Hayaletler bu dünyada tamamlanmamış işleri olduğundan yollarına devam etmemiş ya da aniden ölmüş ve *öldüklerini* fark edememiş ruhlardır. Bu dünya ile öbür dünya arasında oyalanırlar. Ölmüş olmalarına rağmen, bir zamanlar bizler gibi insan olduklarından, yaşayanlara hemen hemen hiç zararları olmaz. Ancak arada bir de olsa başka bir şey barındıran evlere rastlıyorum. Hayalet değil ama..." Bir an tereddüt etti ve etrafına bakındı. "Dışarı çıkmamızda bir mahzur var mı?"

"Şimdi mi?"

"Evet, lütfen."

Pencereden dışarı, yoğunlaşan sise baktım. Rutubetli deniz havasına çıkmak hiç mi hiç gelmiyordu içimden ama başımı sallayıp ayağa kalktım. Ön kapıya geldiğimde yağmurluğumu giydim; birlikte verandaya çıktık. Ancak Maeve orada bile tedirgin görünüyordu. Beni basamaklara, oradan da uçurumun kenarına giden taşlı patikaya yönlendirdi. Ev ar-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

kamızda, olduğundan da büyük görünürken, orada, etrafımız sisle sarılmış halde durduk. Bir an için duyulan tek ses, aşağıdaki sahile vuran dalgaların sesiydi.

"O adam hayalet değilse, nedir?" diye sordum.

"*Adam* sözcüğünü kullanman ilginç..."

"Neden? Kaptan Brodie erkekti."

"Sana ne sıklıkta görünüyor Ava? Onu her gün görüyor musun?"

"Belli olmuyor. Bazen günler boyunca görmediğim oluyor."

"Onu hangi saatlerde görüyorsun?"

"Geceleri."

"Sadece geceleri mi?"

Buradaki ilk sabahımda plajdan eve dönerken terasta gördüğüm karanlık figürü hatırlardım. "Gündüz gördüğüm zamanlar da oldu."

"Her zaman Kaptan Brodie olarak mı görünüyor?"

"Bu onun eviydi. Başka kim olarak görünecekti ki?"

"Ava kim değil, *ne* diye sorman gerekiyor." Dönüp siste uzaklaşmış ve belli belirsiz bir siluet halini almış gibi görünen eve doğru şöyle bir baktı ve titremesini bastırmak için kollarıyla vücudunu sardı. Uçurumdan sadece birkaç metre uzaklıktaydık; aşağıda, siste gizlenmiş dalgalar kayaları dövüyordu. Denizle Brodie's Watch arasında kapana kısılmıştık ve sis bizi boğacak kadar yoğun görünüyordu.

Maeve, "Ava, başka varlıklar da var" dedi. "Hayalet gibi görünebilirler ama aslında değildirler."

"Hangi varlıklar?"

"Tehlikeli olanlar; insana zarar verebilecek şeyler."

Benden önce Brodie's Watch'ta yaşamış ve bu evde ölmüş kadınları düşündüm. İyi de eski her evin buna benzer bir tarihi yok muydu? Herkes ölüyordu; hepimiz bir yerlerde öleceektik sonuçta, öleceğimiz yer neden uzun yıllar boyunca yaşadığımız kendi evimiz olmasındı?

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Maeve, "Bu varlıklar ölmüş kişilerin ruhları değildir" dedi. "Bir zamanlar evde yaşamış bir kişinin görüntüsüne bürünebilirler ama bunun tek nedeni, onlardan korkmamamızı sağlamak istemeleridir. Hepimiz hayaletlerin ruhani düzlemler arasına sıkışıp kalmış bahtsız ruhlar olduklarını ve bize zarar veremeyeceklerini sanırız."

"Benim gördüğüm şey neydi o zaman?"

"Kaptan Brodie'nin hayaleti değil ama onun şekline bürünmüş bir şey. Evden içeri adımını attığın andan itibaren senin farkında olan ve seni izleyen bir şey... O şey senin zayıf yönlerini, ihtiyaçlarını, arzularını öğrendi. Ne istediğini, neden korktuğunu biliyor ve bu bilgiyi seni istediği biçimde yönlendirmek, seni hapsetmek için kullanacak. Sana zarar vermek için kullanacak."

"*Fiziksel anlamda* mı demek istiyorsun?" Elimde olmadan güldüm bu sözlere.

"İnanmak güç, biliyorum ama sen benim karşılaştığım şeylerle karşılaşmadın. O şeyin gözünün içine bakmadın..." Durdu. Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Yıllar önce Bucksport'un hemen dışında bir evden çağrı aldım. 1910 yılında varlıklı bir tüccar tarafından yapılmış bir konaktı burası... Tüccar ve karısının konağa taşınmalarından bir yıl sonra, kadın boynuna bir ip dolayıp kendini yukarı kattaki korkuluğa asmış. Kadının intiharından sonra konağın hayaletli olduğu söylentisi yayılmış ama burası tepede, deniz manzarasına hâkim öylesine güzel bir konakmış ki alıcı bulmak hiç zor olmamış. Zaman içinde birçok kez el değiştirmiş; insanlar konağa âşık oluyor ve taşınıyor, sonra çok geçmeden ayrılıyorlarmış. Evi satın alan ailelerden biri sadece üç hafta kalabilmiş."

"İnsanların konaktan taşınmalarının nedeni neymiş?"

"Oranın halkı evde tüccarın karısı Abigail'in hayaleti olduğuna, insanları korkutup kaçırdığına inanıyordu. Uzun kı-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

zıl saçlı, boynuna ip dolanmış bir kadının göründüğünden söz ediyorlardı. İnsanlar hayaletlerle yaşamayı *öğrenebilir*, hatta onlara karşı sevgi besleyebilir ve ailelerinin bir parçası olarak görebilirler. Ancak bu olaydaki hayalet çok daha korkutucuydu. Geceleri gümbürtü duyulması, kapıların çarpılması ya da iskemlelerin yer değiştirmesinden ibaret bir olay değildi. Hayır, o ailenin çaresizlik içinde bana başvurmasının nedeni başka bir şeydi.

Aile gece yarısı evden kaçmıştı; gittikleri motelden aradılar beni. Dört ve sekiz yaşlarında sevimli iki kızı olan dört kişilik bir aileydi. Chicago'luydular ve taşrada yaşama düşüncesiyle Maine'e gelmişlerdi; ailenin erkeği kitabını yazacak, kadın bahçede sebze yetiştirip tavuk besleyecekti. Evi görmüşler, âşık olmuşlar ve satın almak için bir teklifte bulunmuşlar. Haziran ayında eve taşınmışlar, ilk hafta muhteşem geçmiş."

"Sadece bir hafta mı?"

"Başta ailede kimse neler hissettiğini dile getirmemiş. Odada yalnız olsalar bile yanlarında biri varmış ve izleniyormuş hissine kapılıyorlarmış. Sonra ailenin büyük kızı bir akşam annesinin yatağına gelip ona anlatmış ve o andan itibaren ailenin diğer üyeleri evde yaşadıkları olaylardan birbirlerine söz etmeye başlamışlar. Hepsi farklı şekillerde de olsa bir varlık gördüklerini ve hissettiklerini fark etmiş. Baba kızıl saçlı bir kadın görmüş, anne yüzü olmayan bir gölge... Gerçeği gören kişiyse dört yaşlarındaki kızları olmuş. Küçük çocuklar illüzyon görmezler; onlar gerçeği bizlerden önce sezinlerler. Kızın gördüğü şey kırmızı gözlü ve pençeli bir şeymiş. Abigail'in hayaleti değil ama ondan çok daha yaşlı bir şey; kendisini o eve, o tepeye bağlamış çok çok yaşlı bir varlık."

Kırmızı gözler? Pençeler? Konuşmanın gidişatına inanmakta zorluk çekiyordum; başımı iki yana salladım. "Şeytandan bahsediyorsun sanki."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Maeve alçak bir sesle, "Söylemek istediğim şey tam da bu işte" dedi.

Gözlerinde muzip bir parıltı, son sözünü henüz söylemediğine dair bir iz görebilmek amacıyla dikkatle baktım ona; ama bakışları sabitti. "Ben şeytana inanmam."

"Brodie's Watch'a taşınmadan önce hayaletlere inanıyor muydun?"

Haklıydı. Yüzüm denize dönük olsa da arkamdaki evin olduğundan daha büyük göründüğünü ve beni izlediğini hissedebiliyordum. Vereceği cevaptan korksam da aklımdaki soruyu sordum. "O aileye ne oldu?"

"Daha önce hayaletlere inanmıyorlardı ama evlerinde *bir şey* olduğunu fark ettiler. Hepsinin gördüğü ve yaşadığı bir şeydi bu. Evin erkeği gazete arşivlerini incelemiş ve Abigail'in intiharıyla ilgili haberi okumuş. Eve onun hayaletinin musallat olduğunu ama hayaletlerin insana zarar vermediğini düşünüyordu. Hem bu durum, akşam yemeğinde harika bir sohbet konusu olmuştu. *Evimizde bir hayalet var! Ne havalı ama değil mi?* Ama zamanla aile eve musallat olan şeyin, hayaletten başka bir şey olduğunu anlamaya başladı.

Dört yaşındaki kız her gece dehşet çığlıkları atarak uyanıyordu. Bir şeyin onu boğmaya çalıştığını söylüyordu. Annesi kızının boğazında izler gördü."

Kalbim birden hızla atmaya başladı. "Ne tür izler?"

"Boğazında parmak izlerine benzer izler vardı. Bir çocuğunkine ait olamayacak kadar uzun parmaklara ait izler... Sonra sekiz yaşındaki kızlarının, sabahları burnundan kan gelmeye başladı. Kızı doktora götürdüler ama kanamaya yol açacak bir şey bulunamadı. O durumda bile evden ayrılmadılar, çünkü bütün birikimlerini oraya yatırmışlardı. Sonra bir akşam her şeyin değişmesine neden olan bir olay yaşandı. Evin erkeği birtakım gürültüler duydu ve ne olduğunu anlamak için dışarı çıktı. Adam evden dışarı adımını atar atmaz

BELONGS TO KAKTÜS TEA

kapı arkasından çarparak kapandı ve onu dışarıda bıraktı. Adam kapıyı yumrukladı ama ailesi onu duyamadı. Ancak o, evin *içinde* neler olduğunu duyabiliyordu; kızları çığlık çığlığa bağırıyor, karısı merdivenden aşağı yuvarlanıyordu. Adam eve girebilmek için pencereyi kırmak zorunda kaldı, içeri girdiğinde karısını merdivenin dibinde baygın halde yatarken buldu. Kadın *bir şeyin* onu arkadan ittiğini söylüyordu. *Bir şey* ölmesini istemişti. Aile o akşam evden ayrıldı, ertesi gün beni aradılar."

"O evi gördün mü?"

"Evet, hemen ertesi gün arabaya atlayıp gittim. Etrafını saran verandası ve üç buçuk metre yüksekliğinde tavanıyla çok güzel bir yapıydı. Varlıklı bir tüccarın ailesi için inşa ettireceği türden bir evdi... Eve vardığımda adam ön bahçede beni bekliyordu ve içeri girmeyi reddetti. Anahtarı verip eve benim bakmamı söyledi. Tek başına eve girdim."

"Peki, ne buldun?"

"Başta, hiçbir şey..." Maeve bir kez daha Brodie's Watch'a dikti gözlerini; ona sırtını dönmeye korkuyor gibiydi. "Mutfaktan geçip oturma odasına girdim. Her şey gayet normal görünüyordu. Merdivenden yukarı kata çıktığımda da gözüme sıra dışı bir şey çarpmadı. Ama sonra mutfağa indim ve kilerin kapısını açtım. Onun kokusunu işte o zaman aldım."

"Neyin?"

"Çürümüşlüğün kokusunu. Ölümün kokusunu. Kilere inmek istemedim ama kendimi birkaç adım atmaya zorladım. Elimdeki feneri kaldırdığımda tavana kazılmış işaretleri gördüm. Bunlar pençe izleriydi Ava. Bir canavar alttan evin içine girmişti sanki. Daha fazla girmedim kilere ve hemen uzaklaştım, ön kapıya gidip evden dışarı çıktım, bir daha da içeri adımımı atmadım. Ailenin o eve dönmeyeceğini biliyordum zaten. Neyle karşı karşıya kaldıklarını biliyordum. O bir hayalet değildi; muhtemelen çok uzun zamandır orada

BELONGS TO KAKTÜS TEA

olan, hayaletten çok daha güçlü bir şeydi. O şeyler için kullanılan birçok kelime var: *İblis. Strigo. Bantal.* Ama ortak noktaları, hepsinin kötü ve tehlikeli olması."

"Kaptan Brodie de öyle bir şey mi?"

"Ava, onun ne olduğunu bilmiyorum. Sadece eve musallat olmuş bir varlık veya bir zamanlar bu evde yaşamış bir adamın ruhani yankısı olabilir. Başta öyle olduğunu varsaymıştım, çünkü korkmana neden olan bir olay yaşamamıştın. Ancak Brodie's Watch'ın tarihine baktığımda ve dört kadının burada öldüğünü öğrendiğimde..."

"Doğal nedenlerle veya kaza sonucu ölmüşler."

"Doğru ama o kadınları burada tutan şey neydi? Evliliğe ve aileye sırtlarını dönüp hayatlarının geri kalanını bu evde tek başlarına geçirmelerinin nedeni neydi?"

Nedeni oydu. Nedeni kulede yaşadıkları zevk dolu anlardı.

Başımı kaldırıp eve baktım, o kulede yaşadıklarımın hatırası yanaklarımın kızarmasına neden oldu.

Maeve yüzüme dikkatle bakarak, "O kadınların o evde kalmalarına, yaşlanıp orada ölmelerine neden olan şey neydi?" diye sordu. "*Sen* biliyor musun?"

"O... kaptan."

"Ne olmuş ona?"

"O beni anlıyor. Buraya ait olduğumu hissettiriyor."

"Sana başka neler hissettiriyor?"

Yüzümü çevirdim; yanaklarım cayır cayır yanıyordu. Maeve sorusunda ısrarcı olmadı ve aramıza, acı verecek denli uzun bir sessizlik girdi; sırrımın, başkasıyla paylaşamayacağım kadar utanç verici olduğunu anlamasına yetecek kadar uzun bir süre...

"Sana ne veriyorsa, mutlaka bir bedeli vardır" diye uyardı beni.

"Ondan korkmuyorum. Burada benden önce yaşamış kadınlar da ondan korkmamış olmalılar. İsteselerdi buradan

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ayrılırlardı ama öyle yapmamışlar işte. Bu evde kalmayı seçmişler."

"Bu evde ölmüşler aynı zamanda."

"Ama yıllar boyu yaşadıktan sonra..."

"Geleceğini böyle mi görüyorsun? Brodie's Watch'ta bir tutsak olarak mı? Burada yaşlanmayı ve burada ölmeyi mi düşünüyorsun?"

"Hepimiz bir yerlerde öleceğiz."

Omuzlarımdan tutup yüzüne bakmam için zorladı beni. "Ava, ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?"

Ellerinin omzumdaki baskısı yüzünden irkilerek bir an karşılık veremedim. Ne söylediğimi ancak o zaman algılayabildim. *Hepimiz bir yerlerde öleceğiz.* Gerçekten de istediğim şey sırtımı gerçek dünyaya dönmek miydi?

Maeve, "Bu varlığın, senin üzerinde nasıl bir etkisi var bilmiyorum" dedi. "Ama bir adım geri çekilip senden önceki kadınların başlarına geleni düşünmek zorundasın. Dört kadın *ölmüş* burada."

"Beş" dedim alçak bir sesle.

"Körfezde ölü bulunan kadını saymıyorum."

"Ben de Charlotte'tan söz etmiyorum. Bu evde ölenler arasında on beş yaşında bir kız da var. Sana ondan söz etmiştim. Bir Cadılar Bayramı gecesinde bir grup genç eve girmiş, içlerinden bir kız terasa tırmanmış ve oradan aşağı düşmüş."

Maeve başını iki yana salladı. "Araştırdım ama gazete arşivlerinden böyle bir şey çıkmadı."

"Bana bundan marangozum söz etti; burada büyümüş ve olayı hatırlıyor."

"O zaman onunla konuşmamız gerek."

"Bundan emin değilim."

"Neden?"

"Şu an o bir şüpheli. Charlotte Nielson cinayeti şüphelisi."

Maeve irkildi. Dönüp bu büyük girdabın merkezinde yer

BELONGS TO KAKTÜS TEA

alan eve dikti gözlerini. Ancak ben hiç korkmuyordum, onun karanlıkta fısıldadığı sözleri hâlâ duyabiliyordum çünkü. *Benim çatım altında sana hiç zarar gelmez.*

Maeve, "Marangozun olayı hatırlıyorsa" dedi, "belki kasabada başka hatırlayanlar da vardır."

Başımla onayladım. "Bu konuyu kiminle konuşmamız gerektiğini biliyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

22

\

Maeve ile birlikte Tucker Cove Tarih Derneği'ne vardığımızda saat beşi biraz geçiyordu. Kapıya "Kapalı" levhası asılmıştı bile ama ben yine de Bayan Dickens'ın etrafı toparlamak üzere hâlâ içeride olduğunu ümit ederek kapıyı tıklattım. Kısa bir süre sonra füme camın ardında bir hareketlilik gördüm, ortopedik ayakkabıların takırtısını duydum. Hemen ardından kapı ağzında, kalın gözlük camları yüzünden ufacık görünen uçuk mavi gözler belirdi.

"Özür dilerim ama kapalıyız. Müze yarın sabah dokuzda açılacak."

"Bayan Dickens, benim. Birkaç hafta önce Brodie's Watch hakkında konuşmuştuk, hatırladınız mı?"

"Oh, merhaba. Ava idi, değil mi? Sizi tekrar gördüğüme sevindim ama müze hâlâ kapalı."

"Buraya müzeyi görmeye değil, sizinle konuşmaya geldik. Arkadaşım Maeve ile birlikte kitabım için Brodie's Watch hakkında araştırma yapıyoruz ve size, cevaplayabileceğinizi umduğumuz birkaç soru sormak istiyoruz. Ne de olsa Tucker Cove'ın tarihi hakkında bir numaralı uzman sizsiniz."

Bu sözlerim Bayan Dickens'ın sırtının dikleşmesini sağladı. Buraya son gelişimde hemen hemen hiç ziyaretçi yoktu; çok az insanın ilgi gösterdiği bir konuda bilgili olmak son derece moral bozucu olmalıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Bayan Dickens gülümseyerek kapıyı açtı. "Kendimi *uzman* olarak niteleyemem ama bildiğim her şeyi seve seve anlatırım."

Müze hatırladığımdan daha kasvetli görünüyordu, girişe yılların ve tozun kokusu sinmişti. Bayan Dickens camekân içinde sergilenen, eskiden Kaptan Brodie'nin komuta ettiği *The Raven*'ın seyir defterinin bulunduğu ön salona doğru yürürken yer döşemesi gıcırdadı.

"Tarihi kayıtların birçoğunu burada muhafaza ediyoruz." Cebinden anahtarları çıkarıp camlı bir kitaplığın kapısını açtı. Raflarda deri ciltli kayıtlar diziliydi ve bazıları o kadar eskiydi ki her an parçalanacakmış gibi görünüyordu. "Eninde sonunda tüm bu kayıtları dijital ortama aktarmayı umut ediyoruz ama biliyorsunuz bugünlerde bu tip işler için gerekli maddi kaynağı bulabilmek çok güç. Kimsenin geçmişi umursadığı yok; sadece gelecekle ve bir sonraki modayla ilgileniyorlar." Ciltleri şöyle bir taradı. "Ah, işte burada... Kasabanın 1861 yılına ait kayıtları. Bu Brodie's Watch'ın inşa edildiği yıl."

"Bayan Dickens, aslına bakarsanız, bizim sorumuz daha yakınlarda olmuş bir olayla alakalı."

"Yakın derken?"

"Yirmi yıl kadar önce... Ned Haskell'in ifadesiyle yani."

"Ned'in mi?" Yaşlı kadın bir an irkildi, kaşlarını çatarak bana baktı. "Ama canım..."

"Ned'le ilgili haberi duydunuz sanırım."

"İnsanların neler konuştuğunu duydum. Ama ben bu kasabada büyüdüm, o yüzden duyduklarımın yarısına inanmamayı öğrendim."

"O zaman, onun öyle bir şey yapmış olabileceğine..."

"Tahminde bulunmanın bir anlamı yok diye düşünüyorum." Eski kayıt cildini raftaki yerine kaldırdıktan sonra elindeki tozu silkeledi. "Sorunuz yirmi yıl önceki bir olayla ilgiliyse kaydını burada bulamayız. *Tucker Cove Weekly* gaze-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

tesine bakmalısınız. Arşivleri elli yıl öncesine kadar uzanıyor, sanırım büyük bölümü de dijital ortamda."

Maeve, "Brodie's Watch'la ilgili haberler için o arşive baktım ama kazayla ilgili hiçbir şey bulamadım" dedi.

"Kaza mı?" Bayan Dickens'ın bakışları ikimiz arasında gidip geldi. "O tür bir şey haber değeri taşımamış olabilir."

"Ama taşımalıydı. Sonuçta on beş yaşında bir kız hayatını kaybetti" dedim ona.

Bayan Dickens elini ağzına götürdü. Bir süre hiç konuşmadı ve sadece yüzüme baktı.

"Ned bana olayın Cadılar Bayramı gecesinde olduğunu söyledi" diye devam ettim. "Bir grup genç boş eve girmiş, galiba içki de içiyorlarmış. Kızlardan biri terasa çıkmış ve bir şekilde aşağı düşmüş. Adını bilmiyorum ama kazayı ve hangi yılda olduğunu hatırlıyorsanız, detayların izini sürebiliriz diye düşündüm.

Bayan Dickens alçak bir sesle, "Jessie" dedi.

"Adını hatırlıyor musunuz?"

Başıyla onayladı. "Jessie Inman. Yeğenimle aynı sınıftaydı. Çok güzel bir kızdı ama asi bir yapısı vardı." Derin bir nefes aldı. "Otursam iyi olacak galiba."

Yaşlı kadının yüzü solunca telaşlandım. Maeve koluna girerken, ben de antika sandalyelerden birini almak üzere aceleyle salonun diğer tarafına seğirttim. Bayan Dickens kendini pek iyi hissetmese de müze görevlisi olarak sorumluluklarını unutmamıştı. Yıpranmış kadife sandalyeye dehşet içinde bakarak, "Oh, tatlım bu sandalyeye oturmak yasak" dedi.

"Bayan Dickens, bu konuda şikâyetçi olacak kimse yok burada" dedim nazikçe. "Kimseye bir şey söylemeyeceğiz."

Sandalyeye otururken belli belirsiz gülümsemeyi başardı. "Kurallara uymaya çalışıyorum."

"Bundan eminim."

"Jessie'nin annesi de kurallara uyan bir kadındı. O yüz-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

den Jessie'nin o akşam ne işler çevirdiğini duyunca şok geçirdi. O çocuklar özel bir araziye izinsiz olarak girmekle kalmamış, eve girebilmek için camını kırmışlardı. Hormonları aşırı çalışan çocuklar ne yaparsa, onları da yapmışlardı muhtemelen."

Maeve, "Çok güzel bir kızdı dediniz. Nasıl bir tipti?" diye sordu.

Soru yüzünden şaşkına dönen Bayan Dickens başını iki yana salladı. "Bunun ne önemi var?"

"Saçları ne renkti?"

Kızın saçlarının koyu olduğunu söyleyeceğinden hemen hemen emindim, Bayan Dickens "Sarı saçlıydı" dediğinde çok şaşırdım. "Tıpkı annesi Michelle gibi..."

Bana hiç benzemiyordu yani. Brodie's Watch'ta ölen diğer kadınlara benzemediği gibi...

"Annesini iyi tanır mıydınız?" diye sordum.

"Michelle'le aynı kiliseye giderdik. Okulda onunla birlikte gönüllü olarak çeşitli işlerde çalıştık. Bir anne olarak sorumluluklarının hepsini yerine getirirdi, yine de kızının *aptalca* bir hata yapmasının önüne geçemedi. Jessie'nin ölümünden birkaç yıl sonra o da aramızdan ayrıldı."

Maeve bana baktı. "Böyle bir kazanın yerel gazetede haber olmamasına şaşırdım. Brodie's Watch'ta ölen kızla ilgili hiçbir şey bulamadım."

Bayan Dickens, "Hiçbir gazetede haber olmadı" dedi.

"Neden?"

"O akşam orada bulunan diğer çocuklar yüzünden. Kasabanın önde gelen ailelerine mensup altı çocuk oradaydı. Kimse sevgili çocuklarının pencere kırıp bir eve girdiğinin bilinmesini ister miydi? Orada –Tanrı bilir– ne tür yaramazlıklar yaptıklarını başkaları duysun ister miydi? Jessie'nin ölümü bir trajediydi, üstüne utançla anılmasına gerek var mıydı? Sanırım gazete editörleri bu nedenle olaya karışanların

BELONGS TO KAKTÜS TEA

adlarını ve olayla ilgili detayları haber yapmadılar. Tabii eve verilen zararın karşılanması konusunda, ev sahibi Bay Sherbrooke'u tatmin eden birtakım ayarlamalar da yapılmıştır. Gazetede sadece Jessie'nin ölüm ilanı yayımlandı ve ilanda kızın Cadılar Bayramı'nda yaşanan bir kaza sonucu öldüğü belirtildi. Gerçeği çok az insan biliyordu."

Maeve, "Demek ki arşivlerde yaptığım araştırmada bu yüzden bir şey çıkmadı" dedi. "Bu da o evde başka hangi kadınların öldüğü konusunu merak etmeme neden oluyor."

Bayan Dickens'ın kaşları çatıldı. "Başkaları da mı vardı?"

"Araştırmalarımda en az dört kadının adına rastladım. Şimdi de siz bize Jessie'den söz ettiniz."

Bayan Dickens, "Onunla birlikte beş ediyor" diye mırıldandı.

"Evet, hepsi de kadın beş kişi."

"Neden bu soruları soruyorsunuz? Bu ilginizin nedeni nedir?"

"Yazdığım kitapla alakalı" diye açıkladım. "Brodie's Watch kitapta önemli bir yer tutuyor, kitaba evin tarihiyle ilgili bazı bilgiler eklemek istiyorum."

Bayan Dickens alçak bir sesle, "Tek neden bu mu?" diye sordu.

Bir an için sessiz kaldım. Bayan Dickens cevap vermem için üstelemedi ama bana bakışından, sorularımın gerçek nedenini tahmin ettiğini anladım.

Sonunda, "O evde birtakım olaylar yaşandı" dedim.

"Ne gibi olaylar?"

"Evin bana..." Utangaç bir ifadeyle güldüm. "Evin bana hayaletli olduğunu düşündürecek olaylar..."

Bayan Dickens, "Kaptan Brodie" diye mırıldandı. "Onu gördünüz mü?"

Maeve ile birbirimize baktık. "Hayaleti duydunuz mu?" diye sordu Maeve.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Bu kasabada büyüyen herkes hikâyeleri bilir. Jeremiah Brodie'nin hayaletinin o evde hâlâ dolandığını konuşurlar. Bazıları onu terasta ya da kule penceresinde gördüğünü iddia eder. Küçükken o hikâyeleri dinlemeye bayılırdım ama hiçbirine inanmadım; ebeveynlerimizin bizi o enkazdan uzak tutmak için uydurduğu şeyler olduğunu düşündüm." Özür dilercesine bana baktı. "Tabii tüm bunlar siz taşınmadan önceydi; yani evin kırık pencereleri, çürüyen verandası, içinde dolanan fare ve diğer haşaratıyla tam bir enkaz *olduğu* günlerde."

"Fareler hâlâ orada" diye itirafta bulundum.

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Her zaman da orada olacaklar."

Maeve, "Bu kasabada büyüdüğünüze göre, Aurora Sherbrooke'u hatırlıyor olmalısınız. Eskiden Brodie's Watch'ta yaşıyormuş."

"Kim olduğunu biliyorum ama kendisini tanımadım. Birçok kişinin de tanıdığını sanmıyorum. İnsanlar onu ancak alışveriş yapmak için arada bir kasabaya indiğinde görürdü. Diğer zamanlarda yalnız başına o tepede yaşardı."

Kaptan Brodie ile birlikte. Kaptan Brodie, Aurora Sherbrooke'un yanında olmasını istediği tek kişiydi. Kaptan ona ihtiyaç duyduğu her şeyi veriyordu; gerek sıcacık bir sarılma, gerekse kulede karanlık zevkler... Tıpkı ihtiyacım olan her şeyi bana verdiği gibi... Aurora Sherbrooke bu detayı kimseyle paylaşmamıştı elbet.

Ben de paylaşmayacaktım.

Bayan Dickens, "Aurora Sherbrooke vefat ettiğinde ölümüyle ilgili şüpheli herhangi bir şey olduğunu hatırlamıyorum" dedi. "Hatırladığım tek şey, yeğeninin onu öldükten birkaç gün sonra bulduğuydu." Yüzünü ekşitti. "Çok kötü bir manzara olmalı."

Maeve'ye, "Yeğeni Arthur Sherbrooke, Brodie's Watch'ın sahibi hâlâ" dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Bayan Dickens, "O evden hâlâ kurtulamadı" dedi. "Harika bir arazi, ama evin adı çıkmış bir kere. Halasının cesedinin günler boyu orada kalıp çürümesi... Sonra Jessie'nin ölümle sonuçlanan kazası... Halası öldüğünde ev çok kötü durumdaydı. Onca tadilattan sonra eve bir alıcı bulmayı ve elinden çıkarmayı umut ediyordur eminim."

Maeve, "Belki de o evi yakmalıydı" dedi.

"Kasabadan bazı kişiler de aynı öneride bulundular ama Brodie's Watch'ın tarihi bir önemi var. Böyle bir geçmişe sahip evin yanması çok yazık olurdu."

O heybetli odaların alevler içinde kalıp kulenin meşale gibi yandığını, yüz elli yıllık tarihin küle dönüştüğünü canlandırdım gözümde. Ev yıkıldığında içindeki ruhlara ne oluyordu? Brodie's Watch yıkılsa Kaptan Brodie'ye ne olurdu?

"Brodie's Watch sevgi görmeyi hak ediyor" dedim. "İlgilenilmeyi, bakılmayı da... Maddi imkânım olsa o evi ben satın alırdım."

Maeve başını iki yana salladı. "Ava, o evin sahibi olmak istemezsin. Geçmişiyle ilgili yeterince bilgiye sahip değilsin."

"O zaman bilen birine sorarım. Evin sahibi, Arthur Sherbrooke'a..."

Brodie's Watch alacakaranlıkta kasvetli ve sessiz sedasız duruyordu. Arabamdan inip araba yolunda durakladım, gözümü, donuk siyah gözlerle bana bakan pencerelerine diktim. Brodie's Watch'ı ilk kez gördüğüm anı ve ev sanki ondan uzak durmam konusunda beni uyarıyormuş gibi hissettiğimde duyduğum ürpertiyi düşündüm. Artık ürperti filan hissetmiyor, tam tersine burasını beni hoş bir biçimde karşılayan bir yer, evim olarak görüyordum. Son haftalarda bana sığınak olan ve rahat bir ortam sağlayan bir yer olarak... Benden önce burada yaşayanların başına gelenlerden ötürü rahatsız olmam gerektiğini biliyordum. Maeve, *ölü kadınlar evi*

BELONGS TO KAKTÜS TEA

diye nitelemişti burayı ve bir an evvel toplanıp buradan ayrılmamı tavsiye etmişti. Charlotte Nielson aynen böyle yapmış ama onun da sonu, boğazını sıkıp cesedini denize atan kanlı canlı bir katilin elinden gelmişti.

Belki Brodie's Watch'ta kalmış olsa, bugün hayatta olacaktı.

İçeri adımımı attım ve evin o aşina kokusunu içime çektim. "Kaptan Brodie?" diye seslendim. Bir cevap almayı beklemiyordum ve sadece sessizliği duydum, yine de onun varlığını çevremde, gölgelerin içinde, soluduğum havada hissettim. Bir zamanlar kulağıma fısıldadığı sözleri düşündüm*: Benim çatım altında sana hiçbir zarar gelmez.* Kaptan aynı sözleri Aurora Sherbrooke, Margaret Gordon, Violet Theriault ve Eugenia Hollander'a da fısıldamış mıydı?

Mutfağa girip Hannibal'ın mamasını verdim, buzdolabından balık çorbasının kalanını çıkardım. Çorbayı ocakta ısıtırken oturup e-postalarımı kontrol ettim. *Kaptanın Sofrası*'nın son üç bölümüne *bayıldığını* söyleyen (yaşasın!) Simon'dan, Amazon'dan ("ilginizi çekebilecek yeni kitaplar") ve Williams-Sonoma'dan ("yeni çıkan mutfak aletlerimizle hemen yemek pişirmeye") birkaç e-posta vardı. Ekranda listeyi aşağı kaydırırken, bir anda donup kalmama neden olan bir e-posta gözüme çarptı.

Lucy'den gelmişti. Açmadım ama konu başlığını görmezden gelemedim: *Seni özledim. Beni ara.* Ne kadar masum sözlerdi bunlar ama suçlanıyormuşum etkisi yarattı bende. Gözlerimi kapattım; bir kez daha patlatılan şampanyaların sesi, *mutlu yıllar* bağırışları, Nick'in uzaklaşan arabasının tiz lastik sesi çalındı kulağıma.

Ve sonrasında yaşananlar... Lucy ile birlikte Nick'in hastane odasında oturduğumuz, komadaki vücudunun kurumasını, fetüs gibi kendi içine kıvrılmasını izlediğimiz geçmek bilmeyen günleri hatırladım. Nick'in öldüğü gün hissettiğim

BELONGS TO KAKTÜS TEA

o korkunç rahatlama duygusunu da. İçime hapsettiğim ve gizlediğim ama her zaman orada olan ve beni kanser gibi yiyip bitiren sırrımızı bilen hayattaki tek insan bendim artık.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve bir kenara ittim, tıpkı Lucy'ye yaptığım gibi. Ablamla yüzleşmeye tahammülüm yoktu çünkü.

Tepedeki bu evde yalnız başıma oturuyordum. Aurora Sherbrooke'a olduğu gibi, başıma bir şey gelse kim gelip de bulurdu beni? Tasındaki mamayı çoktan silip süpürmüş, patilerini yalamakta olan Hannibal'a baktım ve etimle ziyafet çekmesi için aradan ne kadar zaman geçmesi gerektiğini merak ettim. Onu suçlayamazdım elbet. Doğasında olan şey neyse onu yapacaktı ve Hannibal yemek konusunda çok iyiydi.

Balık çorbam ocakta fokurdamaya başlamıştı başlamasına da, iştahım kaçmıştı artık. Ocağı söndürüp Zinfandel şişesine uzandım. Bu akşam içkinin vereceği rahatlığa ihtiyacım vardı ve şişe zaten açılmıştı. Dilimde alkolün ve üzümün kekremsi tadını duymalıydım. Kadehime bolca şarap doldurdum, tam ağzıma götürüyordum ki gözüme, köşedeki geri dönüşüm kutusu ilişti.

Kutu ağzına kadar boş şarap şişeleriyle doluydu.

Kadehimi bıraktım. Alkol için hâlâ yanıp tutuşuyordum ama o boş şişeler kedisiyle yalnız yaşayan, kasa kasa şarap satın alıp her akşam unutana, uyuyup kalana dek içen bir kadının hikâyesini anlatıyordu. Suçluluk duygumu boğmak istiyordum ama içki insanın karaciğerini mahveden ve beynini zehirleyen geçici bir çözümdü sadece. Bu durum neyin gerçek, neyin fantezi olduğunu sorgulamama neden oldu. Kusursuz âşığım gerçekten var mıydı, yoksa bir ayyaşın sanrısı mıydı sadece?

Gerçeği öğrenmenin zamanı gelmişti.

Kadehimi eviyeye boşaltıp ayık halde yukarının, yatağımın yolunu tuttum.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

23

Ertesi gün öğlen olduğunda arabama binmiş, Cape Elizabeth'in güneyine, Arthur Sherbrooke'un yaşadığı yere doğru yol alıyordum. Arthur Sherbrooke merhume Aurora Sherbrooke'un hayattaki tek akrabasıydı ve muhtemelen kadını iyi tanıyan tek kişiydi; tabii gerçekten de onu tanıyan birileri varsa... Hem *beni* gerçek anlamda kaç kişi tanıyordu? Hayatta en çok sevdiğim, en yakın olduğum insan ablam bile ne olduğumu ya da neler yapabileceğimi bilmiyordu. En karanlık sırlarımızı kendimize saklıyor, en çok da sevdiğimiz insanların bilmesini istemiyorduk.

Direksiyona yapışıp ilerideki yola diktim gözümü; Lucy dışında herhangi bir şeye odaklanmak istiyordum. Brodie's Watch'ın geçmişi, dikkatimi dağıtmak açısından birebirdi; içimde, hayatımda hiç görmediğim insanların yaşamlarının ve ölümlerinin derinliklerine dalma isteği uyandırıyordu. O insanların kaderi, benim kaderimin bir göstergesi miydi? Eugenia, Violet ve Aurora gibi ben de ölümü Kaptan Brodie'nin çatısı altında mı karşılayacaktım?

Daha önce Cape Elizabeth'e gelmiş ve hafta sonunu üniversiteden sınıf arkadaşımın evinde geçirmiştim. Güzel, büyük evleri ve denize uzanan bakımlı bahçeleriyle, piyangodan büyük ikramiye çıksa, emekliliğimi burada yaşarım dedirten bir yerdi. İki yanı ağaçlıklı yol, Arthur Sherbrooke'un

BELONGS TO KAKTÜS TEA

adresinin pirinç bir levhaya monte edilmiş olduğu bir çift taş sütuna çıkıyordu. Geçişi engelleyen bir kapı yoktu, tuzlaya çıkan dolambaçlı yol boyunca devam edip sazlığı tepeden gören soğuk görünümlü beton ve cam eve doğru ilerledim. Ev, Japon bahçesine çıkan taş basamakları ve bahçeden geçilip ön kapısına uzanan yoluyla, bir konuttan çok sanat müzesine benziyordu. Ahşap kapıda Endonezya motifleriyle yapılmış korkutucu şeytan tasviri vardı; misafir karşılamak için pek de dostça bir görüntü olduğu söylenemezdi.

Kapı zilini çaldım.

Pencerede bir hareketlilik olduğunu sezdim. Pütürlü camdan uzaylıyı andıran uzun ve zayıf birinin yaklaşmakta olduğunu gördüm. Kapı açıldı, karşımda gerçekten de uzun boylu, zayıf yapılı, ürpertici gri gözleri olan bir adam duruyordu. Arthur Sherbrooke yetmişli yaşların başında olmasına rağmen, uzun mesafe koşucusu gibi formda görünüyor, yüzüme son derece dikkatli gözlerle bakıyordu.

"Bay Sherbrooke?"

"Profesör Sherbrooke."

"Ah, özür dilerim. *Profesör* Sherbrooke. Ben Ava Collette. Beni görmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Ben eve girerken, "Demek Brodie's Watch ile ilgili bir kitap yazıyorsunuz" dedi.

"Evet, evle ilgili birçok sorum var."

"Satın almak mı istiyorsunuz?" diye atıldı.

"O eve yetecek param olduğunu sanmıyorum."

"Satın alabilecek birini tanıyorsanız, oradan kurtulmaya can atıyorum, haberiniz olsun." Durakladı, sonra ekledi: "Ama zararına değil tabii."

Siyah seramik döşeli koridor boyunca peşinden gidip tuzla manzarasına bakan, yerden tavana kadar pencerelerin olduğu oturma odasına girdim. Köşede kullanıma hazır bir teleskopla, sehpada bir Leica dürbün duruyordu. Dışarıda bir kel kartalın, peşinde üç kargayla havada süzüldüğünü gördüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Arthur Sherbrooke, "Şu lanet kargalar çok korkusuz oluyorlar" dedi. "Kendi hava sahalarını işgal eden her şeyi kovalıyorlar. Kargagilleri on nesildir inceliyorum, her yıl gittikçe daha da zekileştiklerini görüyorum."

"Kuş bilimi profesörü müsünüz?"

"Hayır, doğduğumdan beri kuşları gözlemliyorum sadece." Kanepeye doğru el salladı; oturmam için verdiği mağrur bir emirdi bu. Odadaki diğer her şey gibi minimalist kanepe de gri rengiyle davetkârdan çok tehditkâr görünüyordu. Üstünde tek bir derginin durduğu düzenli cam sehpanın karşısına oturdum. Odada odaklanılabilecek tek şey, pencere ve ötesindeki tuzla manzarasıydı.

Arthur Sherbrooke kahve ya da çay teklifinde bulunmadan, bir koltuğa oturup leyleğinkileri andıran bacaklarını üst üste attı. "Bowdoin Üniversitesi'nde ekonomi dersi veriyordum" dedi. "Üç yıl önce emekli oldum ve ironik bir biçimde kendimi her zamankinden daha meşgul bir halde buldum. Geziyorum, makale yazıyorum..."

"Ekonomi hakkında mı?"

"Kargagiller hakkında. Kargalar ve kuzgunlar. Hobim, ikinci bir kariyere dönüştü." Başını hafifçe yana eğdi; kuşu andıran ve insanı huzursuz eden bir hareketti bu. "Evle ilgili sorularınız olduğunu söylediniz."

"Evin tarihi ve geçmişte kimlerin yaşadığıyla ilgili..."

"Konuyla ilgili biraz araştırma yapmıştım ama uzmanı olduğumu kesinlikle iddia edemem" diyerek, mütevazı biçimde omuzlarını silkti. "Size evin 1861 yılında Kaptan Jeremiah T. Brodie tarafından yaptırıldığını ve kaptanın bu tarihten on yıl sonra denizde kaybolduğunu söyleyebilirim. Ev, yaklaşık otuz yıl önce benim mülkiyetime geçinceye dek birkaç kez el değiştirdi."

"Anladığım kadarıyla ev size Aurora halanızdan miras kalmış."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Evet. Bu soruların yazdığınız kitapla ne gibi bir ilgisi olduğunu bir daha söyleyebilir misiniz?"

"Kitabımın adı *Kaptanın Sofrası*... New England'ın geleneksel mutfağı ve denizcilikle uğraşan ailelerin evlerinde yapılan yemekler hakkında... Editörüm Brodie's Watch'ın ve Kaptan Brodie'nin projenin odak noktası olacağını düşünüyor; kitaba özgün ve gerçekçi bir hava katacağı fikrinde."

Açıklamamdan tatmin olmuş görünen Sherbrooke koltuğuna iyice yerleşti. "Pekiyi. Bilmek istediğiniz özel bir şey var mı?"

"Bana halanızdan söz edin. Brodie's Watch'taki hayatından..."

Konuşmaktan pek de hoşlanmadığı bir konuymuş gibi içini çekti. "Aurora halam hayatının büyük bölümünü o evde geçirdi ve orada öldü. O evden bir türlü kurtulamamamın nedenlerinden biri de bu belki. Bir evin değerini, içinde yaşanan bir ölüm olayı kadar düşüren başka bir şey olamaz. İnsanlar ve aptalca batıl inançları..."

"Onca yıldır evi satmaya mı uğraşıyorsunuz?"

"Halamın tek mirasçısıydım; değerli ama bir işe yaramayan o ev elimde kaldı. Halam öldükten sonra evi satılığa çıkardım, birkaç yıl piyasadaydı ama gelen teklifler komikti. Herkes bir kusur buluyordu. Yok efendim çok eskiymiş, yok efendim çok soğukmuş, kötü karması varmış, falan filan... Keşke yıkabilseydim o evi. O okyanus manzarasıyla muhteşem bir inşaat alanı olurdu."

"Neden yıkmadınız?"

"Halam vasiyetinde şart koşmuştu. Ya ev yıkılmayacaktı ya da vakıf fonuna devredilecekti..." Duraklayıp bakışını başka yere çevirdi.

Demek işin içinde bir vakıf fonu vardı. Tabii ya, aile zengin olmalıydı, yoksa bir üniversite profesörünün Cape Elizabeth'te birkaç milyon dolarlık bir mülke parası nasıl

BELONGS TO KAKTÜS TEK

yeterdi? Aurora Sherbrooke yeğenine bir servetin yanı sıra, Brodie's Watch gibi bir yük de bırakmıştı.

"Halamın her yerde yaşamaya yetecek parası vardı" dedi. "Paris, Londra, New York... Ama hayır, o hayatının büyük bölümünü o evde yaşamayı tercih etti. On yedi yaşımdan beri her yaz sorumluluk duygusuyla, ona bir akrabası olduğunu hatırlatmak için arabaya atlayıp yanına giderdim ama o ziyaretlerimden hiçbir zaman memnun olmazdı. Mahremiyetine tecavüz ediyordum sanki. Halamın gözünde ben, hayatının düzenini bozan, davetsiz bir misafirdim."

Onların hayatını. Aurora Sherbrooke ile Kaptan Brodie'nin hayatını.

"O evden oldum olası hoşlanmadım."

"Neden?" diye sordum.

"İçerisi hep buz gibidir. Siz hissetmiyor musunuz? Ağustosun en sıcak gününde bile o evde tam olarak ısınamazdım. Oradayken süveterimi çıkardığımı hiç hatırlamıyorum mesela. Bütün gün plajda terler ama o eve adımımı attığımda buzdolabına girmiş gibi olurdum."

Kaptan seni orada istemiyordu da ondan. Brodie's Watch'a ilk kez adımımı attığım anı ve ilk başta, kıştan kalma sisin içine girmiş gibi hissettiğim soğuğu düşündüm. Sonra bir anda, ev oraya ait olduğuma karar vermiş gibi soğuk kaybolmuştu.

Sherbrooke, "Halamı ziyaret etmekten vazgeçmeyi düşündüm" diye devam etti. "Beni bir daha oraya yollamaması için anneme yalvardım; özellikle de o olaydan sonra."

"Hangi olay?"

"Kahrolası ev beni öldürmeye çalıştı resmen." Yüzümdeki ürkmüş ifadeyi görünce mahcup mahcup güldü. "Yani o zaman öyle hissettim. Şimdi girişte asılı olan avize var ya? Orijinal avizenin yerine konmuştur o. Orijinali Fransa'dan ithal, kristal bir avizeydi. İki santim daha sağda duruyor olsaydım, o şey kafamı parçalayacaktı."

BELONGS TO KAKTÜS TERA

Yüzüne bakakaldım. "Yere mi düştü?"

"Kapıdan içeri adımımı attığım anda kablosu koptu. Korkutucu bir kazaydı tabii ama halamın olaydan sonra 'Belki de artık buraya gelmemelisin; yani ne olur ne olmaz' dediğini hatırlıyorum. Halam ne demek istemişti hiç anlamadım."

Halasının ne demek istediğini çok iyi biliyordum ama hiçbir şey söylemedim.

"O evde neredeyse ölecektim ve oradan uzak durmak istiyordum ama annem gitmem için ısrar etti."

"Neden?"

"Aile bağları kopmasın diye. Babam iflasın eşiğindeydi. Kocası halama ömür boyunca harcayamayacağı kadar para bırakıp öldü. Annemin umudu..." Sesi canlılığını yitirdi.

Demek hayaletin Arthur Sherbrooke'u onaylamamasının nedeni buydu. Arthur o evden içeri adımını attığı andan itibaren kaptan onun gerçek niyetinin ne olduğunu anlamıştı. Sherbrooke'u her yaz Brodie's Watch'a getiren şey, halası Aurora'ya olan bağlılığı değil, açgözlülüktü.

"Halamın çocuğu yoktu, kocası ölünce bir daha evlenmedi. Buna kesinlikle ihtiyacı yoktu."

"Belki kocasına olan aşkından evlenmemiştir?"

"Demek istediğim, halamın hiçbir erkeğin maddi desteğine ihtiyacı yoktu ve her zaman bir fırsatçı ondan yararlanmaya kalkabilirdi."

Tıpkı senin yararlanmaya çalıştığın gibi...

"Parası için olmasa da onunla ilgilenen birkaç erkek olduğundan eminim" dedim. "Halanız çok güzel bir kadınmış."

"Fotoğrafını gördünüz mü?"

"Evde daha önce yaşayanlarla ilgili yaptığım araştırma sırasında, sosyete haberleri sütununda halanızın fotoğrafına rastladım. Anlaşılan gençken bayağı popüler bir kızmış."

"Öyle mi? Onun güzel bir kadın olduğunu hiç düşünme-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

miştim ama gençliğini bilmiyordum tabii. Onu her zaman geceleri evin içinde dolanan, tuhaf halam olarak hatırlarım."

"Evin içinde dolanıyor muydu? Neden?"

"Kim bilir? Akşam yattığımda, kuleye çıkan basamakları sessizce tırmandığını duyardım. Onu oraya, o boş odaya çeken şeyin ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Teras daha o zamanlar çürümeye başlamıştı, pencerelerden biri su sızdırıyordu. Ned Haskell halamın ustası olarak çalışıp evi tamir ediyordu, ama halam bir noktadan sonra tüm yardım önerilerini geri çevirmeye başladı. Evde kimseyi istemiyordu." Durakladı. "Cesedinin, öldükten birkaç gün sonra bulunmasının nedeni de bu."

"Onu siz bulmuşsunuz diye duydum."

Başıyla onayladı. "Yıllık ziyaretimi yapmak üzere Tucker Cove'a gitmiştim. Yola çıkmadan önce onu aradım ama telefonu cevap vermedi. Eve girer girmez kokuyu aldım. Yaz mevsimiydi ve her yer sinek kaynıyordu." Durdu. "Özür dilerim. Hiç de hoş olmayan bir hatıra bu..."

"Halanıza ne olduğunu düşünüyorsunuz?"

"Bir tür felç geçirdi sanırım ya da kalp krizi. Kasabanın doktoru ölümün doğal nedenlerle gerçekleştiğini söyledi, bildiğim bu. Kuleye çıkan merdiveni inip çıkmak ona fazla gelmiş olmalı."

"Kuleye neden çıktığını düşünüyorsunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Orası penceresi su sızdıran, boş bir odaydı sadece..."

"Gizli bir de bölmesi var."

"Evet, Ned orada bir bölme bulduğunu söylediğinde çok şaşırdım. Oraya ne zaman ve neden duvar örüldü, hiçbir fikrim yok ama o işi halamın yapmadığından eminim. Zahmet edip de evin bakımıyla uğraşmazdı çünkü. Sonra o çocuklar eve girdi ve *tam anlamıyla* her şeyi kırıp döktüler."

"Cadılar Bayramı'nda mı? O kızın terastan aşağı düştüğü günden mi söz ediyorsunuz?"

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Sherbrooke başıyla onayladı. "Ama o kız ölmeden önce bile evin adı hayaletli eve çıkmıştı. Halam, Kaptan Brodie'nin hayaletiyle ilgili hikâyeler anlatarak beni korkuturdu. Herhalde onu mümkün olduğunca az ziyaret edeyim diye..."

Halasının Arthur'u evden neden uzak tutmak istediğini kesinlikle anlıyordum. Arthur'dan daha sinir bozucu bir misafir hayal bile edemezdim.

"En kötüsü de, sayesinde, bütün kasaba evin hayaletli olduğunu duydu. Bahçıvana ve temizlikçiye hayaletin onları izlediğini, herhangi bir şey çalmaları durumunda hayaletin göreceğini söylemiş. O aptal kız terastan aşağı düşünce, kahrolası yerin satılma ihtimali tamamen ortadan kalktı. Halamın vasiyetine koyduğu koşul da evin yıkılmasına izin vermedi; ya evin yavaş yavaş çürümesine izin verecektim ya da tamir edip kiralayacaktım." Beni şöyle bir süzdü. "Evi satın almaya paranız yetmez mi gerçekten? Sizden önceki kiracıya kıyasla, halinizden memnun görünüyorsunuz."

Sözlerinin önemini fark etmem fazla uzun sürmedi. "Charlotte Nielson'dan mı söz ediyorsunuz? Onunla tanıştınız mı?"

"O da beni görmeye geldi. Evi satın almak ister diye düşündüm ama hayır; o da evin geçmişiyle alakalı sorular sordu. Orada kimler yaşamış, başlarına neler gelmiş filan..."

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Hiç tanışmadığım o kadını, Charlotte'ı bu odada, muhtemelen bu kanepede oturup Arthur Sherbrooke'la aynı konuşmayı yaparken düşündüm. Onunla aynı evde yaşamakla kalmamış, onun hayaletiymiş gibi izinden gitmeye, hayatının son günlerini tekrar etmeye başlamıştım.

"Orada yaşamaktan mutsuz muydu?" diye sordum.

"Evin kendisini tedirgin ettiğini söyledi. Bir şey onu izliyormuş gibi hissediyormuş; yatak odasına perde astırmak istediğinden bahsetti. Öylesine sinir küpü bir kadının öğretmenlik yaptığına inanmak çok güç..."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"*Bir şey* onu izliyor muymuş? Kullandığı kelime bu muydu?"

"Sözde hayalet hikâyesini duyduğu içindir muhtemelen. Evde ne zaman bir döşeme gıcırtısı duyulsa, sorumlusu o *hayalettir* tabii. Evden apar topar ayrılması beni hiç şaşırtmadı."

"Tedirgin olmakta yerden göğe kadar haklı olduğu sonradan anlaşıldı. Öldürüldüğünü duymuşsunuzdur sanırım."

İnsanı çıldırtan cinsten ilgisiz bir tavırla omuzlarını silkti. "Evet. Talihsiz bir olay..."

"Baş şüphelinin kim olduğunu biliyor musunuz? Evde çalışması için *tuttuğunuz* adam."

"Ned'i uzun yıllardır tanırım. Halamı ziyaret ettiğim her yaz onu görürdüm ve ona güvenmemek için ortada hiçbir neden görmüyorum. Charlotte'a da aynen böyle söyledim."

"Charlotte'ın da Ned'le ilgili şüpheleri mi vardı?"

"Sadece Ned'le değil, hemen hemen her şeyle ilgili şüphesi vardı. Evin ıssızlığıyla, perdelerin olmamasıyla, hatta kasabayla bile... Kasaba halkının yabancılara sıcak davranmadığını düşünüyordu."

Tucker Cove'la ilgili kendi tecrübelerimi hatırlamaya çalıştım. Marketteki dedikoducu hanımları, işkadını tavırlarıyla soğuk Donna Branca'yı, Jessie Inman'ı ve ölüm şeklinin yerel gazetede hasıraltı edilmesini düşündüm. Ortadan kaybolması, ben sağda solda sorular sormaya başlayana dek kimsenin dikkatini çekmemiş olan Charlotte'ı da... Tucker Cove sıradan bir ziyaretçi için ilginç ve renkli bir yer gibi görünüyordu ama aynı zamanda sırlarını saklayan ve kendini koruyan bir kasabaydı.

Sherbrooke, "Umarım bunların hiçbiri cesaretinizi kırmaz ve sizi orada oturmaktan alıkoymaz" dedi. "Evde kalmaya *devam edeceksiniz*, değil mi?"

"Bilmiyorum."

"Eh, ödediğiniz kira düşünülecek olursa Brodie's Watch'a

BELONGS TO KAKTÜS TEA

benzer başka bir ev bulamazsınız. Sonuçta gözde bir kasabada gösterişli bir ev orası..."

Aynı zamanda sırları olan bir kasabada, sırları olan bir ev, diye geçirdim içimden. Ama hepimizin sırları vardı; benim sırrımsa en derine gömülmüştü.

/

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

24

O gün ikindi saatlerinde Ben'in muayenehanesine girdiğimde bekleme salonu boştu. Sekreteri Viletta pencereden bana gülümseyip cam bölmeyi yana kaydırdı.

"Merhaba Ava. Kolun nasıl?" diye sordu.

"Doktor Gordon sayesinde tamamen iyileşti."

"Kediler çok hastalık taşıyor, o yüzden ben kanaryadan şaşmıyorum." Gözlerini kısıp randevu defterine baktı. "Doktor Gordon bugün seni bekliyor muydu? Randevu programında adını göremiyorum da..."

"Randevum yok. Beni görmek için birkaç dakikasını ayırır diye umuyordum."

Kapı açıldı ve Ben kafasını bekleme salonuna uzattı. "Sesini duydum! İçeri gelsene. Bugünlük işim bitti, laboratuvar sonuçlarını imzalıyordum."

Koridor boyunca Ben'i takip ettim, muayene odalarını geçip odasına girdim. İlk kez geliyordum odasına. Ben beyaz önlüğünü asıp meşe masasına otururken beyaz önlük giymiş, stetoskop takmış önceki Doktor Gordon'ların, Ben'in babası ile büyükbabasının fotoğraflarına ve çerçeveli diplomalarına baktım. Duvarda Ben'in yağlıboya tablolarından biri de vardı ama tablo, geçici bir dekorasyonmuş ve deneme kabilinden asılmış gibi çerçevesizdi. Manzarayı hemen tanıdım, kaya çıkıntısı olan araziyi daha önceki tablolarında da görmüştüm.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Daha önce resmini yaptığın sahil değil mi?"

Başıyla onayladı. "İyi bir gözlemcisin. Evet, o sahili seviyorum. Sessiz ve özel; hem resim yaparken çevrede kimse olmuyor." Laboratuvar raporlarından oluşan yığını gönderilecek evrak sepetine koyup dikkatini bana yöneltti. "Eee, senin için ne yapabilirim? Yırtıcı kedin yine saldırmamıştır umarım."

"Benimle alakalı bir şey değil. Yıllar önce olan bir şeyle alakalı... Sen bu kasabada büyüdün değil mi?"

Gülümsedi. "Burada doğdum."

"O zaman kasabanın tarihini bilirsin."

"Eh, en azından yakın geçmişini..." Güldü. "Ava, ben *o kadar* da yaşlı değilim."

"Ama Aurora Sherbrooke adındaki kadını tanıyacak kadar yaşlısın değil mi?"

"Şöyle böyle... O öldüğünde ben çocuktum. Sözünü ettiğin olay, en az..."

"Otuz yıl önceydi, baban kasaba doktoruyken... Baban Aurora Sherbrooke'un da mı doktoruydu?"

Ben kaşlarını çatıp bir an dikkatle yüzümü inceledi. "Aurora Sherbrooke hakkında neden soru soruyorsun?"

"Yazdığım kitapla ilgili. Brodie's Watch, kitabımda önemli bir yer tutuyor, evin tarihini bilmek istiyorum."

"İyi de Aurora'nın ne alakası var?"

"O da Brodie's Watch'ta yaşadı ve orada öldü. Evin tarihinin bir parçası..."

"Onun hakkında sorular sormanın gerçek nedeni bu mu?"

Son derece yumuşak bir ifadeyle sorduğu soru bir an sessiz kalmama neden oldu. Dikkatimi laboratuvar raporlarına ve masasında duran hasta kayıtlarına yönelttim. Ben bilim eğitimi almış, gerçek olgularla uğraşan bir adamdı; sorularımın ardındaki nedeni söylediğim takdirde nasıl bir tepki vereceğini tahmin edebiliyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Boş ver; önemli değil." Gitmek üzere ayağa kalktım.

"Ava, dur. Söyleyeceğin her şey benim için önemli."

"Tamamen bilimsellikten uzak olsa da mı?" Dönüp ona baktım. "Batıl inanç olarak gördüğün bir şey olsa da mı?"

"Kusura bakma." İçini çekti. "Sohbete yeniden başlayabilir miyiz? Bana Aurora Sherbrooke'u ve babamın onun doktoru olup olmadığını sordun. Cevap evet, babam onun doktoruydu."

"Büroda Aurora'nın tıbbi kayıtları duruyor mu hâlâ?"

"Otuz yıl önce ölmüş bir hastanın kayıtlarını tutmuyoruz."

"Uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum ama yine de bir sorayım dedim. Teşekkür ederim." Bir kez daha gitmek üzere hareketlendim.

"Bunun kitabınla bir alakası yok, değil mi?"

Kapı ağzında durakladım. Gerçeği bir çırpıda söyleyivermek geçti içimden ama Ben'in vereceği tepkiden korktum. "Halası hakkında konuşmak için Arthur Sherbrooke'la buluştum. Bana halasının evde bir şeyler gördüğünden söz etti. Gördüğü şeyler, bir konuda inancını pekiştirmiş..."

"Hangi konuda?"

"Kaptan Brodie'nin hâlâ orada olduğu konusunda..."

Ben'in yüzündeki ifadede hiçbir değişiklik olmadı. Sakin bir tavırla ve bir akıl hastasını yatıştırmak isteyen bir ses tonuyla "Hayaletten mi söz ediyoruz?" diye sordu.

"Evet."

"Kaptan Brodie'nin hayaleti."

"Aurora Sherbrooke ona inanıyormuş. Yeğenine böyle söylemiş."

"Yeğeni de hayalete inanıyor muymuş?"

"Hayır ama ben inanıyorum."

"Neden?"

"Ben, onu gördüm de ondan. Jeremiah Brodie'yi gördüm."

Yüz ifadesinden ne düşündüğü hâlâ belli olmuyordu. Tıp

BELONGS TO KAKTÜS TEA

fakültelerinde doktor adaylarına, hastalar kendi haklarında ne düşündüklerini anlamasınlar diye duygularını belli etmemeleri mi öğretiliyordu?

Ben alçak bir sesle, "Onu babam da görmüş" dedi.

Yüzüne bakakaldım. "Ne zaman?"

"Aurora Sherbrooke'u buldukları gün... Cesedi incelemesi için babamı çağırmışlar. Kadının adını bu nedenle hatırlıyorum. Babamın bana anlattıklarından yani..."

Ben'in, beyaz önlüğüyle seçkin bir görünüşü olan babasının duvardaki fotoğrafına baktım. Fantezilere yatkın bir adama benzemiyordu hiç. "Baban sana ne dedi?"

"Kadının üstünde geceliğiyle kule zemininde yattığını söyledi. Kokudan ve... etrafta uçuşan sineklerden epey önce öldüğünü anlamış." Bazı detayların dile getirilmemesinin daha iyi olacağını fark ederek durakladı. "Yeğeni ve polis memurları aşağı inmişler, babam yukarıda kalıp cesedi incelemiş ve o sırada göz ucuyla baktığında, terasta bir şeyin hareket ettiğini görmüş."

"Ben de onu ilk kez orada gördüm" diye mırıldandım.

"Babam o tarafa baktığında onu görmüş. Koyu renk saçlı, uzun boylu ve siyah denizci paltolu bir adam... Adam hemen ardından yok olmuş. Babam gördüğü şeyden emindi ama annem ve benim dışımda kimseye bahsetmedi. Kasaba halkının, kaçık olduğunu düşünmesini istemedi. Dürüst olmak gerekirse, o hikâyeye hiçbir zaman inanmadım. Işığın bir oyunu ya da penceredeki bir yansıma olabilir diye düşündüm. Belki de babam geç saatlere kadar hasta muayene etmekten çok yorulmuştu. O hikâyeyi neredeyse unutmuştum." Ben doğrudan bana baktı. "Ama şimdi senin de onu gördüğünü duyuyorum."

"Ben, o şey ışık oyunu filan değildi. O hayaleti birkaç kez gördüm. Onunla *konuştum*." Bir an irkildiğini gördüm ve bu detayı onunla paylaştığıma pişman oldum. Brodie ile aramda

BELONGS TO KAKTÜS TEA

olan her şeyi ona anlatmayacaktım elbette. "İnanmakta zorluk çektiğini biliyorum. Aynı şey *benim* için de geçerli."

"Ava, inanmak istiyorum. Ölümden sonra yaşam olduğuna, ölümün ötesinde bir şeylerin varlığına kim inanmak istemez? Ama bunun kanıtı nerede? O evde hayalet olduğunu kimse ispatlayamaz."

Cep telefonumu çıkardım. "Belki ispatlayacak birileri vardır."

25

/

Ben şüpheci olabilirdi ama Maeve cumartesi öğleden sonra yanında hayalet avcısı ekibiyle evime geldiğinde, yanımda olacak kadar da meraklıydı.

Maeve, "Bunlar Todd ile Evan; bu akşam teknik işlerimizi halledecek olan arkadaşlar" diyerek, beyaz bir kamyonetten kamera donanımını indirmekte olan iriyarı iki adamı bizimle tanıştırdı. Todd ve Evan kızıl sakalları olan iki kardeşti. Hık demiş birbirlerinin burnundan düşmüşlerdi sanki; öyle ki onları giydikleri tişörtlerden ayırt edebiliyordum ancak. Evan'ın tişörtünde "Yıldız Savaşları", Todd'ın tişörtünde "Alien" yazıyordu. Üstlerinde "Hayalet avcıları" tişörtü olmadığına şaşırmıştım.

Bir Volkswagen gelip beyaz kamyonetin arkasına park etti. Maeve, "Bu da Kim, ekibimizin hassas üyesi" dedi. Volkswagen'den sarışın, sopa gibi bir kız indi. Yanakları öylesine çökmüştü ki, hastalıktan yeni kalktığını düşündüm. Kız bize doğru birkaç adım attıktan sonra aniden durdu ve gözünü eve dikti. Hiç hareket etmeden uzun bir süre durunca Ben, "Nesi var?" diye sordu.

"Bir şeyi yok" dedi Maeve. "Muhtemelen mekânı hissetmeye, herhangi bir titreşim var mı diye algılamaya çalışıyordur."

Todd, "Her şeyi indirmeden önce eve bir bakmak ve kamera görüntüsü almak istiyoruz" dedi. Kayda başlamıştı bi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

le; kamerasını yavaşça verandaya çevirip girişe adımını attı. Başını kaldırıp kartonpiyerlere bakarken "Ev çok eski görünüyor. Burada bir *şeylerin* dolaşma ihtimali yüksek" dedi.

Kim, "Evde biraz dolaşmamın mahzuru var mı?" diye sordu.

"Tabii ki yok" dedim. "Ev senin."

Kim arkasında görüntü almaya devam eden iki kardeşle koridora yöneldi. Ekip bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında Maeve, Ben'e ve bana dönerek, "Kim'e evle ilgili hiçbir detay vermedim" diye itirafta bulundu. "Buraya hiçbir ön bilgi almadan geldi, vereceği tepkiyi etkilemek istemedim."

Ben, "Onun için ekibin *hassas* üyesi dedin" diye hatırlattı. "Bu ne anlama geliyor? Psişik güçleri olan kişi filan mı?"

"Kim bir mekânda dolaşan enerjiyi algılama yeteneğine sahip; bize, evin hangi bölgelerinin özellikle izlenmesi gerektiğini söyleyecek. Gözlemleri şaşılacak derecede doğrudur."

Ben, "Gözlemlerinin doğru olup olmadığına nasıl karar veriyorsunuz?" diye sorarken, bu kez sesindeki şüpheyi gizleyemedi. Maeve gülümsedi, soğukkanlı tavrını koruyarak, "Avatıp doktoru olduğunu söyledi. O yüzden konuştuklarımın sana yabancı dil gibi geldiğine eminim" dedi. "Ama evet, Kim'in bize söylediği şeylerin büyük bölümünü doğrulama şansımız var. Mesela geçen ay ölen bir çocuğu son derece detaylı bir şekilde tarif etti. Bunun ardından çocuğun fotoğrafına baktık ve tüm detayların Kim'in tarifiyle birebir uyuştuğunu görünce şaşkınlıktan küçükdilimizi yutacak gibi olduk. Küçük çocuğun dantel yakasına kadar tarif etmişti." Durakladı. Ben'in yüzüne dikkatle bakarak, "Şüphelerin var, görebiliyorum" diye ekledi.

"Açık fikirli olmaya çalışıyorum."

"Doktor Gordon, seni ikna etmek için ne gerek?"

"Belki de hayaleti kendi gözlerimle görmeliyim."

"Ah, bazı insanlar asla göremezler. Böyle bir yetenekleri

BELONGS TO KAKTÜS TEA

yoktur çünkü. Peki, hayaletin önünde belirmesini sağlamak dışında, fikrini değiştirmek için ne yapabiliriz?"

"Neye inandığımın bir önemi var mı? Süreci merak ettim ve gözlemlemek için buraya geldim."

Kim eşikten seslendi. "Şimdi yukarı çıkmak istiyoruz."

Ben, "Bir şey algıladınız mı?" diye sordu.

Kim cevap vermedi, görüntü almaya devam eden Todd ve Evan peşinde olduğu halde merdivene yöneldi.

Ben, "Bu türden kaç araştırma yürüttün?" diye sordu Maeve'ye.

"Çoğu New England'da olmak üzere altmış-yetmiş mekân ziyaret ettik. İster gıcırdayan yer döşemesi, ister tam bir tezahür olsun, insanlar rahatsız edici olağanüstü bir olay yaşadıklarında nereye başvuracaklarını bilmiyor ve bizi arıyorlar."

"Pardon!" Evan yukarı katın sahanlığından bize seslendi. "Buradaki koridorun sonunda bir kapı var. İçeri bakabilir miyiz?"

"Tabii" diye karşılık verdim.

"Kapı kilitli. Anahtarı alabilir miyiz?"

"Kilitli olamaz." Yukarı, ikinci kata çıktım. Kim ve meslektaşları kuleye açılan kapalı kapının önünde duruyorlardı.

Kim "İçeride ne var?" diye sordu.

"Merdiven... Kapı hiçbir zaman kilitli değildir ama. Anahtarın nerede olduğunu bile bilmiyorum." Kulpu çevirdim, kapı gıcırdayarak açıldı.

Todd, "Hey, *yemin ederim* kilitliydi" diye ısrar etti. Kardeşine döndü. "Sen de *gördün*. Kapı bir türlü açılmıyordu."

Ben her zamanki gibi mantıklı bir açıklama getirme çabasıyla, "Rutubettendir" dedi, eğilip kapı kulpuna baktı. "Yaz aylarındayız. Ahşabın şişmesi normal... Kapı sıkışmıştı herhalde."

"Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı" dedim.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Senin hayalet iş üstündeyse, bizi neden kuleden uzak tutmaya çalışıyor?"

Herkes bana döndü. Cevap vermedim. Cevap vermek istemedim.

Kapıdan içeri girip basamaklara ilk yönelen Kim oldu. İki basamak tırmanmıştı ki eli tırabzanda kaskatı kesilerek aniden durdu.

Maeve, "Ne oldu?" diye sordu.

Kim başını kaldırıp merdivenin bitimine baktı ve yumuşak bir sesle, "Yukarıda ne var?" diye sordu.

"Sadece kule" dedim.

Kim derin bir nefes alıp bir adım daha attı. Yukarı çıkmak istemediği açıkça belli oluyordu ama o yine de tırmanmaya devam etti. Basamaklara yönelen diğer insanların peşinden giderken, kaptanın elimi tutarak bana yolu gösterdiği, merdiveni büyük bir hevesle tırmandığım geceleri düşündüm. İpek elbisenin bacaklarımda hışırdadığını, yukarıda mum ışığının titreştiğini ve o kadife perdenin ardında beni bekleyenleri düşünerek kalbimin küt küt attığını hatırladım. Ben'in koluma dokunmasıyla şaşkınlıkla irkildim.

"Sıkı bir gösteri sahneliyorlar" diye fısıldadı.

"Bence kız gerçekten bir şey algıladı."

"Belki de sadece olayı nasıl abartacaklarını biliyorlardır. Ava, bu insanları gerçekte ne kadar tanıyorsun? Onlara sahiden inanıyor musun?"

"Bu noktada, bana cevap verebilecek herkese kapım açık."

"Bu insanlar sahtekâr olsalar bile mi?"

"Buraya kadar geldik. Bir dinleyelim bakalım ne diyecekler."

Kuleye çıkan son basamağı da tırmandık. Kim'in odanın ortasına doğru yürüdüğünü ve bir anda durduğunu gördük. Canlıları ölülerden ayıran perdenin gerisindeki fısıltılara kulak kabartıyormuş gibi başını hafifçe yana eğdi. Todd'ın ka-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

merası hâlâ kayıttaydı, kırmızı kayıt ışığının yanıp söndüğünü görebiliyordum.

Kim derin bir nefes alıp verdi. Yavaşça pencereye dönüp gözünü terasa dikti. Yumuşak bir sesle, "Burada, bu odada korkunç bir şey olmuş" dedi.

Maeve, "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Henüz çok net değil. Sadece bir yankı... Suya taş attığında daire şeklinde yayılan dalgacıkların en dışta olanı gibi. Kadının hissettiklerinin yankısı..."

"Kadının mı?" Maeve bana döndü. İkimizin de burada ölen Aurora Sherbrooke'u düşündüğümüzü biliyordum. Aurora burada can çekişerek ne kadar zaman yatmıştı? Yardım istemek için çığlık atmış, sürünerek merdivene ulaşmaya çalışmış mıydı? Arkadaşlarınızı ve ailenizi kendinizden uzaklaştırdığınızda, dünyayla ilişkinizi kestiğinizde cezanız bu oluyordu işte; yalnız başınıza ölüyordunuz ve cesediniz çürümeye terk ediliyordu.

Kim, "Kadının korkusunu hissediyorum" dedi. "Neler olacağını biliyor ama ona yardım edecek kimse yok. Kimse kurtaramaz onu; bu odada tek başına. Onunla birlikte..."

Kaptan Brodie ile mi birlikte?

Kim bize doğru döndü; yüzü korku verecek denli solgun görünüyordu. "Burada şeytan var. Çok güçlü, çok tehlikeli bir şey... Bu evde kalamam. *Kalamam.*" Merdivene seğirtti, basamakları panik halde indiğini duyduk.

Todd omzundaki kamerayı yavaşça indirdi. "Maeve biraz önce ne oldu öyle?"

Maeve şaşkın şaşkın başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Maeve mutfak masasında oturuyordu, çay fincanını dudağına götürüp bir yudum alırken elleri titredi.

"Yıllardır Kim'le çalışıyorum ve ilk kez bir görevden kaç-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

tığını gördüm. O kulede her ne yaşandıysa, çok güçlü izler bırakmış olmalı. Kalıntı bile olsa, duygular hâlâ orada, o mekânda sıkışıp kalmış durumda."

Ben, "Kalıntı derken ne demek istiyorsun?" diye sordu. Herkesten farklı olarak, kulede şahitlik ettiği şeyden etkilenmişe benzemiyordu. Bizden ayrı, mutfak tezgâhına yaslanmış dururken, her zaman olduğu gibi bağımsız bir gözlemciydi. "Hayaletle aynı şey mi?"

"Pek sayılmaz" dedi Maeve. "Daha çok, korkunç bir olaydan geride kalan bir yankı gibi... Bir olayın tetiklediği güçlü duygular, o olayın yaşandığı yerde kalır. Korku, ıstırap, keder; bu tür duyguların hepsi yıllar, hatta asırlar boyu evden çıkmayabilir ve bazen yaşayanlar, örneğin Kim gibi biri bu duyguları hissedebilir. Yukarıda ne olmuşsa, kulede izini bırakmış. Olay eski bir video kaydı gibi sürekli oynamaya devam ediyor. Dahası, çatının arduvaz olduğunu da fark ettim."

Ben, "Bunun yaşananlarla ne alakası var?" diye sordu.

"Arduvaz, demir ya da taştan yapılmış binalar, geçmişte kalmış bu tür yankıları daha iyi muhafaza ederler." Başını kaldırıp mutfaktaki dekoratif bakır tavana baktı. "Bu ev hatıraları ve güçlü duyguları korumak için tasarlanmış sanki. O duygular hâlâ burada ve Kim gibi insanlar onları hissedebiliyor."

Ben, "Peki, ya benim gibi hassas olmayan insanlar?" diye sordu. "Ben doğaüstü hiçbir şey yaşamadığımı söylemeliyim. Ben neden hiçbir şey hissetmiyorum?"

"Sen de birçok insan gibi, çevremizdeki gizli enerjilerden bihaber yaşıyorsun. Renkkörü olanlar, parlak kırmızı rengi asla göremezler. Mahrum kaldıkları şeyi bilmezler, tıpkı senin bilmediğin gibi..."

Ben, "Ben böyle iyiyim" dedi. "Kim'in verdiği tepkiye şahit olduktan sonra, hayaletleri *görmesem* daha iyi olacak diye düşünüyorum."

BELONGS TO KAKTÜS TEN

Maeve bakışlarını fincanına yöneltip alçak bir sesle, "Hayalet, en azından zararsız olurdu" dedi.

Yere sertçe çarpan alüminyum sandığın çıkardığı gümbürtüyle iskemlemde sıçradım. Sesin geldiği tarafa baktığımda, Evan'ın kamyonetten indirdiği son malzemeleri de eve getirdiğini gördüm.

Maeve, "A kamerasının kuleye konulmasını istiyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Kesinlikle. Kim en güçlü duyguyu orada hissettiğine göre..."

Ben derin bir nefes aldı. "Orası beni de ürkütüyor."

"İşte bu yüzden oraya odaklanmalıyız."

Ayağa kalktım. "Eşyaları yukarı taşımanıza yardım edelim."

Maeve, "Hayır" dedi. "Her şeyi bize bırakmanı istiyorum. Aslına bakarsan, işimize odaklanabilmemiz için çalışırken, müşterilerimin geceyi başka yerde geçirmelerini tercih ederim." Mutfakta dolanan Hannibal'a baktı. "Kedinin mutlaka bir yere kapatılması gerek, yoksa hareketleri aletlerimizin şaşmasına neden olur."

Ben, "Ama ben kalmak ve nasıl çalıştığınızı görmek istiyorum" dedi. Bana şöyle bir bakıp "İkimiz de görmek istiyoruz" diye ekledi.

"Sizi uyarmam gerek; süreç çok sıkıcı olabilir" dedi Maeve. "Gecenin büyük bölümünde oturup aletlerin kadranlarını izleyeceğiz."

"Hiç sesimizi çıkarmayız, size ayak bağı olmayız."

Maeve, "Doktor Gordon hayaletlere inanmıyorsun bile. Neden izlemek istiyorsun?" diye sordu.

Ben, "Belki gördüklerim fikrimi değiştirebilir" dedi ama gerçek cevabın bu olmadığını biliyordum. Ben evde kalıp olanları izlemek istiyordu, çünkü ekibin ne aletlerine ne de yöntemlerine güveniyordu. Onlarla ilgili hiçbir şeye güveni yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Maeve kaşlarını çattı, kalemiyle kâğıtların üstünde tempo tutarken, "Normalde bu şekilde çalışmayız" dedi. "Hayaletlerin, çok fazla insanın biyoelektrik yük ürettiği ortamlarda ortaya çıkma ihtimalleri düşüktür."

Ben, "Burası Ava'nın evi" dedi. "Ne yapılması gerektiğine onun karar vermesi gerekmez mi?"

"Varlığınızın herhangi bir şeyin ortaya çıkmasını engelleyebileceğini bilmenizi istedim. Kedinin bir yere kapatılması konusunda da *ısrarcıyım*."

Başımla onayladım. "Onu sepetine koyarım."

Maeve saatine şöyle bir göz attıktan sonra ayağa kalktı. "Bir saat içinde hava kararacak. İşe koyulsam iyi olur."

Maeve ekibe katılmak üzere yukarı katın yolunu tutarken, biz Ben'le mutfakta kaldık ve Maeve'nin bizi duyamayacağı kadar uzaklaşmasını bekledik.

Ben, "Onlara para vermiyorsundur umarım" dedi.

"Benden tek kuruş istemediler. Bunu tamamen araştırma amaçlı yapıyorlar."

"Tek neden bu mu?"

"Başka ne nedenleri olabilir ki?"

Ben ikinci katın koridorunun döşemesinden gelen gıcırtı ve ayak seslerine doğru kaldırdı başını. "Bu insanlara karşı ihtiyatlı yaklaşmanı istiyorum sadece. Yaptıkları şeye samimi olarak inanıyor olabilirler ya da..."

"Ya da?"

"Onlara evini açtın. Neden kalıp da gözlem yapmamızı istemiyorlar?"

"Biraz paranoyakça davranıyorsun bence."

"Ava, inanmak istediğini biliyorum ama medyumlar insanların en hassas oldukları zamanda ortaya çıkarlar. Evet, nedenini açıklayamadığım bazı şeyler gördün ve duydun ama daha yeni bakteriyel enfeksiyon atlattın. Hepsinin nedeni, kedi tırmalamasından dolayı çıkan ateşin *olabilir*."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Bana her şeyi iptal etmemi mi söylüyorsun?"

"Sadece dikkatli olmanı tavsiye ediyorum. Buraya gelmelerini sen istedin; eh, biz de işlerini yapmalarına izin verelim ama onları evinde yalnız bırakmayalım. Ben de kalacağım."

"Teşekkür ederim." Pencereden dışarı, alacakaranlığın yerini yavaş yavaş geceye bıraktığı yere diktim gözlerimi. "Bakalım neler olacak."

26

Hannibal'ı bir tas mamayla kandırıp taşıma sepetine soktum. Sepetin kapağını arkasından kapattığımı fark etmedi bile; yüzünü çoktan mamasının içine gömmüştü. Maeve, Todd ve Evan aletlerini evin çeşitli yerlerine yerleştirirlerken, ben de en iyi yaptığım işi yapmaya, insanlara yemek hazırlamaya koyuldum. Sabaha kadar ayakta kalacaktık ve herkes kurt gibi acıkacaktı, biliyordum. Böylece gece boyunca bizi idare edecek kadar jambonlu sandviç, katı yumurta ve bol bol kahve hazırladım. Yiyecek ve içecekleri masaya koyduğumda, hava tamamen kararmıştı.

Ben başını mutfaktan içeri uzatıp, "Işıkları kapatacaklarmış" dedi. "Kurdukları düzeni görmek istiyorsan şimdi yukarı gelmen gerektiğini söylediler."

Yiyecekleri bir tepiyse koyup Ben'in peşinden yukarı çıktım. "Neden bütün ışıklar söndürülmüş?"

"Kim bilir? Ektoplazmaları görmeyi kolaylaştırmak içindir belki."

"Ben, olumsuz tavır takınmanın bir faydası olmaz. Sonuçları baltalayabilirsin."

"Neden anlamıyorum. Hayalet ortaya çıkmak istiyorsa çıkar; ben inansam da inanmasam da çıkar."

Kuleye vardığımızda, Maeve ve yardımcılarının yukarı ne kadar çok şey taşıdığını görüp şaşırdım. Her yerde kamera-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

lar, üçayaklı sehpalar, ses kayıt cihazı ve ne işe yaradığını bilmediğim yarım düzine alet edevat vardı.

Ben duygusuz bir sesle, "Bir tek Geiger sayacı eksik" dedi.

Evan yerde duran bir sayacı işaret ederek, "Yanılıyorsun, o da var" dedi. "Aşağıdaki koridora ve büyük yatak odasına da birer kamera kurduk."

"Yatak odasına mı? Neden?" diye sordu Ben.

"Hayalet birkaç kez orada ortaya çıkmış çünkü. Bize öyle söylendi."

Ben bana döndü. Yüzümün kızardığını hissettim. "Onu bir iki kez orada gördüm" diye itirafta bulundum.

Maeve, "Ama kule, doğaüstü aktivitenin merkezi gibi görünüyor" dedi. "Kim en güçlü tepkiyi burada verdi, o yüzden dikkatimizi buraya yönelteceğiz." Saatine baktı. "Peki, bütün ışıkları kapatma zamanı geldi. Herkes yerine yerleşsin. Çok uzun bir gece olacak."

Saat iki olduğunda jambonlu sandviçlerimizi ve haşlanmış yumurtalarımızı bir çırpıda yiyip bitirmiştik, kahve termosunu dört kez doldurmam gerekmişti. Hayalet avı gördüğüm kadarıyla kesinlikle sıkıcı bir işti. Saatlerdir karanlıkta oturmuş, bir şeylerin olmasını bekliyorduk. Maeve'nin ekibi en azından aletlerini gözlemlemek, not almak ve pil değiştirmekle meşgul oluyordu.

Hayalet ortaya çıkmamıştı ama.

Maeve bir kez daha karanlığa seslendi: "Merhaba, seninle konuşmak istiyoruz! Kimsin? Bize adını söyle."

Ses kayıt cihazının üstünde yanan kırmızı ışık, aletin sürekli kayıtta olduğunu söylüyordu bana ama hiçbir şey duymuyordum. Ne Maeve'nin talebine cevap veren hayalete özgü bir ses duyuldu ne de ektoplazmik bir sis peyda oldu. Orada binlerce dolarlık alet edevatla oturmuş, Kaptan Brodie'nin karşılık vermesini bekliyorduk; ancak bu gece onun işbirliğine yanaşmayacağı bir geceydi elbette...

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Aradan bir saat daha geçti. O kadar uykum gelmişti ki gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Başımı omzuna koyup uyuklarken, Ben, "Neden yatağına yatmıyorsun?" dedi.

"Bir şey kaçırmak istemiyorum."

"Kaçıracağın tek şey, iyi bir uyku... Ben kalıp izleyeceğim."

Yerde oturmaktan bacaklarım öylesine tutulmuştu ki ancak Ben'in yardımıyla ayağa kalkabildim. Açık tutmakta zorlandığım gözkapaklarımın arasından, karanlıkta bir arada duran Maeve, Todd ve Evan'ın siluetlerini seçebildim. Onların bütün gece, karanlıkta bekleyecek sabrı olabilirdi belki ama benden bu kadardı.

Tırabzana tutunarak kulenin merdiveninden aşağı indim ve yatak odama gittim. Soyunma zahmetine bile girmedim, ayakkabılarımı çıkarıp kendimi yatağa attım ve derin, rüyasız bir uykuya daldım.

Üçayaklı portatif sehpanın takırtısıyla uyandım. Pencereden içeri güneş ışığı giriyordu. Gözlerimi kısıp baktığımda Todd'ı köşeye çömelmiş, kamerayı alüminyum kutuya yerleştirirken gördüm. Ben elinde bir kahve fincanıyla kapı ağzında dikiliyordu.

"Saat kaç?" diye sordum.

Ben "Dokuzu biraz geçiyor" dedi. "Gitmek üzereler." Komodine üstünde dumanlar tüten bir fincan bıraktı. "Yola çıkmadan önce sana bir kahve yapayım dedim."

Doğruldum, esnedim ve Todd'ın kamerayı kutusuna koymasını izledim. "Odamda kamera olduğunu unutmuşum."

Todd güldü. "Muhtemelen altı saatlik sürükleyici bir uyku sekansı kaydetmişizdir."

"Dün akşam kulede neler oldu?"

"Görüntüleri gözden geçirmemiz gerek. Maeve sana rapor verecek." Todd kutuyu kapattı ve odadan çıkmak üzere ayağa kalktı. "Video kaydında bir şey çıkabilir. Sana haber vereceğiz."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Todd aşağı inerken Ben'le hiçbir şey söylemedik. Ön kapının kapandığını duyduk sonra.

"Bütün gece onlarla birlikte ayakta mıydın?" diye sordum.

"Evet. Bütün gece."

"Ne oldu peki?"

Ben başını iki yana salladı. "Kesinlikle hiçbir şey..."

Ben gittikten sonra yataktan kalktım, banyoya gidip yüzümü soğuk suyla yıkadım. Gerçekte yapmak istediğim şey tekrar yatağa girmek ve günün geri kalanında uyumaktı ama Hannibal'ın aşağıda miyavladığını duydum ve mutfağın yolunu tuttum. Hannibal taşıma sepetinin içinde, alev saçan gözlerle bana bakıyordu. Gece yanına bıraktığım bir tas dolusu kedi mamasının yerinde yeller esiyordu tabii. Kısa bir süre sonra yeniden mama vermem gerekecekti, o yüzden onu ön kapıya götürüp dışarı saldım. Çizgili postuyla kaplanı andıran yağ tulumu kedim paytak paytak bahçeye yürüdü.

"Biraz antrenman yapsan hiç fena olmayacak" diyerek kapıyı kapattım.

Herkes eşyasını toplayıp gitmişti, ev şimdi sinir bozucu biçimde sessiz görünüyordu. Maeve ve ekibinden Brodie's Watch'ı araştırmalarını istediğim için büyük utanç duyduğumu hissettim. Ben'in tahmin ettiği gibi hayalete dair hiçbir kanıt bulamamışlardı. Doktor Gordon böyle bir kanıtın zaten olamayacağını, Maeve gibi hayaletlere inananların aslında kendilerini kandırdıklarını, kameraları ve karmaşık aletleriyle sıradan her gürültüye bir anlam yüklediklerini, kameranın önünden süzülen toz zerreciklerini gökcismi sandıklarını söyleyecekti. Gıcırdayan yer döşemeleri ve çok içen kiracısıyla Brodie's Watch'ın adı çıkmış eski bir ev olduğunu da... Bu sabah hakkımda ne düşündüğünü çok merak ediyordum.

Hayır, bilmesem daha iyi olacaktı.

Salim kafayla baktığımda, Jeremiah Brodie takıntım tama-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

men mantıksız görünüyordu gözüme. Kaptan yüz elli yıl önce ölmüştü ve huzur içinde yatması için onu rahat bırakacaktım. Gerçek dünyaya ve işime geri dönmenin zamanı gelmişti.

Taze kahve demledim, ocakta tavayı ısıtıp dilimlenmiş domuz pastırması ile patatesi gevrekleşinceye dek kızarttım, içine soğan ve yeşilbiber doğrayıp iki tane çırpılmış yumurta ekledim. Uzun bir çalışma gününe başlamadan önce, sabahları enerji toplamak istediğimde hazırladığım kahvaltıydı bu.

Üçüncü fincan kahvemi aldım, omletimi yemek üzere masaya oturdum. Artık tamamen canlanmış, kendimi neredeyse insan gibi hissetmeye başlamıştım ve kurt gibi açtım. Kahvaltımı bir çırpıda silip süpürdüm; yanımda kimsenin olmadığına ve omleti oburca ağzıma tıkıştırdığımı görmediğine memnundum. Günün geri kalanında *Kaptanın Sofrası*'nı yazacaktım. Dikkatim dağılmayacak, hayalet saçmalıklarıyla zaman kaybetmeyecektim. Gerçek Jeremiah Brodie denizin derinliklerine saçılmış kemik yığınından başka bir şey değildi. Umutsuz yalnızlığım yüzünden bir efsane kanıma girmişti, o kadar. Bu evde iblis varsa, yeni yıl arifesinden beri bana işkence eden o iblisleri ben getirmiştim. Onları çağırmak için gereken tek şey, içkiyi biraz fazla kaçırmaktı.

Kirli tabağımı eviyeye koyup *Kaptanın Sofrası*'na kaldığım yerden devam etmek üzere dizüstü bilgisayarımı açtım. Dokuzuncu Bölüm: Denizden Çıkan Cevherler. Kabuklu deniz hayvanlarına dair söylenebilecek yeni bir şey var mıydı? Geçen cumartesi sabahı ıstakoz teknesi *Tembel Kız*'la çıktığım gezide aldığım notlara göz gezdirdim. Tekne ilk ıstakoz şamandırasına yanaştığında burnuma gelen dizel kokusunu ve üstümüzde uçuşan martıları hatırladım. Kaptan Andy tuzağını sudan çıkarıp teknenin güvertesine indirdiğinde içindeki pırıl pırıl yeşil ıstakozları görmüştüm. Parlak kabukları ve böceklere özgü bacaklarıyla ıstakozlar, nahoş bir biçimde hamamböceklerini andırıyordu. Bunlar kendi cinsle-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

rini yiyen hayvanlardı; bir yere hapsolduklarında birbirlerini yerlerdi. Istakozların bu vahşeti yüzünden ıstakoz avcıları hayvanların bacaklarını bantlıyordu. Canlı ıstakozu parçalayıp yemenin lezzetli hiçbir tarafı yoktu aslında; ama kaynayan suda o yeşil böcekler, yumuşak ve nefis birer et parçasına dönüşüyordu. Istakoz ziyafeti çekerken etini tereyağına batırmak, mayonez sürmek, kızarmış çörekle birlikte yemek gibi farklı yöntemleri düşündüm. Çin usulü sarmısak ve siyah fasulye sosuyla tavada kızartıldığını veya krema ve şarapla haşlandığını da...

Istakoza bir şükran yazısı döşenmeye başladım. Fakirlere uygun görülen ıstakoz, deniz kaptanlarının değil, bulaşıkçı kadınların ve arazi bekçilerinin yemeğiydi. Fakir insanların ıstakozu mısır ve patatesle pişirdiklerini veya sadece tuzlu suda kaynattıklarını ve doğrudan sefertasına attıklarını yazdım. Yediğim doyurucu kahvaltıya rağmen yine acıkmaya başladığımı hissetsem de yazmaya devam ettim. Sonunda yazıyı bitirip saate bakmak için başımı kaldırdığımda akşam altı olduğunu görüp şaşırdım.

Kokteyl saati gelmişti.

Yeni yazdığım sayfaları kaydettim ve sıkı bir çalışma gününün ardından kendimi bir şişe Cabarnet açarak ödüllendirmeye karar verdim. Sadece bir iki kadeh diye söz verdim kendi kendime. Şişenin mantarı açılırken çıkan ses hoş bir melodi gibi geldi kulağıma. Pavlov'un köpeği gibi, alkolün dilimde bırakacağı tadın özlemiyle, daha o anda ağzımın suları akmaya başladı. Bir yudum alıp zevkle içimi çektim. Evet, dolgun ve kendine özgü tadıyla güzel bir şaraptı bu. Yanına ne gider, akşama ne hazırlayayım diye düşündüm.

Bilgisayarım çınladı; yeni bir e-posta geldiğinin habercisiydi bu. Göndericinin adını görünce akşam yemeği de, *Kaptanın Sofrası* da aklımdan çıktı. İştahım kaçtı, midemde kocaman bir boşluk oluştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

E-posta Lucy'den geliyordu.

Bu hafta içinde gönderdiği dördüncü e-postaydı bu. Daha öncekileri –görmezlikten gelmediklerimi– *İyiyim, çok meşgulüm sadece* ya da *Daha sonra yazarım* diye kısa kısa cevaplamıştım. Bu mesajın konu başlığında sadece iki kelime vardı: *Bugünü hatırladın mı?*

E-postayı açmak istemedim, çünkü ardından, dev gibi bir suçluluk dalgasının geleceğini biliyordum ama bir şey elimin fareye uzanmasına neden oldu. Mesajın üstüne tıklarken elimin uyuştuğunu hissettim. Ekranı bir görüntü kapladı.

Ben on, Lucy on iki yaşındayken birlikte çektirdiğimiz eski bir fotoğraftı bu. İkimizin de üstünde mayo vardı, uzun, sıska kollarımız birbirimizin çıplak omzundan sarkıyordu. Cildimiz güneşten bronzlaşmıştı, ikimiz de gülümsüyorduk, arkamızda göl gümüş gibi parıldıyordu. Evet, o günü çok iyi hatırlıyordum. Büyükannemin göl kıyısındaki küçük kulübesinde sıcak ve puslu bir gündü. Piknik sepetimizde kızarmış tavuk ve mısır vardı. O sabah kendi başıma yulaflı kurabiye pişirdiğimi ve on yaşındayken bile mutfağa hâkim olduğumu hatırlıyorum. Annem kızlarını tanıtırken, *Ava herkesi doyurmak, Lucy herkesi iyileştirmek istiyor*, derdi. O gün gölde ayağımı taşa çarpıp yaralamıştım, Lucy büyük bir şefkatle yaramı temizleyip bandajlamıştı. Öteki çocuklar suda eğlenirken, o yanımdan ayrılmamış ve sahilde bana eşlik etmişti. Hasta, moralsiz veya meteliksiz olduğumda, ablama ne zaman ihtiyaç duysam hep yanımdaydı.

Şimdi ise uzaktı benden, çünkü yüzüne bakmaya tahammül edemiyordum, benim gerçekte nasıl bir insan olduğumu görmesine, ona yaptığım şeyi hatırlamaya katlanamazdım.

O fotoğrafa bakarken Cabarnet'mi yudumladım. Bir zamanlar birbirine tapan, birbirini asla incitmeyen iki kız kardeş olduğumuz gerçeği bir kez daha tokat gibi indi yüzüme. Parmaklarım mesaja cevap yazmak üzere klavyenin üstün-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

de asılı kaldı. Cevap yazabilirdim; itiraf edebilirdim. Gerçek, altında kaldığım iri bir kaya parçası gibiydi; o yükten kurtulmak, Lucy'ye yeni yıl arifesi ve Nick'le ilgili gerçeği anlatmak ne kadar rahatlatırdı beni.

Boşalan kadehimi doldurdum. Şarabın tadını alamıyordum artık ama yine de içmeye devam ettim.

Lucy'yi, Nick'in ona gülümseyen fotoğraflarının durduğu masasında oturmuş, itirafımı okurken gözümün önüne getirdim. Nick asla yaşlanmayacak, ablamla birbirlerine tapan bir çift olarak kalacaklardı. Lucy itirafımı okuyacak, onunla ve benimle ilgili gerçeği öğrenecekti.

Ve gerçek onu yaralayacaktı.

Bilgisayarı kapattım. Hayır, ona bunu yapamazdım. Suçluluk duygusuyla birlikte yaşamak ve sırrımla birlikte ölmek daha iyiydi. Sessizlik bazen, sevginizi ispat etmenin tek gerçek yoluydu.

Akşam karanlığı çökerken şarap şişesi boşaldı.

Merdivenleri sendeleyerek çıkıp kendimi yatağıma attığımda saat kaç olmuştu, bilmiyorum. Sarhoş olmama rağmen gözüme uyku girmedi ama. Karanlıkta gözlerim açık halde uzandım ve Brodie's Watch'ta benden önce yalnız başlarına ölmüş kadınları düşündüm. Ne gibi sırlar saklamışlar, bu evde inzivaya çekilmelerine neden olan ne tür günahlar işlemişlerdi? Maeve dehşet ve keder benzeri güçlü duyguların, aradan yıllar geçtikten sonra bile evde varlığını sürdürebileceğini söylemişti. Aynı şey utanç için de geçerli olabilir miydi? Bu günden bir asır sonra bu odada uyuyan biri, beni bir kanser gibi kemiren suçluluk duygusunu hissedebilecek miydi? Duyduğum ıstırap neredeyse fizikseldi; büzülürsem acıyı içimden atabilirmişim gibi, yattığım yerde kıvrılıp top oluverdim.

Birden denizin kokusu geldi, o denli güçlü ve canlıydı ki dudaklarımda tuz tadı aldım. Kalp atışlarım hızlandı, karan-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

lık elektrik yüklüymüş gibi kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Hayır, bu hayal gücümün bir oyunuydu sadece. Kaptan Brodie diye biri yoktu. Maeve evde hayalet olmadığını ispatlamıştı.

"Orospu."

Sesini duyduğum anda kaskatı kesildim. Karanlıkta yüzü gizlenmiş, sadece siluet halinde yatağımın yanında duruyordu.

"Ne yaptığını biliyorum."

"Sen gerçek değilsin" diye fısıldadım. "Sen yaşamıyorsun."

"Ben aradığın şeyim. Ben layık olduğun şeyim." Yüz ifadesini göremiyor ama sesindeki suçlayıcı tonu duyabiliyor ve beni bu akşam nelerin beklediğini biliyordum. *Burada, evimde ne ararsan onu bulacaksın* demişti bana. Aradığım şey günahlarımdan arınmak, tekrar temiz biri olmak için kefaret ödemekti.

Tutup beni ayağa kaldırırken nefesimin kesildiğini hissettim. Bana dokunduğu andan itibaren, oda, alev ışığından oluşan bir kaleydoskop gibi etrafımda dönmeye başladı. Bir anda yaşadığım zamandan onun zamanına sürükleniverdim. Bu evin *onun* evi, *onun* krallığı olduğu, onun emrine girdiğim zamana... Şöyle bir baktığımda bu akşam, üstümde ipek veya kadife bir elbise değil, pamuklu, incecik bir gecelik olduğunu anladım; öylesine inceydi ki kumaşın altında utanç verici bir biçimde kendi bedenimi görebiliyordum. Günahları ortaya çıkmış bir fahişeydim.

Yatak odasından koridora çıkardı beni. Çıplak ayaklarımın altındaki ahşap zemin ılıktı. Kule merdiveninin kapısı beni uyarırcasına gıcırdayarak açıldı; birlikte basamakları tırmanmaya başladık. Yukarıdaki kapı boşluğundan, şömine ateşinin parlak kırmızı rengini gördüm; cehennem sanki beni yerin dibinde değil de yukarıda bekliyordu ve ben cezam neyse onu çekmek üzere basamakları birer birer tırmanıyordum. Geceliğim tül gibi inceydi ama gecenin soğuğunu his-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

setmiyordum; tam tersine, cildim, cehennem sıcağına yaklaşıyormuş gibi alev alevdi. Kapıya iki basamak kala durdum; içeri adımımı atmaya korkuyordum. Kaptanın kulesinde acıyı da zevki de tatmıştım. Peki, bu akşam beni ne tür bir ceza bekliyordu?

"Korkuyorum" diye mırıldandım.

"Buna razı oldun." Gülümsedi; kanımın donduğunu hissettim. "Beni bu yüzden çağırmadın mı?"

"Ben mi seni çağırdım?"

Parmakları elimi eziyordu; beni çekiştirip son iki basamağı da tırmandırırken, ona karşı koyamadım, mücadele edemedim. Orada cehennemi şömine ışığında beni neyin beklediğini gördüm sonunda.

Kaptan Brodie bu kez seyirci getirmişti.

Beni ileriye, daire olmuş adamların ortasına itti. Kaçabileceğim veya saklanabileceğim bir yer yoktu. Etrafımı çevirmiş on iki adamın bakışları altında dururken, tamamen savunmasız ve acınası bir haldeydim. Oda sıcaktı ama ben tir tir titriyordum. Kaptan gibi adamların da yüzleri güneşten yanmış, giysilerine deniz kokusu sinmişti ama bu adamlar kabaydı, tıraşsızdı, kıyafetleri kirli ve pejmürdeydi.

Bunlar kaptanın mürettebatıydı. On iki kişilik bir jüri.

Brodie omuzlarımdan kavradı ve satılık malmışım gibi beni yavaşça adamların önünde yürüttü. "Beyler, sanık karşınızda!" dedi. "Hüküm vermek size kalmış."

"Hayır" dedim. Dehşet içinde kurtulmaya çalıştım ama elleri mengeneden farksızdı. "Hayır."

"İtiraf et Ava. Suçunu anlat onlara." Erkeklerden oluşan dairenin içinde yürümeye ve tek tek her birinin gözünün içine bakmaya zorladı beni. "Ruhunun derinliklerine bakmalarına ve suçunu görmelerine izin ver." Beni, kapkara ve dipsiz gözleriyle bakan denizcilerden birine doğru itti.

"Bana zarar gelmeyeceğini söylemiştin!"

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Aradığın şey bu değil mi? Cezalandırma yani?" Bir kez daha itti beni, dizlerimin üstüne çöktüm. Ben erkeklerin arasında korkudan büzülmüş halde dururken, etrafımda bir tur attı. "Burada sanığın gerçekte kim olduğunu görüyorsunuz. Ona acımayacaksınız." Sanığı suçlayan yargıç gibi beni işaret etti. "İtiraf et Ava."

Denizcilerden biri, "İtiraf et!" diye bağırdı. Diğerleri de ona katıldılar; koro halinde bağırmaya başlayan adamların sesi, kısa sürede sağır edici bir tezahürata dönüştü. "İtiraf et! İtiraf et!"

Brodie tutup beni ayağa kaldırdı. "Ne yaptığını söyle onlara" diye emretti.

"Dur. Lütfen."

"Söyle onlara."

"Onlara durmalarını söyle!"

"Kimi becerdiğini söyle onlara!"

Dizlerimin üstüne kapaklandım. "Ablamın kocasını" diye fısıldadım.

Bir anda her şeyi geri geldi. Şampanya kadehlerinin çınlaması... İstiridye kabuklarının tıkırtısı... Yeni yıl arifesi... Son misafirin de evden gitmesi... Lucy'nin hastaneye gitmek üzere evden ayrılması...

Nick'le dairemde yalnızdık.

Kirli tabakları toplayıp bulaşık makinesine kaldırırken ayakta zor durduğumuzu hatırlıyordum. Kalan şampanyayı kadehlerimize doldururken mutfakta durup kıkırdadığımızı da... Kadehlerimizi tokuştururken dışarıda kar tanelerinin pencere pervazına düştüğünü de; Nick'in gözlerinin masmavi olduğunu, gülüşüne oldum olası bayıldığımı ve neden benden daha zeki, daha iyi kalpli ve aşkta benden çok çok daha şanslı ablam gibi talihli olmadığımı düşündüğümü de. Onun sahip olduklarına ben neden sahip olamamıştım?

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Bunu planlamamıştım, keza o da. Sonrasında olanları kesinlikle beklemiyorduk.

Zor yürüyordum, eviyeye dönerken tökezledim. Hemen arkamda bitiverdi. Her zaman yardım elini uzatan, beni güldürmeyi başaran Nick'ti bu. Düşmemi engelledi; alkolden kafam bulanmış o dengesiz halimle sendeleyip üzerine doğru devrildim. Bedenlerimiz birbirine yapıştı ve kaçınılmaz şey oluverdi. Tahrik olduğunu hissettim. Birden ateşe benzin dökülmüşçesine o patlama yaşandı aramızda. Onun kadar suçlu hissediyordum ama bir o kadar da kendimi kaybetmiştim; o eteğimi yukarı çekerken, ben gömleğini yırtarcasına açmaya çalıştım. Sonra kendimi onun altında, soğuk seramiklerin üstünde buluverdim; içime girip çıkarken nefesimi tuttum. Çok hoşuma gitti, çok ihtiyacım vardı. Birinin beni becermesini istemiştim ve Nick oradaydı. O zehirli şampanya, kendimize hâkim olma şansımızı elimizden almıştı. Orada, yaptığımız şeyin sonuçlarına aldırmayan ve azgınca çiftleşen akılsız iki hayvandık.

Ama işimiz bitip de mutfak zemininde çıplak halde yatarken, gerçek birden kafama dank etti. Midem çalkalanmaya başladı, kendimi zar zor banyoya atarak art arda öğürdüm, kustum, içkinin mayhoş tadı ağzıma gelirken boğulacağımı zannettim. Büyük bir pişmanlık yaşadım. Orada klozete sarılmış halde hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. *Olan oldu, artık geri dönülemez.* Lady Macbeth'in sözleri çınlıyordu kulaklarımda; bu, silip atmak istediğim korkunç bir gerçekti ama sözler kafamda yankılanıp durdu.

Diğer odadan Nick'in inlediğini duydum. "Of Tanrım. Of Tanrım."

Nihayet banyodan çıktığımda onu yere çömelmiş, başını ellerinin arasına almış, öne arkaya sallanırken gördüm. Nick'in çökmüş görüntüsü bana yabancıydı; onu daha önce hiç öyle görmemiştim. Çok korktum.

"Tanrım, aklımızdan ne geçiyordu bizim?" diyerek ağlamaya başladı.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Lucy'nin öğrenmesine izin veremeyiz."

"Bunun olduğuna inanamıyorum. Ben ne halt edeceğim şimdi?"

"Ne yapacağımızı ben sana söyleyeyim. Bunu unutacağız Nick!" Yanına çömeldim, omuzlarından tutup iyice sarstım onu. "Lucy'ye bu yaşananları asla anlatmayacağına söz ver bana. *Söz ver*."

"Eve gitmeliyim." Beni itip kendinden uzaklaştırdı ve yalpalayarak ayağa kalktı. O kadar sarhoştu ki gömleğini zar zor ilikleyebildi, kemerini birkaç denemeden sonra bağlayabildi.

"Çok içtin. Bu halde araba kullanamazsın."

"Burada kalamam." Sendeleyerek mutfaktan çıktı. Peşinden gittim ve onu kalması için ikna etmeye çalıştım. Paltosunu giyip merdivenlere yönelirken beni dinlemeyecek kadar gergindi.

"Nick, gitme!" diye yalvardım.

Ama durduramadım onu. Sarhoştu, cam gibi olmuş yollar kaygandı ama fikrini değiştirmesi için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sendeleyerek geceye karışmasını kapı ağzından izledim. İri kar taneleri yüzünden bir süre sonra onu göremez oldum. Araba kapısının çarpılarak kapandığını duydum, ardından stop lambasının karanlıkta gözden kaybolmasını izledim.

Onu bir sonraki görüşümde, Nick hastane yatağında, koma halindeydi. Lucy ise yanındaki iskemleye yığılmıştı. Yorgunluktan gözleri çukura kaçmıştı, başını iki yana sallayıp duruyor, sürekli, "Anlamıyorum. Her zaman çok dikkatliydi, neden emniyet kemerini bağlamadı? Neden o halde araba kullanmaya kalktı?" deyip duruyordu.

Cevabı bilen tek kişi bendim ama hiçbir şey söylemedim. Asla da söylemeyecektim. Gerçek benim için barut fıçısıydı; infilak edip ikimizi de mahvedecekmiş gibi derinlere gömdüm onu. Lucy'nin hatırına, haftalar boyunca metanetimi koruma-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ya çalıştım. Hastanede hep yanında oldum. Ona çörek ve kahve, çorba ve sandviç getirdim. Sevgi dolu kız kardeşi oynadım ama suçluluk duygusu, zararlı bir kemirgen gibi için için kemirdi beni. Nick iyileşecek ve aramızda yaşananları ablama anlatacak diye ödüm kopuyordu. Lucy Nick'in iyileşmesi için dua ederken, ben bir daha hiç uyanmamasını umuyordum.

Kazadan beş hafta sonra isteğim gerçekleşti. Nick'in kalbinin durduğunu gösteren monitörün iniltisini duyduğumda nasıl rahatladığımı hatırladım. Hemşire suni solunum cihazını kapatıp da, Nick'in göğsü sonunda hareketsiz kalırken Lucy'ye sarıldığını hatırladım. Lucy kollarımda sarsılarak, hıçkıra hıçkıra ağlarken, ben *Tanrı'ya şükür, bitti. Lucy'ye gerçeği asla söyleyemeyecek*, diye düşünüyordum.

Nick'in ölmesini ve sonsuza dek sessiz kalmasını *istemiştim*; ablamı kedere boğan şeyin gerçekleşmesini *istemiştim*. Bu beni olduğumdan da büyük bir canavar yapmıştı.

Brodie "Ablanın kocası senin yüzünden öldü" dedi.

Başımı öne eğip sessiz kaldım. Gerçek, itiraf edemeyeceğim kadar acı vericiydi.

"Anlat Ava. Gerçeği söyle. *Onun ölmesini istedin*."

"Evet" diyerek ağlamaya başladım. "Onun ölmesini istedim." Sesim gittikçe zayıflayıp bir fısıltıya dönüştü. "Ve öldü."

Kaptan Brodie adamlarına döndü. "Söyleyin beyler. Sevdiklerine ihanet eden bu kadın neye layıktır?"

Adamlardan biri "Merhamet yok!" diye bağırdı.

Ardından başka biri ona katıldı, ardından bir başkası. Durmaksızın aynı sözü tekrarlamaya başladılar.

"Merhamet yok!"

"Merhamet yok!"

Ellerimi kulaklarıma bastırıp sesleri duymamaya çalıştım ama iki adam bileklerimden tutup seslerini duymaya zorladılar. Elleri canlı insanlarınki gibi ılık değil, ölülerinki gi-

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

bi buz gibiydi. Etrafımda gittikçe daralan çembere çılgın gibi baktım ve birden adamları görmez oldum. Ceset görüyordum artık; tutsağın infazına şahitlik eden, gözleri çukur, zalim ifadeli cesetler...

Hepsinin üstünde kule misali dikilen Brodie'yi gördüm; buz gibi bir ifadesi, sürüngenlerinkini andıran simsiyah gözleri vardı. Bunu daha önce neden görmemiştim? Bu yaratık rüyalarıma gizlice girmiş, beni tahrik etmiş, cezalandırmıştı; gerçekte ne olduğunu neden anlayamamıştım?

O bir şeytandı. Benim şeytanım.

Çığlık atarak uyandım. Kendimi kaybetmiş gibi etrafıma bakındım ve yatak odama, yatağıma geri döndüğümü anladım. Yatak çarşafları buruşmuş, terden sırılsıklam olmuştu. Pencereden içeri dolan parlak ve haşin gün ışığı, gözlerimi acıtıyordu.

Kalbimin gümbürtüsü arasında, belli belirsiz cep telefonumun çaldığını duydum. Dün akşam o kadar sarhoştum ki telefonu mutfakta bırakmıştım, şimdi de yataktan kalkıp cevap verecek dermanım kalmamıştı.

Telefon nihayet sustu.

Gözlerimi sıkıca kapattığımda, o kapkara yılan gözlerin bana dikildiğini gördüm. Bana daha önce hiç göstermediği o gözleri... Etrafımın, gözleri aynı kaptanlarınınki gibi olan ve bana verilecek cezayı bekleyen adamlarla çevrildiğini gördüm.

Görüntüyü çaresizce yok etmek için başımı sıkıca ellerimin arasına aldım ama başaramadım. Hafızama dağlanmıştı o görüntü. *Gerçekten de olmuş muydu bu?*

Herhangi bir yerimde yara bere var mı diye üstüme başıma baktım. Hiçbir şey göremedim ama kollarımı sıkıca kavrayan o kemikli ellerin hatırası o kadar canlıydı ki, vücudumda herhangi bir iz olmadığına inanamadım.

Yataktan zar zor kalkıp aynada kendime baktım. Hiçbir

BELONGS TO KAKTÜS TEA

sıyrık yoktu. Yüzüme baktım; çukura kaçmış gözleri, darmadağın saçlarıyla, gördüğüm kadını tanımakta zorluk çektim. Ne hale gelmiştim ben? Ne zaman böyle bir hayalete dönüşmüştüm?

Aşağıda telefonumun yine çalmaya başladığını duydum. Bu kez acil olduğunu sezinledim. Mutfağa inene dek telefon yine sustu ama iki sesli mesaj bırakıldığını gördüm. İkisi de Maeve'dendi.

Acilen beni ara.

Diğerinde ise *Ava, neredesin? Bu çok önemli... Beni ara!* diyordu.

Bu sabah ne onunla ne de başkasıyla konuşmak istiyordum. Kendime gelene, sağlıklı düşünmeye başlayana dek kimseyle muhatap olmayacaktım ama mesajı beni tedirgin etti. Üstelik dün akşamdan sonra cevaplara her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

İkinci çalışta açtı telefonu. "Ava, şu an evine gelmek üzere yoldayım. Yarım saat içinde orada olacağım."

"Neden? Ne oldu?"

"Sana bir şey göstermem gerek. Dün evinde yaptığımız video kaydını..."

"İyi de dün akşam hiçbir şey olmadı sanıyordum. Ben öyle dedi bana. Aletlerinizin sıra dışı herhangi bir şey kaydetmediğini söyledi."

"Evet, kuledeki kayıtlarda hiçbir şey yoktu ama tüm kayıtları gözden geçirmeyi bu sabah bitirdim ve *gerçekten de* ortaya bir şey çıktığını gördüm. Kulede değil, diğer kamerada kaydedilmiş görüntülerde..."

Kalbim birden hızlı hızlı atmaya başladı. "Hangi kamera?" diye sorarken, kulaklarım çınlıyordu; verdiği cevabı güçlükle duyabildim.

"Yatak odandaki..."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

27

Maeve arabasını evin önüne yanaştırırken, dışarıda verandada onu bekliyordum. Elinde dizüstü bilgisayarıyla arabadan indi. Veranda basamaklarını tırmanırken yüzünün asık olduğunu gördüm. Alçak bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

"Neden sordun?"

"Çok bitkin görünüyorsun da."

"Açıkçası kendimi çok kötü hissediyorum."

"Neden?"

"Dün akşam içkiyi fazla kaçırdım, sonra korkunç bir rüya gördüm... Kaptan Brodie ile alakalı..."

"Hepsi bir rüya mıydı, emin misin?"

Dolanmış bir tutam saçı geriye ittim. Henüz taramamıştım saçlarımı; dişlerimi de fırçalamamış, sadece üstümü değiştirebilmiş ve bir fincan kahve içebilmiştim. "Artık hiçbir şeyden emin değilim."

Bilgisayarını işaret ederek, "Korkarım ki bu video sana aradığın cevapları vermeyecek" dedi. "Ama burayı terk etmen için seni ikna edebilir." Maeve içeri adımını attıktan sonra durakladı. Evde birinin, orada olmasını istemeyen birinin varlığını sezinliyormuş gibi çevresine bakındı.

"Mutfağa gidelim" dedim. Orası hayaletin varlığını hissetmediğim, geldiğinin habercisi kokuyu hiçbir zaman almadığım yerdi. Jeremiah Brodie hayattayken mutfak sadece

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

hizmetkârlar içindi, evin sahibi için değil; kaptan buraya nadiren ayak basmış olmalıydı.

Masaya oturduk. Maeve bilgisayarını açtı. "Tüm kameraların kaydettiği görüntüleri izledik" dedi. "Aletlerimizin çoğu, sen onu kulede gördüğün, Kim de en sert tepkiyi orada verdiği için kuleye kurulmuştu. Oranın Aurora Sherbrooke'un öldüğü yer olduğunu da biliyoruz; o bakımdan herhangi bir doğaüstü aktivitenin orada, kulede olacağını varsaymıştık."

"Ama kulede olağandışı herhangi bir şey kaydetmediniz, öyle mi?"

"Hayır. Bütün gün kulede kaydettiğimiz görüntüleri inceledim; en hafif deyişle hayal kırıklığına uğradığımı söyleyebilirim. Şaşırdım da ayrıca; Kim pek nadir yanılır çünkü. Bir yerde trajik bir olay yaşanmışsa Kim onu hisseder. Onun daha önce öyle bir tepki verdiğini de görmemiştim. Korkusu gerçekti. Todd ve Evan bile verdiği tepkiden ürktüler."

"Ben de" diye itirafta bulundum.

"Aletlerimizin kulede hiçbir aktivite kaydetmemiş olması bizim için hayal kırıklığı oldu. Daha sonra koridora yerleştirilen kameranın çektiği görüntüleri inceledim; orada da hiçbir şey yoktu. En son yatak odandaki kameranın kaydına bakmaya başladığımda olağandışı bir şey görmeyi beklemiyordum, o yüzden *bunu* görünce şoke oldum." Maeve birkaç tuşa bastı ve görebileyim diye ekranı bana doğru çevirdi.

Odamın görüntüsü vardı ekranda. Ay ışığı pencereden içeri doluyordu; yarı karanlık odada kendimi yatakta yatarken görebiliyordum. Videoda saniyelerin yavaş yavaş aktığı bir zaman göstergesi vardı. Saat 3.18'i gösteriyordu. Kulede gece nöbeti tutmaktan vazgeçip yatağa yatmamın üstünden yirmi dakika geçmişti. Zaman göstergesi 3.19'a, 3.20'ye geldi. Ekranda zamanın ilerlemesinden ve açık pencerenin önündeki perdelerin hafifçe dalgalanmasından başka hiçbir hareket yoktu.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Ekranda belirlen bir sonraki görüntü, oturduğum yerden sıçramama neden oldu. Yılankavi ve siyah bir şeydi bu; odada sürünerek ilerliyor, yatağa doğru yaklaşıyordu. Bana doğru...

"Bu lanet olası şey de ne böyle?" diye sordum.

"İlk gördüğümde ben de böyle dedim. Küre gibi parlak değil. Ektoplazmanın o puslu görüntüsü de yok. Hayır, bu farklı bir şey... Daha önce kameralarımızın tespit etmediği bir şey..."

"Sadece bir gölge olamaz mı? Bir bulutun gölgesi belki veya uçan bir kuşun..."

"O bir gölge değil."

"Todd veya Evan kamerayı ayarlamak için odama girdiler mi?"

"Ava, kimse odana girmedi. Bu görüntünün kaydedildiği anda Evan da, Todd da benimle birlikte yukarıda, kuledeydi. Keza Doktor Gordon da. Şu görüntülere bir daha bak. O... *şeyin* ne yaptığını görebilmen için görüntüyü yavaşlatacağım."

Maeve görüntüyü 3.19'a geri getirip oynat tuşuna bastı. Zaman göstergesi şimdi çok daha yavaş ilerliyor, saniyeler emekliyordu. Görüntüde odamda bir şeyin olduğundan habersiz, sakin bir biçimde uyuyordum. Kapı tarafından bir şey bana doğru geldi, girdap gibi yatağın etrafında döndü. Bu, yılan gibi sürünen ve bir kefen gibi üzerime kapanan dokunaçlı bir gölgeydi. Birden o kefenin beni boğduğunu hissettim; boğazıma o kadar sıkıca dolanmıştı ki nefes alamıyordum.

"Ava." Maeve sarstı beni. *"Ava!"*

Zorlukla nefes alabildim. Bilgisayar ekranında o şey ortadan kayboldu. Ay ışığı yatak çarşaflarının üstünde parlıyordu; ne bir gölge ne de kesif karanlık vardı artık. Ekrana, yatağımda huzurlu biçimde uyuyan görüntüm yansıyordu sadece.

"Bu gerçek olamaz" diye mırıldandım.

"İkimiz de gördük. Görüntülerde var. O şey doğrudan *sana* hareketlendi Ava."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"İyi de neydi o?" Sesimdeki çaresizlik tınısını duyabiliyordum.

"Ne olmadığını biliyorum. Bu, geçmişte yaşanan bir olayın kalıntısı değil. Kötü ruh da... Hayır, bu seninle etkileşime girmek isteyen zeki bir şey..."

"Hayalet değil mi?"

"Hayır. Bu... her neyse, bu *şey*, doğrudan yatağına hareketlendi. Başkasını değil, seni hedeflediği açıkça belli Ava."

"Neden ben?"

"Bilmiyorum. Sende onu cezbeden bir şey var. Belki seni kontrol etmek veya sana sahip olmak istiyor. Bu şey her neyse, iyi huylu değil." Öne doğru eğilip elimi tuttu. "Müşterilerime genelde bunu söylemem ama güvenliğin için bu tavsiyeyi vermek zorundayım; *bir an evvel bu evi terk et.*"

Dolap çekmecemden süveter ve tişörtleri çıkarıp bavuluma tıkıştırırken, Ben "Video üzerinde oynanmış olabilir" dedi. "Belki o sırada ayın önünden geçen ve odaya tuhaf bir gölge düşmesine neden olan bir buluttu sadece."

"Her zaman olduğu gibi mantıklı bir açıklaman var."

"Her zaman mantıklı bir açıklama vardır da ondan."

"Ya bu kez yanılıyorsan?"

"Ve videodaki o şey de hayalet, öyle mi?" Ben kendini tutamayıp bir kahkaha attı. "Hayalet denen bir şey olsa bile sana zarar veremez, değil mi?"

"Neden tartışıyoruz ki? Nasılsa inanmayacaksın." Bavula bir kucak dolusu giysi daha koydum, sutyen ve külotlarımı almak üzere dolaba geri döndüm. Ben'in çamaşırlarımı görmesine aldırmayacak kadar acelem vardı; bir an evvel toparlanmak ve akşam olmadan bu evden ayrılmak istiyordum. İkindi olmuştu bile ve ben daha mutfak malzemelerini toplayacaktım. Dolaptaki askıdan giysileri alırken, aklıma fularını bu dolapta bulduğum Charlotte Nielson geldi birden. O da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

benim gibi alelacele toplanmış olmalıydı. O da benim gibi panik içinde mi kaçmıştı evden? O da benim gibi üstüne kapanan gölgenin dokunaçlarını hissetmiş miydi?

Giysilerimden birini çektim, askı yere büyük bir gürültüyle düşünce irkildim.

"Hey." Ben kolumdan yavaşça tutup dengemi bulmamı sağladı. "Ava, korkacak bir şey yok."

"Doğaüstü olaylara inanmayan adam mı diyor bunları?"

"Sana herhangi bir şey olmasına izin vermeyecek olan adam diyor."

Dönüp yüzüne baktım. "Ben, neyle uğraştığımı bile bilmiyorsun."

"Maeve ve arkadaşlarının onun ne olduğuna dair *iddialarını* biliyorum. Ama o videoda gördüğüm tek şey bir gölgeydi. Elle tutulur, tanımlanabilir bir şey değildi. O şey..."

"Ayın önünden geçen bir bulut olabilir; evet, bunu söylemiştin."

"Peki, farz edelim ki o bir hayalet ve diyelim ki hayaletler gerçek. Ama sonuçta fiziksel varlık değiller. Sana nasıl zarar verebilirler?"

"Ben hayaletlerden korkmuyorum."

"Neden korkuyorsun o zaman?"

"Bu farklı bir şey... *Şeytani* bir şey..."

"Ya da Maeve öyle diyor. Ona inanıyor musun?"

"Dün geceden sonra, o adamın bana yaptıklarından sonra..." Durdum, yaşadıklarımın hatırasıyla yanaklarımın kızardığını hissettim.

Ben'in kaşları çatıldı. "O adam mı?"

Yüzüne bakamayacak kadar utanarak bakışlarımı yere yönelttim. Nazikçe yüzümü kaldırdı; bu kez bakışlarından kaçamadım.

"Ava, bu eve geldiğinden beri neler yaşadığını bana anlat sana."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Anlatamam."

"Neden?"

Gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarına engel olmaya çalıştım. "Utanıyorum da ondan."

"Neden utanasın ki?"

Sorgulayıcı bakışları içime nüfuz ediyordu. Yanından uzaklaşıp pencereye gittim. Dışarıda sis perde gibiydi ve denizi görmemi engelliyordu.

"Bir hayalete mi dokundun?"

"Bana göründüğünde senin gibi her şeyiyle gerçekti. Kolumda iz bile bıraktı..." Gözlerimi kapatıp Kaptan Brodie'nin önümde durduğunu hayal ettim. Hatıra öylesine canlıydı ki rüzgârdan dağılmış saçlarını, tıraşsız yüzünü görebiliyordum. Tuzlu suyun kokusunu içime çektim. *Geri mi dönmüştü yoksa?* Aniden açtım gözlerimi ve çılgın gibi çevreme bakındım ama görebildiğim tek kişi Ben'di. *Neredesin?*

Ben omuzlarımdan tuttu. "Ava."

"O burada! Burada olduğunu biliyorum."

"Benim gibi gerçek olduğunu söyledin. Bu ne anlama geliyor?"

"Ona dokunabildim, o da bana dokundu. Aklından neler geçtiğini, gözünde neler canlandırdığını biliyorum. Ama hepsi doğru! O bir şekilde ne istediğimi, neye ihtiyaç duyduğumu biliyor. Bizi buraya bu şekilde hapsediyor. Sadece beni değil; benden önceki kadınlara da aynı şeyi yaptı. Hayatlarını burada geçirmiş ve burada ölmüş olan kadınlardan söz ediyorum. O bize başka hiçbir erkeğin veremeyeceği şeyleri verdi."

Ben iyice yaklaştı bana. "Ben gerçeğim. Ben buradayım. *Bana* bir şans ver Ava." Yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerimi kapattım ama gördüğüm, arzu ettiğim kişi Kaptan Brodie idi. Efendim ve canavarım... Ben'i yatağımda hayal ettim, nasıl bir sevgili olabileceğini düşünmeye çalıştım. Ondan önce hayatıma giren diğer birçok erkekle olduğu gi-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

bi sıradan, hiçbir özelliği olmayan bir sevişme olurdu. Ama Brodie'den farklı olarak Ben gerçekti. Bir insandı, bir gölge değil. Şeytan değil.

Ben eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırdı, ılık ve uzun bir öpücük kondurdu. En ufak bir kalp çarpıntısı bile hissetmedim. Sonra bir daha öptü beni. Bu kez yüzümü ellerinin arasına alıp hareket etmemi engelledi, dişleri dudaklarımı acıttı. Dengemi kaybedip geriye doğru tökezledim ve omzumu duvara çarptım. Vücudunu vücuduma bastırırken ona karşı koymadım. Bir şey, herhangi bir şey hissetmek istiyordum. Onun kibriti tutuşturup beni ateşe vermesini, bir canlının da bir ölünün yaptığı gibi beni tatmin edebileceğini ispatlamasını istiyordum ama ne en ufak bir şehvet ne de bir heyecan hissettim.

Ben, seni arzulamamı, seni becermek istememi sağla!

Bileklerimden kavrayıp beni duvara yapıştırdı. Vücudu benimkine yaslanmıştı, kot pantolonumdan, bana duyduğu arzunun kanıtını hissedebiliyordum. Gözlerimi kapatıp bunun olmasına izin verdim; ne istiyorsa, benden ne talep ediyorsa yapmaya hazırdım.

Kulakları sağır eden bir gürültü ikimizi de yerimizden sıçrattı, birbirimizden uzaklaştık.

Çarparak kapanan oda kapısına diktik gözlerimizi. Yatak odasında hiçbir pencere açık değildi, odada cereyan yoktu; kapının böylesine sert bir biçimde çarparak kapanması için herhangi bir neden de...

"Bu o" dedim. "Bunu *o* yaptı."

Gözüm bu evden bir an evvel gitmekten başka bir şey görmüyordu artık. Dolaba seğirttim, askıdaki giysilerimden kalanları bir çırpıda alıverdim. Charlotte evden bu nedenle apar topar ayrılmıştı demek. O da kendini kaybetmiş ve dehşet içinde bir an evvel buradan uzaklaşmak istemişti. Bavulu kapatıp fermuarını çektim.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Ava, yavaş ol."

"Bir kapı kendi kendine çarparak kapanır mı? Ben, bana *bunu* açıklasana." Bavulu yatağımın üstünden aldım. "Senin için sakin kalmak kolay. Gece burada uyuman gerekmiyor."

"Senin de... Benimle kalabilirsin. İstediğin, ihtiyaç duyduğun kadar hem de..."

Cevap vermeden odadan dışarı çıktım. Ben bavulumu alıp sessizce aşağı taşıdı. Mutfakta değerli bıçaklarımı ve maşalarımı, çırpma aletimi ve bakır tenceremi, işini seven bir aşçının olmazsa olmazı tüm alet edevatımı toparlarken, Ben sessizce beni izledi. Teklifine cevap vermemi bekliyordu hâlâ ama ben ağzımı açmadım. Açılmamış iki şişe şarabı (iyi bir şişe Cabarnet'nin ziyan olmasına asla izin veremezdim) koliye koydum ama buzdolabındaki yumurta, süt ve peynire dokunmadım. Benden sonra kim gelecekse o yesin içsin, diye düşündüm; bir an evvel bu lanet evden uzaklaşmak istiyordum.

Ben, "Lütfen gitme" dedi.

"Evime Boston'a geri dönüyorum."

"Bu akşam dönmen şart mı?"

"Haftalar önce dönmeliydim."

"Ava, gitmeni istemiyorum."

Koluna dokundum. Cildi ılık, canlı ve gerçekti. Benim için endişelendiğini biliyordum ama bu, kalmam için yeterli bir neden değildi.

"Ben, özür dilerim ama evime gitmek zorundayım."

Boş kedi taşıma çantasını alıp araba yoluna çıkardım. Orada Hannibal'ı görmek umuduyla bahçeyi taradım ama izine rastlayamadım.

Adını seslenerek evin çevresini dolaştım. Uçurumun kenarından, sahile inen patikaya baktım. Hannibal ortalarda görünmüyordu. Tekrar eve girip bir kez daha seslendim.

Yaşadığım hayal kırıklığıyla, "Kahrolası, bana bunu yapma!" diye bağırdım. "Şimdi hiç zamanı değil!"

Kedim sırra kadem basmıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

28

Ben bavulumu evinin üst katındaki, yeşil örgü bir halının ve dört direkli bir karyolanın bulunduğu boş odaya taşıdı. Oda da tıpkı Ben gibi LL Bean kataloğundan çıkmışa benziyordu. Tam bunları düşünürken, Ben'in *golden retriever* cinsi köpeği kuyruğunu sallayarak odaya girdi.

"Köpeğinin adı ne?" diye sordum.

"Henry."

"Ne şeker bir oğlansın sen." Çömelip köpeğin başını okşadım, insanın ruhunu eriten kahverengi gözleriyle baktı bana. Hannibal, Henry'yi kahvaltı niyetine canlı canlı yerdi.

Ben, "Bunu planlamadığını biliyorum" dedi, "ama burada istediğin kadar kalabileceğini bilmeni isterim. Gördüğün gibi koca ev tamamen bana ait, birinin bana eşlik etmesi hiç de fena olmaz." Durakladı. "O anlamda söylemek istemedim. Sen bana eşlik edecek birinden çok daha fazlasısın."

Aklıma, "Teşekkür ederim" demekten başka bir şey gelmedi.

Bir an hiç konuşmadan durduk; tuhaf bir sessizlik oldu. Beni öpeceğini biliyordum ve nasıl hissedeceğim konusunda emin değildim. Eğildi, dudaklarımız buluşurken, olduğum yerde hiç kıpırdamadan durdum. Kollarını vücuduma dolarken karşı koymadım. Kaptanla birlikteyken hissettiğim arzuyu, beni kule merdivenine çeken o müthiş beklen-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

tiyi yaşamayı istiyor ama Ben'le böyle bir heyecan duymuyordum. Kaptan Brodie beni gerçek bir erkeğin dokunuşuyla harap etmişti. Kollarımı mekanik bir biçimde boynuna dolayarak Ben'e karşılık verirken, bana sarılmasına boyun eğerken bile o basamakları, kule kapısından sızan şömine ateşinin parlaklığını görüyordum. Cezama gittikçe yaklaşır, alev daha da parlak hale gelirken, bacaklarıma dolanan ipek elbisenin hışırtısını ve hızlanan kalp atışlarımı hatırladım. Vücudum o hatıraya karşılık verdi. O an vücudumu saran kollar kaptanın kolları olmasa da, onunkiymiş gibi hayal etmeye çalıştım. Beni kaptan gibi tutması, bileklerimi sıkıca kavrayıp hareketsiz bırakması ve duvara yapıştırması için can atıyordum ama Ben bunların hiçbirini yapmadı. Onu yatağa doğru çekip saldırısına davetiye çıkaran ben oldum. Karşımda bir beyefendi değil, şeytani sevgilimi istiyordum.

Ben üstüme çıkarken gömleğini omzundan sıyırdım, bluzumu çıkardım ve Jeremiah Brodie'nin yüzünü gözümün önüne getirdim. Ben istediğim erkek olmayabilirdi ama bu işi yapması gereken kişi oydu, çünkü gerçekte beraber olmaya can attığım sevgilim geri dönmeyi göze alamayacağım, beni hem heyecanlandıran hem de dehşete düşüren kişiydi. Gözlerimi kapattım; Ben içime girerken kulağıma inleyen kişi Kaptan Brodie idi.

Her şey sona erip de gözlerimi açtığımda, bana gülümseyen kişi Ben'di. Öngörülebilir, güvenli Ben...

Ben, "Onun sen olduğunu biliyordum" dedi. "Hayatım boyunca beklediğim kadının sen olduğunu biliyordum."

İçimi çektim. "Beni doğru dürüst tanımıyorsun bile."

"Yeterince tanıyorum."

"Hayır, tanımıyorsun. Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok."

Gülümseyerek baktı bana. "Ne tür sarsıcı sırlar saklıyor olabilirsin?"

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Herkesin sırrı vardır."

"Dur da sırrını tahmin edeyim." Dudaklarıma şakacı bir öpücük kondurdu. "Duşta şarkı söylerken detone oluyorsun."

"Sırlar insanlara *söylemediğin* gerçeklerdir."

"Daha da mı kötü? Yaşın hakkında yalan mı söyledin? Yoksa kırmızı ışıkta mı geçtin?"

Yüzümü çevirdim, gözlerine bakmak istemedim. "Lütfen. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

Gözünü bana diktiğini, ona karşı ördüğüm duvarı delmeye çalıştığını hissedebiliyordum. Altından kayıp yatağın kenarına oturdum. Fahişe gibi iki yana açılmış çıplak bacaklarıma baktım. Hayır, Ben sırlarımı bilmek istemezdi. İşlediğim bütün günahlardan haberdar olmak istemezdi.

"Ava?" Elini omzuma attığını hissederek irkildim.

"Özür dilerim ama bu iş yürümeyecek. Sen ve ben, yani..."

"Bunu neden seviştikten sonra söylüyorsun?"

"Seninle çok farklıyız."

"Sorun gerçekte bu değil, yanılıyor muyum?" dedi. Sesi değişmişti; duyduğum ses hiç hoşuma gitmedi. "Bana senin için yeterince iyi olmadığımı söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyorsun."

"Söylemek istediğim şey kesinlikle bu değildi."

"Ama bana kesinlikle öyle geldi. Sen de diğerleri gibisin. Diğer tüm..." Durdu, çalan cep telefonu yüzünden dikkati dağıldı. Ayağa kalkıp pantolon cebinden telefonunu çıkardı. "Doktor Gordon" diye kısa ve sert bir biçimde cevapladı çağrıyı. Arkası bana dönüktü, çıplak sırt kaslarının kasıldığını görebiliyordum. Yaralanmıştı tabii; bana âşık olmuştu ama ben onu reddetmiştim ve bu tatsız anda hastanedeki bir krizle uğraşmak zorunda kalmıştı.

"Damardan zerk etmeye başladınız mı? Elektrokardiyogramı nasıl görünüyor?"

O hastaneyle konuşurken, ben eşyalarını topladım ve ses-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

sizce giyindim. Biraz önce hissettiğim heyecan tamamen sönmüştü ve şimdi çıplak görünmekten utanıyordum. Ben telefonu kapatana dek tamamen giyinmiş, ikimizin de aramızda olanları unutacağını umut ederek, aşırı resmi bir tavırla yatağa oturmuştum.

"Özür dilerim, hastam biraz önce kalp krizi geçirmiş" dedi. "Hastaneye gitmem gerek."

"Tabii."

Giysilerini giyip gömleğinin düğmelerini çabucak ilikledi. "Hastanede ne kadar kalırım bilmiyorum. Birkaç saat sürebilir, acıkırsan hiç çekinmeden buzdolabından istediğini alabilirsin. Kızarmış yarım tavuk var."

"Ben, teşekkür ederim, başımın çaresine bakarım."

Kapı ağzına gelip durakladı, dönüp bana baktı. "Ava, beklentilerimi abarttıysam özür dilerim. Senin de benim gibi hissettiğini sandım."

"*Ne* hissettiğimi bilmiyorum. Kafam çok karışık..."

"O zaman geldiğimde detayları konuşuruz. Bir karara varmamız gerek."

Merdivenden inip evden çıktığını, ardından kapının gürültülü biçimde kapandığını duydum. Ortada verilecek bir karar yoktu ki. Aramızda en ufak bir kıvılcım yoktu, her şeyden öte böyle bir şeye ihtiyaç da duymuyordum. Pencereden baktım, arabasıyla uzaklaştığını görüp rahatladım. Yalnız kalıp düşünmem, geri döndüğünde ona ne söyleyeceğime karar vermem gerekiyordu.

Pencereden uzaklaşmak üzereydim ki evin önünden bir başka aracın geçtiğini gördüm. Gri kamyonet ürkütücü biçimde tanıdık geldi bana; hafta arası evimin önüne park eden kamyonetin aynısıydı çünkü. Ned Haskell buralarda oturan biri için mi çalışıyordu? Ned'in kamyoneti köşeyi dönüp gözden kaybolurken, onu görmekten huzursuz olduğumu hissedip pencereden uzaklaştım.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Aşağı inerken Henry'nin yakınımda olması, ayak seslerini duymak mutlu etti beni. Henry gibi, varlığının tek nedeni sahibini korumak ve onu mutlu etmek olan bir köpek sahipleneceğime neden kedi besliyordum? Bu arada hiçbir işe yaramayan Hannibal bir erkek kedi olarak kendi cinsinden bekleneni yaparak bir yerlerde sinsice dolanıyor ve bir kez daha hayatımı zorlaştırıyordu.

Mutfağa girip buzdolabını açtım ve içinde gerçekten de kızarmış yarım tavuk olduğunu gördüm ama hiç iştahım yoktu. Gerçekte istediğim tek şey bir kadeh şaraptı ve açılmış bir şişe şarap buldum; Chardonnay'den nefsimi köreltecek kadar kalmıştı. Şişeyi bir kadehe boşaltıp yudumlarken, Henry peşimde, oturma odasında dolaşmaya başladım. Duvarda asılı dört yağlıboya tabloya hayranlıkla baktım. Hepsi de Ben'in eseriydi ve ben bir kez daha yeteneğini takdir ettim. Dört tablonun konusu da aynı plajdı ama hepsinin havası başkaydı. İlkinde denizin güneş ışığını yansıttığı bir yaz günü tasvir edilmişti. Kumun üstünde biraz önce üzerinde yatmış iki kişinin izlerini taşıyan, kırmızı kareli, kırışmış bir örtü vardı. Yüzmeye gitmiş iki sevgiliye aitti belki de. Güneşin sıcaklığını hissedebiliyor, denizden esen hafif rüzgârdan tuz tadını alabiliyordum.

Dönüp ikinci tabloya baktım. Sağ tarafta denize doğru çıkıntı yapmış kaya tabakasının görüldüğü aynı plajın tasviriydi ama sonbahar mevsimi, bitki örtüsünü parlak kırmızı ve altın renklerine boyamıştı. Kumların üstünde biraz önceki tabloda olduğu gibi yine aynı buruşmuş, kareli örtü vardı ama bu kez üstüne yapraklar düşmüştü. Sevgililer neredeydi? Örtüyü neden arkalarında bırakmışlardı?

Üçüncü tabloda kış gelmiş, siyaha boyanmış deniz meşum bir görüntüye bürünmüştü. Plaj karlar altındaydı ama kar tabakasının altında örtünün kıvrılmış köşesi görünüyor, beyazın altındaki parlak kırmızı renk hemen göze çarpıyordu. Sevgililer gitmiş, yaz randevuları çoktan unutulmuştu.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Dördüncü tabloyu incelemeye başladım. Bahar gelmişti bu kez. Ağaçlar parlak yeşildi, bodur çalıların içinde bir hindiba açmıştı. Bunun serinin son tablosu olduğunu tahmin edebiliyordum, çünkü kırmızı kareli örtü bir kez daha kumların üstündeydi. Diğer yandan mevsimler örtüyü, terk edilmişliğin bir sembolü haline getirmişti. Kumaş yer yer kirlenmiş, ağaç dalları ve yapraklarla örtülmüştü. O kırmızı kareli örtünün üzerinde daha önce yaşanmış tüm eğlenceli anlar çoktan unutulup gitmişti.

Ben'i ressam sehpasını plaja kurmuş, mevsimler değiştikçe aynı sahneyi tekrar tekrar çizerken gözümün önüne getirdim. Onu bu noktaya çeken şey neydi? Resim çerçevesinin arkasından bir etiketin fırladığı dikkatimi çekti. Etiketi çekip okudum.

Cinnamon Plajı, İlkbahar, serinin 4 numaralı tablosu.

Bu isim neden bu denli aşina geliyordu bana? Daha önce duyduğumu biliyordum; bir kadının ağzından işitmiştim bu ismi. Sonra hatırladım. Tarih Derneği'ndeki Bayan Dickens söylemişti; şüphelerin neden Ned Haskell'ın üzerinde toplandığını açıklarken söz etmişti bu plajdan. *Altı yedi yıl önce kaybolan bir kadın vardı. Kadının evinin anahtarları Ned'in kamyonetinde bulundu. Ned anahtarları Cinnamon Plajı'nda bulduğunu söyledi.*

Bu, Ben'in tablolarında sürekli ortaya çıkan plajdı. Bu durum bir tesadüftü elbette. Başka birçok insan bu koyu ziyaret etmiş, aynı kumlarda güneşlenmiş olmalıydı.

Köpek inleyince irkildim. Ellerim buz kesti.

Oturma odasının kapı ağzından ressam sehpası ve tuval ilişti gözüme. Yan odaya geçerken terebentin ve beziryağı kokusu geldi burnuma. Ben'in devam etmekte olan çalışmasını gördüm, düşmemesi için pencere kenarına yaslanmıştı. Henüz taslak halinde bir resimdi; bir liman manzarasının ana hatları, sanatçının resme hayat vermesini ve renklendirme-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

sini bekliyordu. Duvara dayanmış, çerçevelenmesi gereken bir sürü tablo vardı. Tablolara şöyle bir göz gezdirdim; suları yaran gemiler, fırtına dalgalarının dövdüğü bir fener gördüm. Diğer bir grup tuvalin yanına gittim ve onlara da bakmaya başladım. Cinnamon Plajı ve kayıp kadın hâlâ aklımdaydı ve hâlâ rahatsız ediyordu beni. Bayan Dickens kadının turist olduğunu ve plajın yakınında bir kulübe kiraladığını söylemişti. Kadın ortadan kaybolduğunda herkes onun denizde boğulduğunu düşünmüş ama kulübesinin anahtarları Ned'in kamyonetinde görülünce, bütün şüpheler Ned'in üstünde toplanmıştı. Şimdi, Charlotte Nielson cinayetinde de şüphelerin Ned'in üstünde toplandığı gibi...

Tuval yığınının son parçasına gelmiştim ki bir an donup kaldım ve tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Kendi evimin resmine bakıyordum.

Resim henüz bitmemişti; arka plan koyu maviydi ve ayrıntıları çizilmemişti, tuval yer yer çıplaktı ama burasının Brodie's Watch olduğuna hiç şüphe yoktu. Gece evi gölgeler kuşatmıştı, kule gökyüzünün altında siyah bir siluetten başka bir şey değildi. Sadece tek bir pencerede ışık vardı: yatak odamın penceresinde... Işığın önünde duran bir kadın silüetinin göründüğü pencerede...

Mavi boyayla yapış yapış olmuş parmaklarıma diktim gözlerimi. Boya henüz kurumamıştı. Yatak odamın penceresinden bir an için gözüme ilişen titrek ışık geldi aklıma. Ateşböceği değildi gördüğüm; dışarıda, kayalıkların olduğu patikada biri vardı ve penceremi gözetlemişti. Brodie's Watch'ta yaşarken, o yatak odasında uyurken, o yatak odasında soyunurken biri beni gözetlemişti. Ben gizlice evimin ve benim portremi yapmıştı.

Geceyi burada geçiremezdim.

Yukarı koşup araba yolunda Ben'in arabasını göreceğim korkusuyla pencereden dışarı tedirgin bir bakış attım. Ama

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Ben'den hiçbir iz yoktu. Bavulumu basamaklardan sektire sektire aşağı indirip arabama taşıdım. Köpek peşimden dışarı geldi, tasmasından tutup tekrar eve soktum hayvanı. Acelem vardı ama masum bir köpeğin araba altında kalmasından sorumlu olmak istemiyordum.

Arabama atlayıp yola çıktım; gözüm dikiz aynasındaydı ama arkamdaki sokak boştu. Ben'in aleyhinde, stüdyosunda gördüğüm bir tablo dışında elimde hiçbir delil yoktu, bu da polise gitmem için kesinlikle yetmezdi. Ben yaz için gelmiş bir ziyaretçiydim sadece; o ise ailesi nesillerdir burada yaşamış, toplumun önemli bir üyesiydi.

Hayır, bir tablo polisi alarma geçirmek için yeterli olmazdı ama beni tedirgin etmeye yetmiş, Ben Gordon hakkında her şeyi yeniden düşünmeye sevk etmişti.

Kasaba dışına çıkmaya kararlıydım ama Tucker Cove'ın güneyine giden yola sapmak üzereyken aklıma Hannibal geldi. Büyük bir hayal kırıklığıyla direksiyona vurdum. Aptal kedi, bu noktada da işleri karıştıracaktı tabii.

Keskin bir U dönüşü yaparak Brodie's Watch'a doğru ilerlemeye başladım. Akşamın ilk saatleriydi, karanlığın etkisini göstermeye başladığı bu anlarda sis de neredeyse elle tutulacak kadar yoğunlaşmıştı. Arabadan inip ön bahçeye bakındım. Gri sis, gri kedi... Hannibal birkaç metre önümde duruyor olsa bile göremezdim.

"Hannibal?" Seslenerek evin etrafında dolaştım. Sonra daha yüksek bir sele "Neredesin?" diye bağırdım.

İşte o zaman sahili döven dalga seslerinin arasından, belli belirsiz miyavlamasını duydum.

"Buraya gel, seni yaramaz oğlan! Haydi!"

Bir kez daha miyavladığını duydum. Sis yüzünden sesi, aynı anda birçok yerden geliyormuş gibi hissediyordum. "Akşam yemeğini vereceğim!" diye bağırdım.

Hannibal sesime talepkâr bir miyavlamayla karşılık ver-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

di ve o an sesin yukarıdan geldiğini fark ettim. Başımı kaldırıp baktığımda, yukarıda sisin içinde bir şeyin hareket ettiğini gördüm. Bu sabırsızca sallanan bir kuyruktu. Hannibal terasa tünemiş, parmaklıkların arasından aşağı, bana bakıyordu.

"Sen nasıl çıktın yukarıya da mahsur kaldın?" diye bağırdım ona. Ama nasıl olduğunu biliyordum. Evden apar topar ayrılırken, kapıyı kapatmadan önce terası kontrol etmemiştim. Hannibal oraya çıkmış, sonra da mahsur kalmış olmalıydı.

Verandaya geldiğimde durakladım, eve girmek gelmiyordu içimden. Daha birkaç saat önce bir daha asla geri dönmeyeceğim inancıyla ve korku içinde kaçmıştım buradan. Şimdiyse içeri girmekten başka bir şansım yoktu.

Kapının kilidini açıp içeri girdim ve ışığı açtım. Her şey eskisi gibi görünüyordu. Şemsiyelik, meşe zemin, avize... Derin bir nefes aldım, burnuma deniz kokusu gelmedi.

Yukarı çıkarken basamaklar her zamanki gibi gıcırdadı. Sahanlık karanlığa bürünmüştü. Kaptan Brodie yukarıda, gölgelerin arasında bekliyor, beni izliyor olabilir miydi? Yukarı çıktığımda yine ışığı açtım ve o bildiğim krem rengi duvarları ve kartonpiyeri gördüm. Her yer sessizdi. *Burada mısın?*

Durup yatak odama şöyle bir göz attım; aceleyle ayrılırken dolap çekmeceleri ile dolap kapağını açık bırakmıştım. Kuleye çıkan merdivene yöneldim. Kapı açılırken gıcırdadı. Bu merdivenin başında durduğum, beklenti içinde titrediğim, beni ne tür zevk ve cezanın beklediğini merak ettiğim geceleri düşündüm. Basamakları çıkarken ipek elbisenin ayak bileklerimdeki hışırtısını ve elimi sıkıca, kararlı biçimde tutan elini hatırladım; hem şefkatli hem de zalim olabilen elini. Kule odasına adımımı atarken kalbim küt küt atıyordu.

Oda boştu.

Odanın ortasında tek başına dururken, birden öylesine

BELONGS TO KAKTÜS TEA

büyük bir özlem duygusuyla sarmalandım ki, göğsümde çukur açılmış, kalbim yerinden sökülüp alınmış gibi hissettim. *Seni özlüyorum. Hayalet ya da şeytan, iyi ya da kötü, her neysen seni özlüyorum. Seni keşke son bir kez daha görebilsem...*

Ancak ortada ne bir ektoplazma sarmalı ne de tuzlu su esintisi vardı. Kaptan Jeremiah Brodie bu evden ayrılmıştı. Beni terk etmişti.

Israrcı bir miyavlama bana nerede olduğumu hatırlattı. Hannibal...

Teras kapısını açtım, kedim kraliyet ailesinin bir üyesiymiş gibi salına salına içeri girdi. Ayaklarımın dibine yerleşti ve alev saçan gözlerle, *Eee, akşam yemeğim nerede?* dercesine baktı bana.

Onu kollarıma alırken, "Bir gün seni yakama kürk yapacağım" diye mırıldandım. Sabahtan beri beslememiştim onu ama her zamankinden daha ağır geliyordu bana. Kürk torbasını kucağıma aldım, onu güçbela taşıyıp aşağı inmek üzere merdivene döndüm ve donup kaldım.

Ben kapı ağzında duruyordu.

Kedim kollarımdan kayıp yere atladı.

"Gittiğini bana söylemedin" dedi.

"Benim..." Yanımdan sıvışan kedime baktım. Hannibal'ı bulmam gerekiyordu."

"Ama bavulunu da almışsın, bir not bile bırakmamışsın."

Bir adım geri çekildim. "Geç olmuştu. Hannibal'ın gece dışarıda kalmasını istemedim ve..."

"Ve ne?"

İçimi çektim. "Ben, özür dilerim. İlişkimizin yürüyeceğini sanmıyorum."

"Bunu bana ne zaman söyleyecektin?"

"Söylemeye çalıştım. Şu an hayatımda ters giden birçok şey var. Kendimi toparlayana dek biriyle ilişkiye giremem. Seninle alakalı bir şey değil. Sorun benim."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

Acı acı güldü. "Hep böyle derler zaten." Pencereye gitti. Omuzları düşmüş halde ayakta dikilirken sise dikti gözlerini. Öylesine yıkılmış bir görüntüsü vardı ki, neredeyse acıyacaktım ona. Sonra aklıma Brodie's Watch ve yatak odası penceresindeki kadın siluetinin resmedildiği yarım kalmış tablo geldi. Benim yatak odamdı orası. Merdivene doğru bir adım attım, ardından bir adım daha. Sessiz olmayı başarabilirsem, o fark etmeden, beni durdurmadan aşağı inebilirdim.

Ben, "Bu terasın manzarasını oldum olası sevmişimdir" dedi. "Sis bastırdığında bile. Hatta özellikle sis bastırdığında."

Bir adım daha attım, zeminin gıcırdamaması, duyup arkasına dönmemesi için elimden gelen çabayı gösteriyordum.

"Bu ev eskiden çürümüş ahşap ve kırık camdan başka bir şey değildi. Birinin gelip de bir kibrit çakmasını bekliyordu; göz açıp kapayıncaya dek kül olup giderdi."

Geriye doğru bir adım daha attım.

"Şu teras her an çökmeye hazırdı, ama parmaklıklar göründüğünden daha sağlamdı."

Kapı ağzına gelmiştim neredeyse. Ayağımı ilk basamağa dayadığım ve ağırlığımı verdiğim anda öylesine yüksek bir sesle gıcırdadı ki, sanki bütün ev aynı anda inledi.

Ben arkasına dönüp bana baktı. O an gözlerimdeki korkuyu, çaresizce kaçma isteğimi gördü. "Demek beni terk ediyorsun."

"Eve, Boston'a dönmek zorundayım."

"Senin de onlardan bir farkın yok. Hepiniz aynısınız. Kendinizi önümüze atıyor, bizi inandırıyorsunuz. Bize boş yere umut dağıtıyorsunuz."

"Asla böyle bir niyetim yoktu."

"Sonra kalplerimizi kırıyorsunuz. Siz... bizim... *kalbimizi*... kırıyorsunuz!"

Öyle bir bağırdı ki sesi yüzüme bir tokat gibi indi; bir an irkildim ama o olduğu yerde dururken ben de yerimden kı-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

pırdamadım. Birbirimize gözümüzü dikmiş bakarken, aniden biraz önce söylediği sözlerin ne anlama geldiğini kavradım. Charlotte Nielson'ı ve denizde sürüklenen çürümüş bedenini düşündüm. Sonra Jessie Inman geldi aklıma. Yirmi yıl önce Cadılar Bayramı gecesinde terastan düşüp ölen genç kız... O yıllarda Ben de onun gibi genç yaşta bir çocuktu. Terasa bakan pencereye diktim gözlerimi.

Parmaklıklar göründüğünden daha sağlamdı.

Ben alçak bir sesle, "Ava, gerçekte beni terk etmek istemiyorsun" dedi.

Yutkundum. "Hayır. Hayır, istemiyorum."

"Ama yine de gidiyorsun, öyle değil mi?"

"Bu doğru değil."

"Söylediğim veya yaptığım bir şey yüzünden mi?"

Telaş içinde onu yatıştıracak kelimeleri bulmaya çalıştım. "Yaptığın bir şeyle alakası yok. Bana karşı her zaman iyiydin."

"Sorun o tablo, değil mi? Bu evin tablosu..." Elimde olmadan kaskatı kesildim birden; bunu fark etti. "Stüdyoma girdiğini biliyorum. O tabloya baktığını biliyorum, boyayı bozmuşsun." Elimi işaret etti. "Boya hâlâ parmaklarında."

"O tablonun beni neden korkuttuğunu anlamıyor musun? Evimi, *beni* gözetlediğini bilmek ne kadar ürkütücü..."

"Ben bir sanatçıyım. Sanatçılar böyle çalışır."

"Kadınları gizlice gözetleyerek mi? Onları yatak odalarının pencerelerinden gözetlemek için evlerine sinsice yaklaşarak mı? Mutfağıma giren sendin değil mi? Charlotte burada yaşarken eve gizlice girmeye çalışan da sendin..." Cesaretimi toplamaya başlıyor, karşı saldırıya geçmeye hazırlanıyordum. Korktuğumu belli ettiğim takdirde, o kazanırdı. "Ona sanatçı değil, tacizci denir."

Sert karşılığım onu şaşırtmışa benziyordu, istediğim de tam olarak buydu. Benim Charlotte, Jessie ya da tehdit ettiği diğer kadınlar gibi kurban olmayacağımı bilmesini istiyordum.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Polise haber verdim bile. Onlara gizlice evimi gözetlediğini ve sana dikkat etmeleri gerektiğini, çünkü taciz ettiğin ilk kadın olmadığımı söyledim." Blöf yaptığımı anlamış mıydı? Bilmiyordum. Bildiğim tek şey, hazır dengesi bozulmuşken kaçmanın tam zamanı olduğuydu. Arkamı döndüm. Acele etmedim, bir av gibi hareket etmek istemiyordum çünkü. Kontrolü elinde tutan, korkmayan bir kadın gibi soğukkanlı ve ölçülü adımlarla aşağı inmeye başladım. İkinci katın koridoruna kadar geldim.

Hâlâ güvendeydim, peşimden gelmiyordu.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Diğer merdivene gitmek üzere koridorda ilerlemeye başladım. Tek yapmam gereken şey o merdivenden aşağı inmek, ön kapıdan dışarı çıkıp arabama binmekti. Hannibal'ı burada bırakacaktım; bu akşam kendi başının çaresine bakabilirdi. Bu lanet olası yerden gidecek ve hemen polise başvuracaktım.

Ayak sesleri duydum. Arkamdan geliyordu...

Başımı çevirip baktığımda oradaydı. Yüzünün öfkeyle çarpıldığını fark ettim. Gördüğüm adam tanıdığım, bildiğim Ben değildi artık; bu başka biriydi, başka bir *şeydi*.

Hızla diğer merdivene koştum. Basamakların başına gelmek üzereydim ki ayağıma çelme taktı, öne doğru savruldum. Düşüyordum; dehşete kapılmış kuğu gibi baş aşağı, hem de acı verecek kadar ağır çekimde merdivenden düşüyordum.

Yere kapaklandığımın farkına varmadım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

29

Zor nefes alıyordum. Sıcak hava saçlarımda dolanıyordu. Tabii bir de acı vardı; vücudum zonkluyor, acı dalga dalga geliyor, beynimi çatlatacak gibi oluyordu. Merdivenden yukarı sürükleniyor, attığı her adımda ayaklarım basamaklara çarpıyordu. O an sadece gölgeleri ve duvardaki apliğin belli belirsiz parıltısını seçebildim. Bu, kuleye çıkan basamaklardı. Beni kuleye çıkarıyordu.

En üst basamağa kadar çıkarıp odaya sürükledi. Soluklanmak için durdu, beni kollarım ve bacaklarım iki yana açık halde yerde bıraktı. Birini iki kat yukarı çekmek çok yorucu bir iş olmalıydı; neden böyle bir zahmete katlanmış, beni buraya getirmişti?

Sonra terasa çıkan kapıyı açtığını duydum. Odaya serin deniz havasının dolduğunu hissettim. Ayağa kalkmaya çalıştım ama boynumdan sol koluma doğru bıçak gibi bir acı saplandı, doğrulamadım. Kolumu kıpırdatmaya çalışmak bile katlanılmaz bir acı veriyordu. Ayak sesleri ve gıcırtılar duydum. Başıma dikilmiş, bana bakıyordu.

"Senin yaptığını bilecekler" dedim. "Öğrenecekler."

"Daha önce öğrenemediler; yirmi iki yıldır kimse gerçeği öğrenemedi."

Yirmi iki yıl mı? Terastan yere çakılan Jessie'den söz ediyordu.

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"O da beni terk etmeye çalıştı; şu an senin yapmaya çalıştığın gibi." Terasa şöyle bir baktı. O soğuk ve yağışlı Cadılar Bayramı gecesini gözümün önüne getirmeye çalıştım. Arkadaşları aşağıda sarhoş olup sevişirken, terasta tartışan genç bir kız ve genç bir erkek... Ben Jessie'yi burada, kaçamayacağı bir yerde kapana kıstırmıştı. Genç kızı öldürmek için aşağı itmesi yeterliydi. Aradan yirmi iki yıl geçmiş olmasına rağmen kızcağızın hissettiği dehşet hâlâ buradaydı ve geçmişten gelen yankılara duyarlı olan insanların hissedebileceği kadar güçlüydü.

Hayalet avcılarıyla bu odayı ziyaret eden Kim'i derinden sarsan şey, Aurora Sherbrooke'un ölümü değil, Jessie Inman'ın öldürülmesiydi.

Ben, "Küçük kasabalarda hayat böyledir" dedi. "Bir kez saygın biri, toplumun önemli bir üyesi olduğuna karar verdiler mi, ondan sonra ne yaparsan yap paçayı kurtarırsın. Peki ya sen Ava?" Başını iki yana salladı. "Çöp kutundaki boş içki şişelerini görecekler; halüsinasyonlarını, sözde hayaletini duyacaklar. Hepsinden kötüsü *buralı* olmadığını öğrenecekler. Sen *bizden* biri değilsin."

Tıpkı ortadan kaybolması kimsenin dikkatini çekmemiş olan Charlotte gibi... Charlotte bir gün buradaydı, ertesi gün yoktu ve yabancı olduğu için kimse başına ne geldiğini araştırma zahmetine girmemişti. Charlotte onlardan biri değildi; kökleri Tucker Cove'ın geçmişine uzanan saygın Ben Gordon gibi hiç değildi. Ben Gordon'ın kendisi gibi doktor olan babası, Cadılar Bayramı gecesinde yaşanan trajedinin ardından, oğlunun adının gazetelere düşmesini engelleyecek güce sahipti. Jessie'nin başına gelenler unutulmuştu, yakında Charlotte'ın başında gelenler de unutulacaktı.

Benim başıma geleceklerin unutulacağı gibi.

Ben eğilip ayak bileklerimden tuttu ve açık kapıya doğru sürüklemeye başladı.

Çırpındım, kurtulmaya çalıştım ama kollarıma saplanan acı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

öylesine şiddetliydi ki ancak havayı tekmeleyebildim. Terasa çekildiğimi hissettim. Jessie de böyle ölmüştü. Şimdi Jessie'nin Ben'e karşı koyarken hissettiği dehşet duygusunu ben de hissediyordum. Ben genç kızı kaldırmış, parmaklıklardan aşağı itmişti. Jessie bacakları boşlukta sallanırken, bir an için tutunabilmiş, hayatını bağışlaması için ona yalvarmış mıydı?

Tekme savurmaya, çığlık atmaya devam ettim.

Beni bacaklarımdan terasa doğru çekerken, sağlam kolumla uzanıp kapı pervazını yakaladım. Ani ve sert bir hareketle ayak bileklerimden çekiştirdi ama ben can havliyle tutundum. Teslim olmayacak, sonuna kadar savaşacaktım.

Büyük bir öfkeyle ayak bileklerimi bırakıp vahşice el bileğime bastı. Kemiğimin çatladığını hissettim ve tiz bir çığlık kopardım. Sağlam elim de bir işe yaramıyordu artık; kapı pervazına tutunamıyordum.

Beni terasa sürükledi.

Karanlık çökmüştü. Sis yüzünden Ben'in siluetini görebiliyordum ancak. Demek sonum böyle olacaktı; terastan büyük bir hızla, baş aşağı yere çakılacaktım.

Kollarımın altından tutup parmaklığa doğru yaklaştırdı beni. Sis yüzümdeki gözyaşları gibi ıslaktı. Tuzun tadını aldım, o kokuyu son kez içime çektim...

Deniz kokusunu...

Girdap gibi dönen sisin içinden, karanlıkta olduğundan da büyük ve korkunç görünen bir figür gördüm. Sadece sisten ibaret değildi, gerçek ve somut bir şeydi, bize doğru yaklaşıyordu.

Ben de onu fark etmiş olacak ki olduğu yerde dondu kaldı ve yaklaşmakta olan şeye baktı. "Ne oluyor be?"

Birden beni bıraktı; olanca ağırlığımla teras zeminine düştüm. Boynumdan vücuduma yeni bir ağrı yayıldı; öylesine dayanılmaz bir acıydı ki bir an için her şey kararda. Darbeyi görmedim ama yumruğun Ben'e isabet ettiğini ve Ben'in acıyla hırıldadığını duydum. Sonra siste iki gölgenin boğuşmaya başladığını, ölümcül bir kavgaya tutuştuklarını fark

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

ettim. Birden ikisi de yana doğru sendeledi; parçalanan tahtanın sesini duydum.

Ardından tiz bir çığlık koptu... Ben'in çığlığı. O ses hayatım boyunca kâbuslarımda yankılanacaktı.

Geniş omuzlu bir siluet sisin içinden gelip başıma dikildi. "Sağ ol" diye fısıldadım.

Hemen ardından her şey karardı.

Başımı hareket ettiremiyordum. Ambulansta boynumda boyunluk, omuzlarımda destek vardı. Ancak yukarıya, yanıp sönen mavi ışığın serum şişesindeki yansımasına bakabiliyordum. Dışarıdan polis telsizlerinin sesi geliyordu, sonra çakıltaşlarını ezen lastiklerin sesini duydum, bir başka aracın geldiğini anladım.

Önce sol, sonra sağ gözüme ışık tuttular.

Sağlık görevlisi, "Gözbebekleri hâlâ eşit ve tepki veriyor" dedi. "Hanımefendi hangi ayda olduğumuzu biliyor musunuz?"

"Ağustos" diye mırıldandım.

"Hangi gündeyiz?"

"Pazartesi galiba."

"Tamam. Güzel." Uzanıp başımın üstünde asılı olan serum torbasını düzeltti. "Harika gidiyorsunuz. Serum hortumunu iyice bantlayayım da çıkmasın."

"Onu gördünüz mü?" diye sordum.

"Kimi?"

"Kaptan Brodie'yi."

"Onun kim olduğunu bilmiyorum."

"Beni almaya geldiğinizde, o da orada, terastaydı. Hayatımı kurtardı."

"Özür dilerim hanımefendi. Yukarıda sizin yanınızda bir tek Bay Haskell vardı. Ambulansı da o çağırdı."

"Ned orada mıydı?"

"Evet, hâlâ dışarıda..." Sağlık görevlisi başını ambulanstan dışarı uzatıp seslendi. "Hey Ned, hanımefendi seni soruyor!"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Kısa bir süre sonra Ned'in yüzünü gördüm. "Ava, kendini nasıl hissediyorsun?"

"Onu gördün, değil mi?" diye sordum.

Sağlık görevlisi, "Brodie adında birini soruyor" diye açıkladı. "Terasta onunla birlikteymiş."

Ned başını iki yana salladı. "Orada sadece seni ve Doktor Gordon'ı gördüm."

Yumuşak bir sesle "Beni öldürmeye çalıştı" dedim.

"Ben'den hiçbir zaman emin olamadım. Onca yıldır Jessie'nin nasıl öldüğünü merak ediyordum. Charlotte'ın cesedi bulunduğunda..."

"Polis onu senin öldürdüğünden şüpheleniyordu."

"Sadece polis mi? Herkes... Sonra sen Ben'le yakınlaşınca, aynı şeylerin tekrarlanmasından korktum."

"O yüzden Ben'in peşinden buraya geldin, öyle mi?"

"Terasta çığlığını duydum ve durumu anladım. Sanırım en başından beri Ben olduğunu biliyordum. Ama kimse bana kulak vermedi. Neden vereceklerdi ki? O doktor, bense..."

"Sen de gerçeği söyleyen kişiydin." Kolum bandajla sarılı olmasa, hareket ettirmek bu kadar büyük acı vermese, sıkıca tutacaktım elini. Ned'e söyleyeceğim çok şey vardı ama ambulansın motoru çalışmaya başlamıştı ve gitmemiz gerektiğini biliyordum.

Ned ambulanstan inip kapıyı kapattı.

Boyunluğumla bir mumya gibi kalakaldım ambulansın içinde. Ne arka pencereden bakıp da Ben Gordon'ın cesedini götürmek için bekleyen morg arabasını gördüm ne de Ned Haskell olmasaydı son nefesimi vereceğim eve son kez bakabildim.

Yoksa beni hayalet mi kurtarmıştı?

Ambulans araba yoluna çıktı. Gözlerimi kapattım ve bir kez daha terasta duran ve her zamanki gibi nöbet tutan Jeremiah Brodie'yi gördüm.

Brodie her zaman nöbet tutmaya devam edecekti.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

30

Yatağımın yanında asılı beyaz perde kapıyı görmemi engelliyordu. Hastanede çift kişilik odada kalıyordum. Diğer yatakta, ziyaretçilerin ellerinde çiçeklerle akın ettiği, çok popüler bir hasta yatıyordu. Güllerin kokusunu alabiliyor, perdenin diğer tarafından, "Merhaba büyükanne!", "Nasılsın tatlım?" ve "Eve dönmeni dört gözle bekliyoruz!" sözlerini duyuyordum. Hastayı sevenlerin sesleri...

Perdenin benim bulunduğum tarafıysa sessizdi. Kedimi merak etmememi, onunla ilgilendiğini söylemek için gelen Ned ile Maine Eyalet Polis Müdürlüğü'nden dün sordukları soruların hemen hemen aynısını sormak için gelen iki dedektiften başka ziyaretçim olmamıştı. Ben'in evini aramışlar ve onlara sözünü ettiğim tabloyu bulmuşlardı. Ben'in bilgisayarında yatak odamın penceresinden teleobjektifle çekilen hem Charlotte'ın hem de benim fotoğraflarım vardı. Belki de benim başıma gelen şeyin aynısı Charlotte'ın da başına gelmişti; kasabanın doktoruyla Brodie's Watch'a yeni taşınan hoş kiracı arasında bir yakınlaşma olmuştu. Charlotte, Ben'in ilgisinin altında yatan rahatsız edici gizli eğilimi sezinlemiş ve ondan ayrılmaya mı çalışmıştı? Reddedilen Ben bu duruma, yirmi yıl kadar önce on beş yaşındaki Jessie Inman'a verdiği tepkinin aynısını vermiş ve şiddete mi başvurmuştu?

Tekneniz varsa bir cesetten kurtulmak kolaydır; zor olan,

BELONGS TO KAKTÜS TEK

kurbanınızın kaybolduğunu gizleyebilmektir. Ben Gordon, Charlotte'ın eşyalarını toplamış ve kendi başına kasabadan ayrıldığı izlenimini vermiş ama detaylar eninde sonunda yalanını ortaya çıkarmıştı. Dolup taşan posta kutusu... Beklenmedik bir biçimde körfezde su üstüne çıkan çürümüş ceset... Ve içi Charlotte'ın eşyasıyla dolu, dün Tucker Cove'ın yetmiş beş kilometre dışında terk edilmiş halde bulunan beş yıllık Toyota'sı... Bu detaylar –ve benim sürekli sorduğum sorular– olmasaydı, Charlotte Nielson'ın Maine eyaleti dışına sağ salim çıkamadığını kimse öğrenemeyecekti.

Ben başarıya ulaşmış olsa, benim öldürülmem de kolayca gözden kaçabilirdi tabii. Evinde hayalet gördüğünü iddia eden, mutfağındaki çöp kutusu ağzına kadar boş şarap şişeleriyle dolu kaçık bir kiracıydım. Bir akşam terasa çıkmış ve sendeleyip parmaklıklardan aşağı düşmüş bir kadın... Kasabalılar alkolik yabancının talihsiz ölümü karşısında başlarını iki yana sallayacak, Kaptan Brodie'nin laneti diye düşüneceklerdi.

Odaya yeni bir grup ziyaretçinin dolduğunu, bir kez daha "Merhaba canım!", "Bugün çok daha iyi görünüyorsun!" dediklerini duydum. Bense odanın bana ait tarafında yatıyor, yağmur damlalarının camı tıkırdattığı pencereden dışarı bakıyordum. Doktorlar ertesi gün taburcu olabileceğimi söylemişlerdi, iyi de nereye gidecektim?

Bildiğim tek şey Brodie's Watch'a geri dönmeyeceğimdi, çünkü o evde *bir şey* vardı; beni hem dehşete düşüren hem de kendisine çeken bir şey. Hayalet avcılarının olduğu gece kameraların tespit ettiği, uyurken beni içine çekmek üzere odama girdiğini gördüğüm bir şey... Odamda sürünerek bana doğru ilerleyen o gölgenin ne olduğunu merak ediyordum. Belki de odama bana saldırmak için değil, evdeki gerçek canavardan; bir hayaletten veya şeytandan değil, kulede daha önce bir kız öldürmüş, kanlı canlı adamdan beni korumak için gelmişti.

Kapı açılıp kapandı. İçeri popüler oda arkadaşımı görme-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ye gelen yeni ziyaretçiler girmiş olmalıydı. Yağmurun pencereye düşmesini izledim ve bundan sonra ne olacağını düşündüm. Boston'a, eve dönecek, kitabımı bitirecek, içkiyi bırakacaktım.

Peki ya Lucy? Lucy'yi ne yapacaktım?

"Ava?"

Ses öylesine hafifti ki oda arkadaşımın ziyaretçileri yüzünden az daha duyamayacaktım. Sesin sahibini tanımış olsam da, gerçek olduğuna inanamadım. O da Kaptan Brodie'nin hayaleti gibi, hayalimde canlandırdığım bir başka hayaletti.

Ama dönüp baktığımda, yanıma gelmek için yatak perdesini aralayan ablamı gördüm. Pencereden sızan gri ışığın altında yüzü soluktu, gözleri çukura kaçmıştı ve çok bitkin görünüyordu. Bluzu buruşmuş, genelde atkuyruğu yaptığı uzun saçları karmakarışık bir halde omuzlarına dökülmüştü. Yine de dünya güzeliydi ablam; o hep çok güzel olacaktı.

"Buradasın" diye mırıldandım şaşkınlıkla. "Gerçekten de buradasın."

"Tabii ki buradayım."

"Ama neden... Nasıl öğrendin?"

"Bu sabah Ned Haskell diye biri aradı beni. Arkadaşın olduğunu söyledi. Başına gelenleri anlatınca hemen arabaya atlayıp geldim."

Tabii ya, ablamı Ned aramış olmalıydı. Dünkü ziyareti esnasında bana ailemin nerede olduğunu sormuş, ben de ona Lucy'den söz etmiştim. Benim zeki, şefkatli ablam... Ned, "Ablanın burada olması gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sormuştu.

Lucy sert bir ses tonuyla, "Bana hastanede olduğunu neden söylemedin?" diye sordu. "Bu haberi neden bir yabancıdan almak zorunda kaldım?"

Buna verecek cevabım yoktu. Yatağıma oturup sağlam elimi ellerinin arasına aldı ve parmak boğumlarım bembeyaz oluncaya dek sıktı. Elini bırakmaktan, onun da Brodie gibi

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ortadan kaybolmasından korktum ama eli çözülmedi, kaybolmadı, her zamanki gibi sağlam kaldı. Bu, okula başladığım ilk gün elimi tutan, saçlarımı ören, gözyaşlarımı silen ve ilk işimi aldığımda beşlik çakan elle aynı eldi. Dünyada en çok sevdiğim insanın eliydi...

"Ava, sana yardım etmeme izin vermelisin. Lütfen, izin ver de yardım edeyim. Sorun neyse, canını sıkan şey neyse anlatabilirsin bana."

Gözyaşlarımı engellemek için gözlerimi kırpıştırdım. "Biliyorum."

"Bana karşı dürüst ol. Sorun nedir, söyle. Benden uzaklaşmana neden olacak ne yaptım, anlat bana."

"Ne mi yaptın?" Bitkin ve şaşkın görünen yüzüne baktım. Yine zarar veriyordum ona; benim yüzümden Nick'i kaybetmekle kalmamıştı, bir de beni kaybettiğini düşünüyordu.

"Lütfen gerçeği söyle" diye yalvardı. "Ne yanlış yaptım? Ne dedim?"

Gerçeğin onu nasıl mahvedeceğini düşündüm. İtiraf etmek düzelmeme yardımcı olabilir, *beni* bu bunaltıcı suçluluk duygusundan kurtarabilir ama sadece bana faydası dokunabilirdi. Birini, benim ablamı sevdiğim kadar çok sevdiğinizde, verebileceğiniz en büyük hediye, bazı şeylerden haberdar olmasına izin vermemekti. Kaptan Brodie beni suçluluk duygumla yüzleşmeye, günahlarımın bedelini ödemeye zorlamıştı. Şimdi, kendimi affetme zamanıydı.

"Lucy, gerçek şu ki..."

"Evet?"

"Bu senin değil, benim suçum. Senden gizlemeye çalıştım, çünkü utandım." Yüzümü sildim ama hastane önlüğüne damlayan gözyaşlarımın hızına ayak uyduramadım. "Bir süredir çok içiyordum ve *her şeyi* mahvettim" diyerek hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Cevabım hem dürüst hem de ek-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

sikti ama içinde ablamın, başıyla onaylayacağı kadar gerçeklik payı vardı.

"Ah Ava, bunu çok uzun zamandır biliyordum." Bana sarıldı, Lucy'nin o aşina Dove sabun kokusunu ve şefkatini içime çektim. "Ama artık yardım etmeme izin verdiğine göre harekete geçebiliriz. Her zaman yaptığımız gibi birlikte çalışacağız ve bu sorunu aşacağız." Geri çekilip yüzüme baktı. Nick öldüğünden beri ilk kez gözünün içine bakabildim. Hem gözlerimi kaçırmıyor hem de gerçeği ondan gizleyebiliyordum; birini sevdiğinizde bazen yapmanız gereken şey buydu çünkü.

Lucy yüzüme düşen saç tutamını geriye itip gülümsedi. "Yarın seni buradan çıkaracağım ve birlikte eve gideceğiz."

"Yarın mı?"

"Tucker Cove'da kalmak için iyi bir nedenin yoksa tabii."

Başımı iki yana salladım. "Kalmak için kesinlikle hiçbir nedenim yok" dedim. "Ve bir daha asla geri dönmeyeceğim."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

31

Bir yıl sonra...

Şimdi Brodie's Watch'ta iki çocuklu bir dul yaşıyormuş. Rebecca Ellis martta evi satın almış ve daha şimdiden sebze bahçesini ekip okyanusa bakan bir taraça inşa etmiş. Tüm bunları üç hafta önce, evin fotoğraflarını çekebilmek için müsait olup olmadığını öğrenmek üzere aradığım Donna Branca'dan öğrendim. Yeni kitabım *Kaptanın Sofrası*'nın önümüzdeki temmuz ayında piyasaya çıkması planlanmıştı ve kitap yemeklerle olduğu kadar mekânla da alakalı olduğundan, Simon, Brodie's Watch'ın fotoğraflarının da dahil edilmesini istedi. Oraya dönmek istemediğimi söyledim ama o fotoğrafların gerekli olduğunu söyleyerek ısrar etti.

İşte bu yüzden beyaz bir minibüsün içinde bir fotoğrafçı ve bir stilistle birlikte bir yıl önce kaçtığım yere gitmek üzere yoldaydım.

Donna ailenin yeni evlerinde mutlu bir yaşam kurduğundan, Rebecca Ellis'in hiçbir şikâyeti olmadığından da söz etmişti. Belki kaptanın hayaleti sonunda gitmişti, belki de utanç, suçluluk ve şişelerce içkinin sonucu benim hayal gücümün bir ürünüydü sadece ve hiçbir zaman orada olmamıştı. Tucker Cove'dan ayrıldığımdan beri ağzıma içki sürmemiştim, kâbuslarım da gittikçe azalmıştı ama Brodie's Watch'a geri dönme konusunda hâlâ tedirgindim.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Minibüsümüz araba yolunu tırmandığında, rüyalarıma hâlâ uzun gölgeler düşüren ev birden, olduğundan da büyük ve ürkütücü biçimde karşımıza çıktı.

Fotoğrafçımız Mark, "Vay canına, burası muhteşem bir yer" dedi. "Harika kareler alırız burada."

Arka koltukta oturan stilistimiz Nicole, "Bahçedeki şu devasa ayçiçeklerine bakın!" diye atıldı. "Ev sahibinden izin alıp birkaç kareyi de orada çeksek mi acaba, ne dersin Ava?"

"Ev sahibini tanımıyorum" dedim ona. "Ben ayrıldıktan aylar sonra almış bu evi. Ama izin isteyebiliriz tabii."

Minibüsten indik ve Boston'dan buraya yaptığımız uzun yolculukta tutulan bacaklarımızı esnettik. Brodie's Watch'ı ilk gördüğüm o sisli öğleden sonrasından farklı olarak, bugün pırıl pırıl bir yaz günü yaşanıyordu. Bahçede arılar vızıldıyor, bir sinekkuşu pembe alevçiçeklerinin üzerine doğru uçuyordu. Rebecca bir zamanlar evin ön bahçesi olarak kullanılan otlarla kaplı yeri sarı, pembe ve eflatun renklerin hâkim olduğu bir çiçek bahçesine çevirmişti. Burası hatırladığım, tehditkâr Brodie's Watch'a hiç benzemiyordu; burası insanı içeri girmeye davet ediyordu.

Esmer bir kadın gülümseyerek, bizi karşılamak üzere evden çıktı. Kot pantolonu ve üstünde "Maine Organik Çiftçileri" yazan tişörtüyle kimsenin yardımı olmaksızın bereketli tarlalar açan, toprağa tezek ve gübre serpmekten hiç gocunmayan, ayakları yere sağlam basan bir kadına benziyordu.

Veranda basamaklarından inip yanımıza gelirken, "Merhaba, gelebildiğinize sevindim!" diye seslendi. "Ben Rebecca. Ava siz misiniz?" diye sordu bana bakarak.

"Evet, benim." Elini sıkıp Nicole ve Mark'la tanıştırdım onu. "Evinizi işgal etmemize izin verdiğiniz için sağ olun."

"Aslına bakarsanız bugünü heyecanla bekledim! Donna Branca bu fotoğrafların yeni kitabınızda olacağını söyledi. Evimin bir kitaba konu olması çok hoş." İçeri girmemizi işaret et-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ti. "Çocuklarım günü bir arkadaşımın evinde geçirecekler, size ayak bağı olmayacaklar yani. Ev tamamen sizin..."

Mark, "Aletlerimi getirmeden önce evi bir dolaşmak isterim" dedi. "Işığa bir bakayım."

"Ah, tabii. Siz fotoğrafçılar için ışık her şeyden önemli, değil mi?"

Mark ve Nicole ev sahibesinin ardından eve girdiler ama ben verandada kaldım; içeri girmeye henüz hazır değildim. Sesleri evin içinde duyulmaz olunca, rüzgârda hışırdayan ağaç dallarının ve uzaklardaki kayalara çarpan dalgaların sesine, bana, geçen yıl burada yaşadığım zamanı hatırlatan seslere kulak verdim. Bu sesleri ne kadar özlediğimi şimdi anlayabiliyordum. Dalgaların sesiyle uyanmayı, sahilde piknik yapmayı, sahile inen patikadaki güllerin kokusunu özlediğimi hissettim. Boston'daki dairemde uyandığımda trafik gürültüsü duyuyor, egzoz kokusu alıyor, dışarı adımımı attığımda yosun yerine beton görüyordum. Açık kapıya bakıp *Belki de seni hiç terk etmemeliydim* diye düşündüm.

Sonunda derin bir nefes alıp içeri girdim. Rebecca fırında bir şeyler pişiriyordu; havayı taze ekmek ve tarçın kokusu sarmıştı. Sesleri takip ederek koridordan Mark ve Nicole'ün pencerenin önünde, manzaradan büyülenmiş gibi durdukları odaya girdim.

Nicole, "Ava neden böyle bir yerden ayrıldın Tanrı aşkına?" diye sordu. "Burası benim evim olsa, bütün gün burada oturur denizi seyrederim."

Rebecca, "Çok hoş, değil mi?" dedi. "Ama kuleyi görene dek bekleyin. Asıl manzara orada." Bana döndü. "Siz taşındığınızda bayağı kötü durumdaymış diye duydum."

Başımla onayladım. "İlk birkaç hafta, iki marangoz yukarıda çekiç salladı." Gözlük ve aşçı başlığı takmış ahşap serçe heykelciği Boston'daki masamı süsleyen Ned Haskell'i düşünüp gülümsedim. Tucker Cove'da tanıdığım onca insan arasında bana düzenli olarak yazan ve arkadaşım olarak gördü-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

ğüm tek kişi oydu. *Ava, insanlar karmaşıktır. Görünüş aldatıcı olabilir* demişti bir keresinde bana. Bu sözleri kendisi için söylemişti sanki.

Manzaranın büyüsünden hâlâ kurtulamamış olan Nicole, "Bu evden beni ancak döverek çıkarabilirler" dedi. "Ava, burayı satın almayı hiç düşünmedin mi?"

"Bütçemi aşıyordu. Hem evle ilgili bazı..." Sesim canlılığını yitirdi. Alçak bir sesle, "Taşınma zamanım gelmişti" dedim.

Mark, Rebecca'ya, "Evin geri kalanını gösterebilir misiniz?" diye sordu.

Yukarı çıkarlarken onlara eşlik etmeyip pencerenin önünde durdum ve gözümü denize diktim. Yatak odama çıkan o merdiveni sarhoş halde ve pişmanlık duygularıyla tırmandığım yalnız geceleri, deniz kokusunun Kaptan Brodie'nin gelişinin müjdecisi olduğu o geceleri düşündüm. Ona en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda hep yanımdaydı. Şimdi bile gözlerimi kapattığımda, saçlarımdaki nefesini, üstümdeki bedeninin ağırlığını hissedebiliyordum.

"Ava, başına neler geldiğini duydum."

İrkilerek arkama döndüğümde Rebecca'yı gördüm. Mark ve Nicole aletlerini getirmek üzere dışarı çıkmışlardı; odada Rebecca ile ben vardım sadece. Ne diyeceğimi bilemedim. *Başına neler geldiğini duydum* sözleriyle neyi kastettiğinden emin olamadım. Hayaleti biliyor olamazdı.

Tabii o da görmediyse.

Rebecca alçak bir sesle, "Donna bahsetti" dedi. Bir sırrı paylaşıyormuş gibi yanıma yaklaştı. "Evi satın almayı düşünürken hakkında araştırma yaptım. Donna evin geçmişinden söz etmek zorunda kaldı. Doktor Gordon'dan, terasta sana saldırdığından bahsetti..."

Hiçbir şey söylemedim. Ne duyduğunu, başka ne bildiğini öğrenmek istedim.

"Donna bana başka kurbanlar da olduğunu söyledi. Senden önceki kiracı ve on beş yaşında bir kız..."

BELONGS TO KAKTÜS TEA

"Bütün bunları biliyordun ama yine de evi satın aldın..."

"Doktor Gordon öldü. Kimseye zarar veremez artık."

"Ama burada olan onca şeyden sonra..."

"Kötü şeyler her yerde oluyor ve hayat devam ediyor. Sorunlu geçmişi olmasaydı bu kadar güzel bir evi alamazdım. Diğer alıcılar böyle bir eve para yatırmaktan çekindiler ama ben kapıdan adımımı atar atmaz evin beni kucakladığını hissettim. Ev sanki burada olmamı *istiyordu*."

Bir zamanlar benim olmamı istediği gibi.

"Ve sonra bu odaya geldim, deniz kokusunu aldım ve buraya ait olduğuma emin oldum." Pencereye dönüp denize baktı. Mark ve Nicole ışıkları, üçayaklı sehpayı ve kamerayı kurarken yüksek sesle sohbet ediyorlardı. Rebecca ile ben manzaradan büyülenmiş halde sessizce bekledik. İkimiz de Brodie's Watch tarafından büyülenmenin ne demek olduğunu biliyorduk. Bizler gibi evin cazibesine kapılmış, ömrünü burada geçirmiş ve burada ölmüş kadınları düşündüm. Hepsi benim gibi koyu renk saçlı, ince yapılı ve uzun boyluydu.

Rebecca gibi...

Nicole odaya girdi. "Mark çekime hazır sayılır. Saç ve makyaj zamanı geldi Ava."

Daha sonra Rebecca ile özel olarak konuşma fırsatım hiç olmadı. Önce saçıma şekil verilip makyaj yapılması, sonra da Boston'daki mutfağımdan getirdiğimiz bakır tencere, tava ve domateslerle birlikte poz vermek için mutfaktaki kameraya gülümsemem gerekti. Daha sonra dışarı çıktık, orada ayçiçeklerinin arasında ve denizi kuşbakışı gören taş terasta birkaç poz daha verdim.

Mark çekimlerden memnun olduğunu başparmağını havaya kaldırarak ifade etti. "Dış mekân çekimleri tamam... Bir yere daha gitmemiz lazım."

"Şimdi sırada ne var?" diye sordum.

"Kule... Harika bir ışık var orada, en az bir fotoğrafını ora-

BELONGS TO KAKTÜS TEA

da almak istiyorum." Kamera ve üçayaklı sehpayı topladı. "Kitabının adı *Kaptanın Sofrası* olduğuna göre, kaptan gibi denize bakarken poz vermeni istiyorum."

Herkes yukarı çıktı ama ben merdivenin başında durdum; peşlerinden gitmekte isteksizdim. O kuleyi bir kez daha görmek, bir sürü hayaletin gezindiği o yerde bir daha bulunmak istemiyordum. Sonra Mark yukarıdan seslendi: "Ava geliyor musun?" Gitmekten başka çarem yoktu.

İkinci kata çıktığımda Rebecca'nın çocuklarının odasına bir göz attım, sağa sola saçılmış tenis ayakkabıları, *Yıldız Savaşları* posterleri, eflatun perdeler ve pelüş hayvan koleksiyonu gördüm. Bir kız ve bir erkek. İleride ise benim eski yatak odam vardı ve kapısı kapalıydı.

Kuleye çıkan merdivene yöneldim. Son bir kez daha tırmandım o basamakları.

İçeri girdiğimde diğerleri bana bakmadılar bile. Işıkları, yansıtıcıları ve üçayaklı sehpayı kurmakla meşguldüler. Sessizce Rebecca'nın odada yaptığı değişikliklere baktım. Girintiye yerleştirilmiş bir çift hasır koltuk, misafirleri özel sohbete davet ediyordu. Güneş gören bir yerde beyaz bir kanepe, önündeki sehpada ise bahçe dergileri ve hemen hemen boşalmış bir fincan vardı, içinde kalan az miktardaki kahve soğumuştu. Pencereye asılmış kristal süs, duvara gökkuşağı renklerini yansıtıyordu. Burası hatırladığımdan farklı bir oda, farklı bir evdi; gördüğüm değişiklikler beni hem rahatlattı hem de hüzünlendirdi. Brodie's Watch buraya sahip çıkıp yuva haline getiren bir kadınla, bensiz yoluna devam ediyordu.

Mark, "Hazırız Ava" dedi.

Mark son kareleri çekerken herkesin benden beklediği rolü, kaptanın evindeki neşeli yemek yazarı rolünü oynadım. Kitabın giriş bölümünde Brodie's Watch'ın ilham aldığım yer olduğunu yazmıştım; doğruydu bu. Burası tariflerimi deneyip kusursuz hale getirdiğim, deniz kokusundan daha iyi bir

BELONGS TO KAKTÜS TEA

sosun olmadığını öğrendiğim yerdi. Burası şarabın üzüntüyü yok etmediğini, suçluluk duygusuyla yendiğinde, en özenle hazırlanmış yemeğin bile tadının tuzunun olmadığını öğrendiğim yerdi.

Burası ölmem gereken ama onun yerine tekrar yaşamayı öğrendiğim yerdi.

Son karenin de çekilmesinin, aletlerin toplanıp aşağı götürülmesinin ardından, kulede bir süre tek başıma oyalandım. Hayaletlere özgü son bir fısıltı duymayı, son bir esintinin deniz kokusunu taşımasını bekledim. Hayaletlere özgü bir ses duymadım ama. Koyu renk saçlı bir kaptan da görmedim. Geçmişte beni bu eve bağlayan şey neyse, artık ortadan kaybolmuştu.

Araba yolunda Rebecca'yla vedalaştık. Ona *Kaptanın Sofrası*'nın imzalı bir kopyasını göndereceğime söz verdim. "Evinizi bize açtığınız için teşekkür ederim" dedim. "Brodie's Watch'ın, sonunda onu seven birine kavuştuğuna çok memnunum."

"Burayı gerçekten seviyoruz." Elimi sıktı. "O da bizi seviyor."

Bir an hiçbir şey söylemeden birbirimize baktık. O an Jeremiah Brodie'nin karanlıkta yumuşak bir ifadeyle söylediği sözler geldi aklıma.

Burada, evimde ne ararsan onu bulacaksın.

Arabaya binip evden uzaklaşırken, Rebecca verandada durup bize el salladı. Ben de ona el sallayarak karşılık verdim ve birden tepedeki terasta, bir an, kısacık bir an için uzun siyah paltolu bir siluet ilişti gözüme.

Ama gözlerimi kırpıştırdığımda gitmişti. Belki hiçbir zaman orada olmamıştı. O an görebildiğim tek şey, arduvazda parıldayan güneş ışığı ve bulutsuz gökyüzünde tek başına süzülen bir martıydı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

BELONGS TO
KAKTUS TEAM